

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LEGEND TRILOGY BOOK TWO

HOUSE *of* SCARLETT

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE LEGEND TRILOGY BOOK TWO

HOUSE *of* SCARLETT

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

SCARLETT'IN EVI

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

[Scarlett'in Evi](#)
[Ayrıca Meghan March](#)
[tarafından House of Scarlett](#)
[hakkında](#)

1. [Gabe](#)
2. [Scarlett](#)
3. [Efsane](#)
4. [Scarlett](#)
5. [Efsane](#)
6. [Scarlett](#)
7. [Scarlett](#)
8. [Scarlett](#)
9. [Efsane](#)
10. [Scarlett](#)
11. [Efsane](#)
12. [Efsane](#)
13. [Scarlett](#)
14. [Efsane](#)
15. [Scarlett](#)
16. [Efsane](#)
17. [Scarlett](#)
18. [Scarlett](#)
19. [Efsane](#)
20. [Scarlett](#)
21. [Efsane](#)
22. [Scarlett](#)
23. [Efsane](#)
24. [Scarlett](#)

25. [Efsane](#)
26. [Scarlett](#)
27. [Efsane](#)
28. [Scarlett](#)
29. [Scarlett](#)
30. [Efsane](#)
31. [Scarlett](#)
32. [Efsane](#)
33. [Scarlett](#)
34. [Efsane](#)
35. [Scarlett](#)
36. [Efsane](#)
37. [Scarlett](#)
38. [Scarlett](#)
39. [Efsane](#)
40. [Scarlett](#)
41. [Efsane](#)
42. [Scarlett](#)
43. [Efsane](#)
44. [Scarlett](#)
45. [Efsane](#)
46. [Scarlett](#)
47. [Efsane](#)
48. [Scarlett](#)
49. [Efsane](#)
50. [Scarlett](#)
51. [Efsane](#)
52. [Scarlett](#)
53. [Efsane](#)
54. [Scarlett](#)
55. [Efsane](#)
56. [Efsane](#)
57. [Scarlett](#)

58. [Efsane](#)
59. [Scarlett](#)
60. [Efsane](#)
61. [Scarlett](#)
62. [Efsane](#)
63. [Efsane](#)

[Meghan March'tan Kara](#) .
[Koyuna Kısa Bir Bakış'](#)
[Yazar Hakkında](#)

SCARLETT'IN EVI

Efsane Üçlemesinin İkinci Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı © 2019 Meghan March LLC Tüm
hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing

www.bulletproofediting.com

Kapak fotoğrafı ve tasarımı: © Regina Wamba, Mae I Design

www.exclusivebookstock.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bir incelemede kısa alıntılar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsüne ve ticari marka sahiplerine teşekkür eder. kurgu, izinsiz kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜET

[Creole Kingpin](#)

(Mart 2020) [Madam](#)

[Temptress](#) (Nisan

2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

[Scarlett Evi'nin Efsane](#)

[Çöküşü](#)

[The Fight for Forever](#)

(Ocak 2020)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

[Kara Koyun](#)

[Beyaz](#)

[Şövalye](#)

FORGE ÜÇLEMESİ:

[Şeytanla Anlaşma](#)

[Şeytanın Şeytanın](#)

[KalbiŞansı](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

[Günahtan Daha](#)

[Zengin Günah](#)

[Günahtan](#)

[Sevinç](#)

[DuymakKadar](#)

[Suçlu](#)

DAĞ ÜÇLEMESİ:

[Acımasız Kral](#)

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin Altında

Bu Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

HOUSE OF SCARLETT HAKKINDA

Gabriel Legend şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Hayatıma bir kasırga gibi girdi, tüm varsayımlarımı ve önyargılı fikirlerimi yerle bir etti. Onun için hazırlıklı değildim. Hiçbir şey için hazırlıklı değildim. Ama hayat siz hazır olana kadar beklemes. Bundan sonra ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey var. Asla onunla tanışmadan önceki Scarlett olamayacağım.

Scarlett'in Evi, Efsane Üçlemesi'nin ikinci kitabıdır ve Efsanenin [Düşüşü](#)'nden sonra okunmalıdır. Scarlett ve Legend'ın hikâyesi [Sonsuzluk Mücadelesi](#)'nde sona eriyor.

BİR
GABE

YIRMI BEŞ YIL ÖNCE

Annemi silkeleyip uyandırırken fırtına sireni uzaktan çığlık atıyordu. "Gitmemiz gerek. Sığınağa gitmemiz gerektiğini söylediler."

Annem sakladığı bir şişeyi bulmuş olmalıydı, çünkü bulabildiğim her şeyi çoktan boşaltmıştım. Ama işte oradaydı, yine kanepede sızmıştı.

"Sadece birkaç dakika daha," diye mırıldandı. "Ben işe gidiyorum."

Fırtınanın yaklaşmasından bu kadar endişelenmeseydim, burun kıvırırdım. Bir yıldan uzun süredir çalışmıyordu ve aldığı azıcık para da ... Sertçe yutkundum. *Bunu düşünmek istemiyorum.*

"Bütün park boşaltılıyor. Gitmemiz gerek."

Biloxi'de bir grup teneke kutunun ortasında yaşamak, rüzgârlar şiddetlenmeye başladığında ve televizyon muhabirlerini bir şeyleri görüntülemek için aşağıya gönderdiğinde, daha güvenli bir yere gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Bensiz gidin. Ben sonra geleceğim." Kanepeden dalgınca elimi okşadı, ben de dişlerimi sıktım. "Aferin oğlum."

Dokuz yaşında olmak berbattı. Onu koltuktan kaldırıp karavandan çıkaracak kadar güçlü değildim; en azından henüz değil. Ama bir gün olacaktım. O zaman kimse bana ne yapacağımı söyleyemeyecekti.

Okuldan eve dönerken eşyalarımı çalan çocuklar bana dokunamazdı.

Ellerimi yumruk yaptım ve tek dizimin üzerine çöktüm. "Anne, uyan. Sana barınaktan bir şişe daha getireceğiz."

Kan çanağına dönmüş iki göz birden açıldı, tıpkı açılacaklarını bildiğim gibi. "Kasırga partisi mi var?"

"Evet. Onun gibi bir şey."

Yoktu ama onu harekete geçirmek için ne söylemem gerekiyorsa söyleyecektim. Dünyadaki en iyi anne değildi ama sahip olduğum tek şeydi. Ve beni seviyordu. Seviyordu. Eğer iş o noktaya gelirse, beni içkiye tercih ederdi. Bunu biliyordum.

"Tamam, tamam. Ben de geliyorum. Önce makyajımı tazeleyeyim. Rujumu düzeltmem lazım."

Kırık kanepeden yuvarlandı ama aynaya bakmasına izin veremezdim. Evden asla çıkamazdık. Ruju yanağının yarısına kadar bulaşmıştı, gözleri iyi bir rakun taklidi yapıyordu ve dün gece onu yüzünden siyah gözyaşları akarken bırakan adamı düşünmek istemiyordum. Karavana adımını atar atmaz, içki aramak için her yeri didik didik ediyordu. Eve sağ salim döndüğü için şükrederek yattım. Biraz uyumak için gürültüyü engellemeyi öğrenmiştim ama kimse siren sesinden uyuyamazdı. Çok gürültülüydüler.

"Harika görünüyorsun anne. Hadi gidelim." Yalanı affedeceğini umuyordum, çünkü zamanımız yoktu.

"Tamam, tamam. Çantamı alayım."

Ödenmemiş faturalar ve annem devletten gelen çeki içtiği için alamadığımız yiyeceklerin reklamlarıyla dolu olan sehpadan çantayı aldım ve ona uzattım. Bu ay kiramızı ödemesi bir mucizeydi. Bu durumdan nefret ederdim.

Park müdürü Tony geldi ve bizi kovmakla tehdit etti ve bize beyaz çöp dedi.

Tüm önemli eşyalarımızı yüklediğim sırt çantamı omuzladım.

-Komşuların otlarını ayıkladığım ve ufak tefek işlerini yaptığım için bende olduğunu bilmediği seksen yedi dolar, son birkaç pufu kalmış astım spreyi, doğum belgelerimiz ve Lot 18'deki çift kiralalarını ödemededen gece yarısı kaçtığında bulduğum çakı.

Fazla bir şey değildi ama şimdilik yeterliydi.

Bir gün her şey farklı olacaktı. . .

Bir gün, bir iş bulup faturaları ödeyecek kadar büyüyecektim. Kimse bizi kapı dışarı edemeyecekti çünkü kira hiç gecikmeyecekti. Buzdolabında yemek olacaktı, hatta belki dolapta biraz Nutter Butters bile olacaktı.

Bize bakan kişi ben olduğumda her şeyin nasıl değişeceğini düşünerek kafamın içinde kaybolmadan önce, annem çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve omuzlarını düzeltti. Bir anneye göre hâlâ güzeldi. Benim gibi uzun sarı-kahverengi saçları vardı. Parlak mavi gözleri benimkilerin rengindeydi. Ama onunkiler *fazla güzeldi*. Çünkü ne zaman bir erkek onu fark etse başını belaya sokuyordu.

"Hadi gidelim, ufaklık. Parti zamanı."

Sığınakta içki olmadığını, sadece fırtına söyledikleri gibi daha da kötüleşirse her şeyini kaybetmekten korkan insanlar olduğunu fark ettiğinde ödeyeceği cehennem olacaktı. Ama bununla sonra ilgilenecektim.

Kırık kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz duyduğum tek şey bağırıışlardı. Bana her zaman bir kurabiye ayıran ve ev işleri için para ödeyen yan komşumuz Mary Jo bağıırıyordu

Carl, erkek arkadaşı, acele etsin. Ellerini saçlarına daldırdı ve siyah dalgaları karıştırdı. Ama beni görünce gülümsedi.

"Gabe'i liseye götürdüğünden emin ol Lauralee," diye seslendi Mary Jo.

"Sen kendi işine bak, sürtük."

Annem yanından geçerken onu tersledi ve midem düğümlendi. Annem adına özür dilemek için Mary Jo'ya zayıf bir gülümseme verdim ama o çoktan Carl'a bağırmaya başlamıştı bile.

"O lanet olası amcık her şeyi bildiğini sanıyor. Onun çocuğu yok ki. Ona bakacak bir adamı var. Bir bok bildiği yok."

Annem aslında benimle konuşmuyordu ama yine de parmaklarımı onunkilere geçirdim ve sıktım.

Bana baktı ve ellerimize baktı. "Elimi tutmak için çok yaşlısın, değil mi oğlum?"

Gözlerimin arkasında bir şey yandı ama başımı salladım. "Ben evin erkeğiyim. Seni güvende tutacaksa elini tutabilirim."

Yüzü yumuşadı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen iyi bir çocuksun. Seninle çok iyi bir iş çıkardım."

Etrafımızda, karavan kapıları sert rüzgârda tokatlanırken, insanlar arabalara ve kamyonetlere koşuyor ve kucak dolusu eşyayı içlerine tikiştiriyordu. Ama biz yürümeye devam ettik. Fırtına vurmadan önce sığınağa varacaktık ve eğer şanslıysam, geçen yıl kasırga vuracak dedikleri ama vurmadığı zamanki gibi sandviçler ve meyve suyu kutuları olacaktı. O sandviçler okulda yediğim öğle yemeklerinden bile daha iyiydi.

Fırtınaya rağmen bugün güzel bir gün.

Karavan parkından çıkıp caddenin karşısındaki boş bir arsadan geçerken cam kırılma sesi duydum.

"Kahretsin. Yağmacılar dışarıda," dedi annem, elimi bırakıp kalabalığın nerede olduğunu görmek için etrafa bakarak.

Yağmacıları daha önce sadece bir kez görmüştüm, o da televizyondaydı. Sokakta arabaları yakmışlardı ve polis onları durdurmak zorunda kalmıştı. Ama duyduğum tek siren bizi fırtına konusunda uyaran sirendi.

"Umarım polis onları yakalar," dedim, bizi sığınabileceğimiz liseye giden kavşağa götürecek kaldırıma doğru ilerlerken. *Ve umarım sandviç alabiliriz.*

Midem gurulduyordu. Dün okuldaki öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim.

Hafta sonları en kötüsüydü. Genelde Cuma günü yediğim hamburgerin ekmeğini Cumartesi günü yemek için saklar, sonra da sokağın başındaki kiliseye gizlice girip çörek ve meyve suyu çalarak Pazar gününü atlatmaya çalışırdım. Ama bu hafta, aptal Pat ve ekibi kafeteryadan çıkarken ekmeği elimden aldılar ve çöp kutularının altına yuvarlandı. Bayan Evert beni görmeden onu alamazdım ve zaten annem ve evde işlerin nasıl gittiği hakkında çok fazla soru soruyordu.

Durup arkama bakmadan önce birkaç adım attım. Annem artık beni takip etmiyordu. Diğer tarafa doğru gidiyordu. *Charlie's Liquor'u parçalayan kalabalığa doğru.*

Hay aksi.

Yönümü değiştirdim ve koşmaya başladım. "Anne, hayır. Yanlış yoldayız.

Bu taraftan gitmeliyiz. Fırtına geliyor."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ve bir partiye eli boş gitmek görgüsüzlüktür."

"Parti falan yok! Anne!" Kırbaç gibi esen rüzgâr sesimi çaldı ve sarı saçlarını başının etrafında uçuşmaya gönderdi. "Anne! Lütfen!"

Uzanıp elini tuttum ve onu durdurmaya çalıştım.

İkinci kez arkasını döndüğünde yüzü tamamen farklıydı. "Bana patronluk taslayacak kadar büyük olduğunu mu sanıyorsun? Henüz değil." Elimi sıktı. "Fırtınadan korktuğun için sığınağa gitmeyi çok mu istiyorsun? O zaman kendi kışını oraya götür, ben de seni gördüğümde görüşürüz."

O arkasını dönüp kaosa doğru koşarken ben olduğum yerde donup kaldım.

Beni terk etti. Charlie's'i yağmalamak için. Bir çeteyle birlikte.

Kızgın siyah-gri bulutlardan oluşan bir duvar olan gökyüzüne baktım. Rüzgâr yüzümü yalayıp geçti ve yanaklarıma ıslak bir şey çarptı. Yağmur mu yoksa gözyaşı mı olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Beni terk etmişti.

O boş arsada, o içeride kaybolana kadar gözlerim ona kilitli kaldı.

Sonra diğer sirenler başladı. Polis sirenleri.

Hayır! Onu uyarmalıyım!

Ama yapamadım. Kalabalık sesi duyar duymaz Charlie's'ten otoparka döküldü. İnsanlar taşıyabildikleri kadar şişeyle sağa sola koşuşturuyordu. Göğsünde bir şey tutan bir kadın bir adamla çarpıştı ve ikisi de yere düştü.

İlk polis arabası yanaşarak caddenin bir girişini kapattı. Kalabalık yer değiştirdi ve başka bir yöne gitti. Herkes bağıırıyordu. Polisler arabalarından dışarı dökölüyordu.

Annem nerede?

Hareket ettiğimin farkında bile olmadan kalabalığın arasından geçmeye çalıştım, her adımında itilip kakılıyordum.

Daha fazla polis. Daha fazla çığlık. Boğa borusu.

Göremiyordum. Biri bana doğru koştu ve beni yere itti. Kollarımı başımın üzerine sardım, birinin ayakkabısı

ön koluma iz bırakacak kadar sert vurdu.

"Anne!" Yardım için ılık attım ama yağmur gökyüzünden beni vurdu ve rüzgar ılık attı.

Biri beni sırt çantamdan tutup ayağa kaldırana kadar sürünerek uzaklaştım. Arkamı döndüğümde içimde bir rahatlama hissettim ama karşımdaki yüzü gördüğümde rahatlamam aynı hızla kayboldu.

Annem değildi. Bir polisti.

"Hadi evlat. Buradan gitmeniz gerekiyor." "Ama annem-"

"Mağazada mı?" diye sordu, gömleğine bağlı radyoya uzanarak.

"Bilmiyorum. Barınağa gidiyorduk. Ayrıldık."

"Git arabanın yanında otur. Senin için geri geleceğim. Hiçbir yere gitme." Beni bir ekip arabasının önüne doğru itti, tıpkı filmlerdeki gibi bir SWAT kamyonu arkasında eltik arabasıyla geliyordu.

SWAT ekibi kalabalığı kontrol altına alıp birbiri ardına diz çökmüş kişileri kelepçelerken, yağmur altında tampona yaslandım.

Annem hiçbir yerde görünmüyordu. Ta ki ılık sesini duyana kadar.

Aman Tanrım. Midem altımdaki yağ lekeli betona düştü ve kesinlikle kusacağımı düşündüm.

Annem kırık bir şişeyi tutmuş, göğsüne daha fazla içki sararken bir polise doğru itiyordu. Polis geri çekildi ve annemin kırık camla ona doğru savurduğu darbeyi kıl payı kaçırdı.

Hayır, anne! Hayır! Hayır!

İşte o zaman ılıkların benden geldiğini fark ettim.

Ama rüzgârdan kimse beni duyamazdı. Ve kimse annemin içki içmesini engelleyemezdi.

En azından ikinci bir polis onu arkadan yakalayıp kırık şişeyi elinden alana ve kelepçelemek için kollarını arkasından çekene kadar. Diğer şişeler betona çarparak paramparça oldu. Kıpırdandı ve kıvranarak kurtulmaya çalıştı, onu yerde oturan insanların olduğu sıraya doğru götürürlerken menzildeki herkese tükürdü.

O anda hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Annem hapse girecekti. Bu da koruyucu aileye gideceğim anlamına geliyordu.

Bunun asla olmayacağına dair bana söz vermişti. Beni asla alıkoymayacağına söz vermişti.

Yalan söylemişti.

Orada oturdum, kötü bir fırtına yaklaşırken bir polis arabasının tamponuna sokuldum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı kaydı. Yağmura sevinmişim, çünkü en azından kimse ağladığımı anlayamazdı.

Onu ve diğerlerini çeltik arabasına doğru götürürlerken, neredede olduğumu görmek için çılgınca etrafına bakmasını bekleyerek onu izledim. Benim için endişeleniyordu. Tek oğlu için.

Ama rahatsız olmamalıydım.

Bir daha arkasına bakmadı.

iki

SCARLETT

GÜNÜMÜZ

Gabriel Legend'a, daha birkaç dakika önce *içimde* olan adama bakıyorum ve sanki cehennemden gelen zebaniler onu kovalıyormuş gibi ofisinden çıkışını izliyorum.

Ama bu odada hiç iblis yok. Sadece ben varım.

Dizlerim zayıflıyor ve sabit bir şey bulmak için masaya doğru sendeliyorum. Ayak parmaklarımı kıvrarak yaptığım seksin etkisinden hâlâ kurtulamamış olan tüm vücudum buza dönüşüyor ve bu halının üzerinde binlerce küçük parçaya ayrılmaktan korkuyorum.

Bu lanet halının.

Parmaklarım masadan kayıyor ve her şeyi başlatan aptal doğu halısının üzerinde kırımın üstüne kayıyorum.

Ama parçalanmam halının suçu değildi. Onun suçuydu.

"Sen her zaman en çok istediğim şey olacaksın. Ama sana sahip olamam."

"Bunu nasıl söyleyebilir?" Boş odaya fısıldadım. "Nasıl öylece ... gidebilir?" Cevap yok.

"Gitmelisin. Ve geri gelme, Scarlett. Böyle bir şey olmayacak." Birkaç dakika önceki sert sözleri kaotik zihnimde dönüp duruyor.

Yüzünün işkenceden bomboşluğa dönüştüğünü hayal ederken başım dizlerimin üzerine düşüyor.

Beni dışladı. Beni kapattı. Her şeyi kapattı.

Kapı açılmadan bir saniye önce biri kapıyı çalıyor. Ayağa fırlamak için yeterli zamanım yok, bu yüzden Q beni yanlış adama aşık olacak kadar aptal bir kız gibi yerde otururken görüyor.

Ayağa fırlıyorum ve neredeyse topuklarımın üzerinde dengemi kaybediyorum. Elini uzatıyor, sanki beni sabitlemeye çalışacakmış gibi, ama ben geri sıçırıyorum ve kalçamı masaya çarpıyorum. Tahtanın kemiği çatlattığı yerden acı yayılıyor ve keskin bir nefes alıyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatarak fiziksel acıya odaklanıyorum. En azından bunu anlıyorum. Ama az önce bu ofiste olanları asla anlayamayacağım.

Q uzun bir süre sessiz kalıyor ve muhtemelen gözlerimi açmamı beklediğini varsayıyorum. Kendimi toparlamak ve duruşumu düzelterip omuzlarımı geriye atmak için bir süre daha bekliyorum.

Kaçırıldıktan sonra geldiğim halının üzerinde onurum paramparça olabilir ama bu adamın beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Hiçbirinin beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

Hayatım boyunca zırh giydim. Evden her çıkışınızda giydiğiniz türden, çünkü dedikodu sütunları kıyafetinizi inceleyecek ve modaya uygun kıyafetinizin gerçekten başarısız olduğuna karar verirlerse nazik olmayacaklar.

Q, halkın önünde aşağılanmaya kıyasla çok kolay. En azından ben kendime böyle söylüyorum.

"Gitmem gerek," diyorum, gözyaşlarımın olduğu yerde kalması için dua ederken sesim sabit, gözlerimin arkasında yanıyor.

"Elbette, Bayan Priest. Neye ihtiyacınız olursa."

Hem kalçamdan hem de kalbimden acı yayılırken bile ona doğru attığım ölçülü adımlardan gurur duyuyorum.

"Arkadaşlarıma bir şey olduğunu söyle. Söyle onlara ..." Sonunda kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlamadan önce kapıya doğru bakıyorum. "Onlara yarın görüşeceğimizi söyle."

Gözlerindeki özür dileyen ama aynı zamanda anlayışlı bakış beni neredeyse yıkıyor.

"Bunun olacağını biliyordun. Değil mi?"

Q'nun yüzü kapanıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Bayan Priest."

"Saçmalık," diyorum kelimeyi tükürerek. "Ama merak etmeyin, değerli kulübü güvende. Umarım buna değmiştir."

Kapıya doğru adım atıyorum, ama Q uzanıp kolumun üst kısmına nazik bir el atarak beni yavaşlatıyor.

"Burada tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Kulübün bununla hiçbir ilgisi yok. Hiçbirinin."

Yüzünü incelemek için başımı yavaşça çeviriyorum. "O zaman bu da neydi?"

Son kelimedede sesim titriyor ve zamanımın daraldığını biliyorum. Buradan çıksam da çıkmasam da gözyaşlarım gelecek. Yine de nedense bir cevap bekliyorum. *Legend'ın bunu neden yaptığını bilmeye hakkım var.*

Q'nun dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Böylesi daha iyi. Güven bana."

Başka türlü bir kadın olsaydım, yüzüne bir tokat atardım.

"Hiçbirinize güvenmiyorum." Kalan azıcık gururumla çenemi kaldırdım ve son kez Legend'dan dışarı çıktım.

Hepinizin canı cehenneme.

Kaldırımında beni bekleyen arabaya biner binmez gözyaşlarına
boğuluyorum.

Üç EFSANE

"HANGİ CEHENNEMDE O?"

Arkasında durduğum sütuna doğru döndüm. Evet, kötü adamla yüzleşen, tacını kaybeden ve her anından pişmanlık duyan bir prenses gibi çıkıp gitmesini izledim. Ve evet, gideli yirmi dakika olmasına rağmen hâlâ burada duruyorum. Scarlett'le birlikte gelen kısa boylu siyah saçlı kadın sinirli bir parmakla omzuma vurana kadar kimse beni fark etmedi.

Kelsey. Saç ve makyaj sanatçısı. Scarlett'in söylediği kişi
En yakın, en sadık arkadaşlarından biri.

İçeri geri dönmeliydim. Buradan başka bir yere gitmeliydim.

Kelsey'e bakıp ne söylemem gerektiğini merak ediyorum.

Beni beklemiyor. Beni tekrar dürttü ve soruyu tekrarladı. "Hangi cehennemde o, Legend? Seninle birlikte gitti ve şimdi onu bulamıyorum ama Q burada olduğunu ve sana sormam gerektiğini söyledi."

Siktiğimin Q'su. Onun tavsiyesine uyduğum yetmedi mi? Çemberimi küçük tutuyorum. İşimi şansa bırakmıyorum.

Yine de her şeyi berbat etmeyi başardın. Kafamın içindeki ses bu gece çok vahşi. *O SUV'a binip*

arkana bakmadın mı? Çünkü sen arkana bakmaya değmezsin.

Çenem geriliyor ve gerçeğe karşı dişlerimi sıkıyorum. Ses haklı.

Kendi annem bana ne olduğunu görmek için dönüp bakmadıysa, Scarlett Priest neden dönüp baksındı ki? Özellikle de ben onu kulüpten kovduktan sonra. Ben bir pisliğim ve önümdeki kadın da bunun farkında olduğumdan emin olmak için sıraya girmiş durumda.

"O gitti," diye karşılık verdim. Kelimeler boğazımdan keskin bir şekilde çıkıyor, sanki pençelenmişler gibi.

Kelsey'nin elleri kalçalarına gidiyor ve ifadesi militanlaşıyor. "Gitti de ne demek? Haber vermeden öylece gitmez-" Yüzü kırmızının şiddetli bir tonuna bürünürken sözünü yarıda kesti. "Oh hayır. Hayır, gitmedin."

Evet. Evet, yaptım, sessizce cevap veriyorum. Ama beni tehdit etmeye başlamadan önce benden bir cevap beklemiyor.

"Eğer onun değerli kafasındaki tek bir saç teline zarar verirsen, yemin ederim ki ..."

"Neler oluyor, Kels?" Bump'ın göz koyduğu esmer kız, yanında uzun boylu, yapılı bir adamla bize katıldı. Onu hemen birinci lig beyzbol oyuncularından biri olarak tanıdım. "Scarlett'i buldun mu?" Bakışları bana kayıyor ve gözleri kısılıyor.

Kelsey sıkılmış dişlerinin arasından, "Scarlett gitti," diyor. "Aralarında bir şey oldu ve o da *gitti*."

"Nate, ellerinin çok önemli olduğunu biliyorum ama lütfen benim için onun suratına bir yumruk atabilir misin? Çünkü eğer benim kızımı sikip sonra da sanki kraliçe değil de dünkü çöpmüş gibi kulüpten dışarı attıysa, kışının tekmelenmesi gerek, hem de hemen."

Monroe Grafton. Esmer olan o. Nate ile evli Grafton, bunu hak ettiğimi biliyormuş gibi bana bakıyor ama

destek almadan vuruş yapamazsın. Akıllı adam. Bir şeyleri kırmak zorunda kalarak takımı playoff yarışından çıkarmak istemem. Bunu hak etmiş olabilirim ama ona bedava atış teklif etmem. O Scarlett'in koruyucusu değil.

Evet, kim peki? Çünkü sen olmadığın kesin.

Söyleyecek bir şey ararken sese susmasını söylüyorum. Ama zihnim bomboş. Hiçbir bahanem yok. Zaten bir açıklamayı hak edenler de bu insanlar değil.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Kelsey beni bir kez daha dürtüklüyor. "Sen bir pisliksin, Legend. Ona senden uzak durmasını söyledim. Ona senin kötü haber olduğunu söyledim. Haklı çıkmayı severim ama bu sefer değil. Her şeyi berbat ettin. Bu gece burada her ne olursa, kesin olan bir şey var ki, başına gelen en iyi şey için şansını kaybettin. Git kendini becer."

Saldırıya uğradım. Onu önemsiyorlar ve olanlardan ben sorumluyum. Bunu inkâr edemem ve kimsenin anlayacağı bir savunmam da yok.

Kelsey dönüyor ve Monroe'nun elini tutuyor. "Hadi buradan siktir olup gidelim. Onun havasını solumak istemiyorum, yoksa onu bıçaklarım."

"Onu bıçaklayabilecek tek kişi Scarlett," diyor Monroe, bana öldürmeye yetecek kadar asitli bir bakış fırlatarak. "Harlow'u alalım. Sonra da buradan gideriz."

Kocasının elini bırakıyor ve iki kadın kulübe doğru yürüyorlar, beni Nate Grafton'la karşı karşıya bırakıyorlar.

"Ne olduğunu bilmiyorum dostum ama o kadınlar ... kızdırmak isteyeceğin kişiler değiller." Sesinin tonundan, onların çılgınlıklarını tam teknik renklerle gördüğünü hissediyorum.

Göz teması kuramayacak kadar acemi olmam dışında başka bir nedenle saatime bakıyorum. "Alınma dostum ama lastiklerimi kesmelerinden endişelenmekten daha büyük sorunlarım var."

Nate Grafton bir kahkaha attı. "Bu önemsiz olurdu. Hayatını mahvedecekler."

Ölümden yeni dönen kulübü düşünüyorum ve beni yok etmek için haçlı seferlerine başladıklarında bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Ona dokunmamalıydın. O sana göre değildi. Daha iyi bilmeliydin. Bu sefer kafamın içindeki ses değil, bu işi bu kadar kötü batırdığım için kendi derimden bir şerit koparıyorum.

Sevdiğim herkes inciniyor, ölüyor ya da benden uzaklaşıyor. Haddimi bu kadar aşmamam gerektiğini bilmeliydim.

"Çok fazla uğraşmalarına gerek kalmayacak. Bu işi kendim de çok iyi yapıyorum," diyorum Nate'e. Sonra dönüp kalabalığın arasından ilerliyorum, aklımda *uzaklardan* başka bir hedef yok.

DÖRT

SCARLETT

ÖN KAPIDAN GİRDİĞİM ANDA TELEFONUM ÇALMAYA BAŞLIYOR.

mesajlar ve aramalarla. Gittiğimi fark etmelerinin biraz zaman alacağını düşündüm ve fark ettiklerinde ... evet.

Harika arkadaşlarım olduğunu söyleyebilirim. Ama şu anda onlarla başa çıkamam. O zaman olmaz.

Telefonumun ekranına bir damla gözyaşı düşüyor ve sorgulandığım grup mesajına yazmaya çalıştığım kelimeleri bulanıklaştırıyor. Parmaklarım o kadar titriyor ki yanlış harflere basıp duruyorum, kelimeyi o kadar kötü karıştırıyorum ki otomatik düzeltme bile ne söylemeye çalıştığımı anlamıyor.

Bir nefes çekiyorum, gözyaşlarımı bir mendille siliyorum ve baştan başlıyorum.

Gitmek zorundaydım. Bir şeyler oldu. Uzun hikâye. Yine de iyiyim.

İyi değilsin. Biz de geliyoruz.

Nate ona vurmadı ama bir arabayla vurabiliriz. Sadece söyle, ben de etiketsiz bir araba hazırlayayım.

Monroe'nun Legend'ı ezmek için bir araba çaldığını hayal ettiğimde dudaklarımdan sulu bir kahkaha kaçıyor. Onun zarar göreceğini düşündüğüm anda kahkaham kuruyor.

Hayır. Lütfen. Hiçbir şey yapma. Kulübe değil. Ona da. Hiçbir şey de söyleme. Bu çift tonoz malzemesi ve bunu gazetelerde görmek istemiyorum.

Harlow, Monroe, Kelsey ve ben, Harlow kazara Monroe ve Nate hakkında gazetelere bir şeyler sızdırdıktan sonra çift kasa konseptini oluşturduk ve arkadaşlıklarının düzelmesi yıllar aldı.

Bir bok demiyorum, o yüzden bana bakma. Çifte tonoz emniyete alındı. Bolt fırlatıldı. Ama yine de geliyoruz. Sana zarar vermediğini kendim görmeliyim.

Vücudum kasılıyor ve kaslarım onun ofisine girmeden önce olmadığı yerlerde protesto ediyor, ama arkadaşlarımdan hayatımın en iyi seksinden sonra terk edildiğimi bilmelerine gerek yok.

Hayır. Terk edilmek bile değil. *Becerildim ve terk edildim.* Sanırım bu Kelsey'in tek gecelik ilişkisinin seks sonrası temizlenmek için banyoya girdiğinde kaybolması için kullandığı bir terimdi.

Ne derseniz deyin, çok acıtıyor. Gururum, egom, haysiyetim... hepsi büyük bir darbe aldı.

Evet, peki ya kalbin?

Bu işe karışmaktan endişe duyan yanım kendini beğenmiş ve ukala ama kalbimi düşünmüyorum. Eğer kan görmüyorsam, bunda yanlış bir şey yok demektir. *Değil mi?*

O kadar saçmalıyorum ki kendi yalanlarıma bile inanmıyorum.

Onun acı çeken yüz ifadesini hayal ettiğimde alt dudağım titriyor. *Beni itmesi onu incitti.* Bir yanım buna umut olarak sarılmak istiyor ama yapamıyorum. *Çünkü bunu yine de yaptı.*

Gabriel Legend'ın sebebi her ne olursa olsun, bilmiyorum ve umursamak için kendime izin veremiyorum.

Ama, önce . . . Duşta ağlamam gerekiyor. Duşta ağlanan gözyaşları sayılmaz, çünkü düştüğünü göremezsiniz.

Havluyu saçıma sarıyorum, bornozumun kemerini sıkıyorum ve bir türlü susmayan dahili telefona doğru aceleyle ilerliyorum.

Arayanın o olduğuna inanmak istiyorum. Beni uzaklaştırdığı için pişman olduğuna. Beni gönderdiği için. *Beni fırlatıp attığına.* Ama düğmeye dokunduğumda olmayacağını biliyorum. Arkadaşlarım acımasız.

"Evet?"

"Bayan Scarlett?" Hoparlörden gelen ses Harlow, Monroe ya da Kelsey'e ait değil.

"Kimsiniz?"

"Benim. *Bump.* Gabe'in gittiğini gördüm, Roux ve ben de başka nereye gidebileceğini bilmiyorduk. O burada mı?"

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Nerede yaşadığımı nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yok ama ya adresimi Google'da araştırdığını ya da beni kaçırdığı zaman takip ettiğini varsaymak zorundayım. "O burada değil, Bump. Gitmelisin."

Hoparlör cızırdıyor ve sonra soruyor, "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Tamam, seni yalnız bırakacağız."

Dahili telefon sustu ve ben kaldırıma bakmak için pencereye koştum. Bump, Gabriel'in köpeğiyle birlikte. Tek başına. Karanlıkta. *Cehennemde.*

Gece havası yüzüme çarpana kadar kolu çeviriyorum, pencereleri birkaç yıl önce değiştirdiğim için şükrediyorum ve ona bağıriyorum. "Hey! Geceleri tek başına dolaşmamalısın. Güvenli değil."

Sesimin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafında dönüyor ve beni üstündeki pencerede bulması bir saniyesini alıyor.

Eşsizliği göz önüne alındığında, gecenin karanlığında öylece çekip gitmesine izin vermem mümkün değil. Eğer ona bir şey olursa, bu Gabriel, Q ve Zoe'yi mahveder ve bunun sebebi ben olmayacağım.

"Bekle, Bump. Yan tarafa gel de seni içeri alayım. Seni eve bırakacak bir taksi çağırırız."

"Kulübe kadar yürüyebilirim."

"Güvenli değil."

Omuz silkiyor. "Roux sert bir kızdır. Bana bir şey olmasına izin vermez."

Ona inanmak istiyorum ama bunu riske atamam. "Yan tarafta kahverengi bir kapı var. Sinyal verdiğinde aç ve dördüncü kata çık."

Bump kararını tartıyormuş gibi başını iki yana eğiyor. Başını sallayıp patikadan aşağı indiğinde, ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Gabriel'in bana gelmesini mi sağlamaya çalışıyorum?

Oh, kesinlikle hayır. Onun dikkatini çekmek için arkadaşını kullanacak kadar çıkarıcı ya da çaresiz değilim. Çocuk için gerçekten endişeleniyorum ve bu gece bir şeyler ters giderse bunun benim başıma gelmesini istemiyorum.

Bump kapımı çaldığında açıyorum ve Roux içeri doğru ilerliyor. Daha önce hiç evimde köpek bulundurmamıştım ama mobilyaların üzerine atlamıyor ya da hiçbir şeyi devirmiyor. Sadece sessizce odanın içinde geziniyor, eşyaları kokluyor ve sonra tekrar yanıma geliyor.

"Gabe gitti ve telefonuna cevap vermiyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum. O benim kardeşim ve onu kaybedemem."

İtiraf o kadar çığ ve çılgınca ki, çocuk *olmamasına* rağmen çocuk için üzüldüyorum. O *beni kaçıran adam*.

"Bunu sık sık yapar mı?" Soru ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi. O.

"Bazen. Yürümeyi seviyor. Kafasını boşaltmasına yardımcı olduğunu söylüyor.

Senden hoşlandığı ve sen de kulüpten ayrıldığın için burada olacağını düşündüm."

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, mesela *benden* hoşlanmıyor ve *yakınımda olmak istemiyor* ama bunun ne yeri ne zamanı ne de dinleyicisi var.

Roux bacağıma çarpıyor ve ben de tek gecelik ilişkimin yardımcısına içimi dökmek yerine onu okşamak için uzanıyorum.

"Nerede yaşıyorsun, Bump? Taksi şoförüne ne diyeyim?"

Kaşlarını çattı. "Gabe'i bulmama yardım etmek istemiyor musun? Yardım etmek istersin sanmıştım."

Yüce Tanrım. Bununla nasıl başa çıkılır? "Şu anda beni gördüğüne pek sevineceğini sanmıyorum," diyorum daha iyi bir açıklama bulamadığım için.

Bump yüzümü inceliyor. "Makyajsız çok güzel görünüyorsun. Q, sadece makyajsız güzel görünen kızlara bakmam gerektiğini söylüyor, çünkü aksi takdirde yatağa on puanla girip iki puanla uyanabilirsin. Sen hâlâ 10'sun."

Tanrım, bu çocuk.

Başımdaki havludan kaçan bir tutam ıslak saça göz gezdiriyorum.
"Teşekkür ederim, Bump."

"Gabe bu gece yürüyüşe çıkmamalıydı. Burada seninle olmalıydı.
Jorie bile aynı fikirde."

"Jorie kim?" Çoğunlukla kibarlık olsun diye soruyorum, ama aynı zamanda Gabriel hakkında bir şeyler öğrenmek için hâlâ zavallı ve çaresiz olduğum için de soruyorum - onu aklımdan ve hayatımdan çıkaracağıma dair kendime söz vermiş olmama rağmen. Ama ne yazık ki *Güney Pasifik* müzikali yanılttı ve bir adamı saçlarınızdan yıkayıp atamazsınız.

Kaşlarını çatıyor, parmağını kafasındaki eksik saç çizgisinde dalgınca gezdiriyor. "Kız kardeşim. O öldü."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Başını iki yana sallıyor. "Uzun zaman oldu. Bu yüzden New York'a geldik. O ve Gabe evlenip çocuk sahibi olacaktı ama ..."

Sözünü bitirdiğinde, gerisini kendim tamamlayabilirim. *Ama yapamadılar çünkü o öldü.*

Tanrım. Lanet olsun.

Gabriel, Bump'ın kız kardeşine aşıktı ve sonra *o öldü.*

Tam orada, çoktan kırıldığını düşündüğüm anda, kalbim tekrar kırılıyor. Sevdiği kadını kaybetmişti ve bunun ortaya çıkmasının acısı beni derinden sarstı. Önce Gabriel için, sonra da benim için. *İstesem bile ölü bir kadınla rekabet edemezdim.*

"Çok üzgünüm Bump," diyorum ona tekrar, elimi Roux'nun sert kürküne gömmek için uzanırken.

"Üzgün olmana gerek yok. Bu sadece Gabe'e bir şey olursa olur. Sahip olduğum en yakın aile o."

"O sert bir adam. Eminim kendi başının çaresine bakabilir."

Bump omuz silkiyor. "İnsanlar onu arıyor. Onu bulurlarsa kötü şeyler olacak."

Bu haberi verirkenki doğallığı beni derinden sarsıyor. "Hangi insanlar? Ne gibi kötü şeyler?"

Bir omuz silkme daha, ama aklından geçen her neyse onu tedirgin ettiğini görmek kolay. Tişörtünün buruşuk kolunun altından pazusunu kaşıyor. "Gitmeliyim. Roux ve benim onu bulmamız gerek."

"Sadece ... bekle." Telefonumu alıp Zoe'nin numarasını buluyorum. İkinci çalışta cevap verdi.

"Scarlett? İyi misin? Arkadaşların gittiler ve . . . üzgündüler."

"Ben iyiyim. Ama Bump burada ve sanırım senin ya da Q'nun gelip onu alması gerekiyor."

"Bump nerede?" Haklı olarak kafası karıştı.

Bump'ın kendini garip hissetmemesi için ses tonumu neşeli tutmaya çalışarak açıklıyorum. "Oturma odamda Roux'yu okşuyor."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Hemen bir araba göndereceğim. Bana adresini mesaj at."

Bump artık söylediğimiz her kelimeyi duyabilecek kadar yakınımda duruyor. Neredeyse bağırarak, "Arabaya ihtiyacım yok, Zoe. Gabe'i bulmam gerek."

Zoe'nin Bump'la doğrudan konuşabilmesi için aramayı hoparlöre alıyorum.

"Bud, gitme. Q seni arıyordu. Sana söyleyecek bir şeyi var."

"Ne?"

"Kulübe geri gel, sana anlatacak."

Bump suratsız bir çocuk gibi halımı tekmeliyor. "Kulübe geri dönmek istemiyorum. Gabe'i bulmam gerek. Ya onu önce onlar bulursa Zoe?"

"Bump! Dur. Araba on beş dakika içinde orada olacak. Kulübe döndüğünde görüşürüz."

"Peki," diyor iç çekerek.

Telefonun hoparlörünü kapatıyorum ve tekrar kulağıma götürüyorum. "Her şey yolunda mı? Gabriel'e kim zarar vermek istiyor?" Midemdeki gerginliği bastıracak bir cevap vermesi için dua ederek ona soruyorum.

"Her şey yolunda, Scarlett. Kulüp için yaptıkların için teşekkür ederim. Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğiz. Gabriel'le aranızda ne geçti bilmiyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Her zaman cevap veririm. Bana adresini gönder, Bump'ı en kısa zamanda aldıracağım."

Tekrar soramadan arama kesiliyor ve ben telefonumun kilit ekranına bakıyorum. Kilit ekranında benim ve kızların bu geceden bir fotoğrafı var çünkü ayrılmadan önce çok iyi görünüyorduk ve onu görebileceğim bir yere kaydetmem gerekiyordu.

Zoe'yle takılır takılmaz mesajları açılan kızlar.
Yukarı.

Cevap vermezsen, geliyoruz. Onu öldüreceğim.

Mesajlarımı açmak için dokunuyorum ve arkadaşlarıma bir mesaj yazmadan önce Zoe'ye adresimi gönderiyorum.

Ben iyiyim. Sadece egomu zedeledi. Ben yatmaya gidiyorum. Sizi seviyorum kızlar.

Sana inanmak istiyorum.

Saçmalıyor.

Yarın Dolly's'de brunch'ta buluşalım. Öğlen. Geç bile kalmam. Söz veriyorum.

Eğer gelmezsen, Cuma günü müşterilerin varken dükkana bir striptizci göndereceğim.

Acımasız sürtük.

Orada olacağım. Seni seviyorum. İyi geceler.

"Kiminle konuşuyorsun?" Bump telefonuma eğiliyor ve mesajları okumaya çalışıyor.

Onu bornozumun cebine sokuyorum ve düğümü sıkılaştırmak için kemeri bir kez daha çekiştiriyorum. "Arkadaşlarım."

"Şu güzel kahverengi saçlı olan mı? Çünkü o çok seksi."

Monroe'dan bahsediyor olmalı. "Evet, güzel esmer de onlardan biri."

"Ondan hoşlanıyorum ama Q evli olduğunu söylüyor, bu yüzden aramaya devam etmek zorundayım. Bence Gabe aramayı bırakmalı. O seni buldu. Burada olmalı, sokaklarda dolaşmamalı."

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Ona sessizce sordum. "Gabriel'in onun hakkında konuşmamızdan hoşlanacağını sanmıyorum."

Bump yüzünde dalgın bir ifadeyle bana bakıyor ve ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Benimle ve Q ile eve gelmelisin. O zaman Gabe'i görüp ona gece yürümemesi gerektiğini söyleyebilirsin. Belki seni dinler."

Daha fazla yanılamayacağını kabul ederek iç çektim. "Hayır, Bump. Dinlemez."

Başını geriye atar. "Ama senden hoşlanıyor. Hem de çok. Şimdiye kadar gördüğüm tüm kızlardan daha fazla. Eğer ona yaptığı şeyin seni üzdüğünü söylersen, bir daha yapmaz. Köprülerden geçmeyi sevmiyorum, onun yerine mümkünse tünellerden gidiyoruz. Suyu sevmiyorum. Beni üzüyor. Eminim o da seni üzme istemezdi."

Gabriel'in bana sahip olamayacağını söylediğinde sesinin nasıl çıktığını düşünüyorum. İçim burkulmuştu. "Gabriel'le bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum."

Bump'ın gözleri büyür. "Ama neden? Ondan hoşlanmıyor musun?"

Boğazımda Volkswagen büyüklüğünde bir yumru oluşuyor. "Şu anda onunla çok mutlu değilim ama hayır. Nedeni bu değil."

"Muhtemelen Jorie'nin seni bulduğu için kızacağını düşünüyor ama kızmaz. Seni severdi. Yaptığım şeyden sonra bana kötü davranabilirdiniz ama yapmadınız. Siz iyi insanlarsınız Bayan Scarlett. Umarım Gabe'i tekrar görürsünüz. Kimse gülümsemezken siz onu gülümsetiyorsunuz."

Ön tarafta bir korna sesi duyuldu.

Bump'ın başı pencereye doğru sarsılıyor ve köpek ayaklarımızın dibinde uzandığı yerden kalkıyor. "Bu ben ve Roux için mi?"

Pencereye doğru yürüyorum ve ön tarafta siyah bir cip görüyorum. "Evet, bu sen ve Roux için. Seninle gelmemi ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır, ben çocuk değilim. Sadece kafamdan vurulduğum için öyle davranıyorum. Görüşürüz, Bayan Scarlett. Umarım yakında ağlamayı bırakırsınız. Bu beni üzüyor."

Kahretsin, fark etti. Sanırım duştan sonra gözyaşları o kadar da gizli
He değil.
psi
bu. Roux'nun tasmaını çekıştirmeden önce bana zayıf bir gülümseme
sunuyor ve
geldikleri gibi kapıdan çıkıp giderler.

BEŞ

EFSANE

MANHATTAN'DA YÜRÜYEBİLECEĞİM KADAR UZUN BİR CADDE YOK.

Bu gece yaptığım şeyin suçluluğuyla Jersey'e kadar yürüdüm. Nihayet ortaya çıktığımda Q, Bump'ı benzin istasyonuna bırakıyordu.

Bump, Roux'nun tasmaını bırakıyor ve bana doğru koşarak sarılıyor. "Tanrı'ya şükür iyisin, Gabe. Senin için çok endişelendim. Karanlıkta yürüyüşe çıktın ve Roux'yu almadın. Her zaman Roux'yu almalısın. O seni güvende tutar."

Şu anda hissettiğimden daha kötü hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum, ama Bump'ın hareketleri ve patlaması bağırsaklarıma bir tekme daha attı.

"Özür dilerim dostum. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Bana bir şey olmadı."

Bump sonunda bırakmadan önce birkaç vuruş daha tutuyor. Başını kaldırdığında gözlerinde parlayan yaşlar, yüzüne vuran sokak lambalarının ışığını yansıtıyor. "Bunu bir daha yapmayacağına söz ver."

Bump verdiği sözleri ciddiye alır, bu yüzden ona söz verirken temkinli davranırım. Yıllarca sözümü tutmamı bekleyecek ve sözümü tutmamı engelleyecek bir şey olursa onu hayatımın geri kalanında hayal kırıklığına uğratmak istemem.

"Sadece gerçekten ama gerçekten ihtiyacım varsa ve Roux meşgulse, tamam mı?"

Başını sallıyor ve gözlerindeki nemi siliyor. "Tamam. Bununla başa çıkabilirim. Ben yatmaya gidiyorum. Roux benimle gelebilir mi?"

Ben mi?"

"Evet, dostum. Bu gece seninle kalabilir."

Başını salladı ve Roux'nun başını okşadı. "O iyi, kızım. O da bizi bırakmaz."

Bu enayi bir yumruk, ama bunu hak ediyorum ve Bump köpeğimi kapıya götürüp gözden kaybolurken sessiz kalıyorum.

"Bu gece ne oldu lan?" Bump ve Roux gider gitmez Q soruyor.

En iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Her şeyi berbat ettim."

Siyah gözleri yüzümde geziniyor. "Onu becerdin." Başımı sallayıp bir şey söylemeyince Q daha fazla bilgi istiyor.

"Peki, ne oldu?"

Başka şartlar altında olsa soruyu görmezden gelir ya da saçma bir cevapla geçiştirirdim ama bu sefer yapamıyorum.

"O farklı, Q. O ... lanet olsun, var olduğunu hiç bilmediğim her şey. Sadece seks değildi, o-"

Q elini uzattı. "Orada dur bakalım. Kendine ne söylüyorsun bilmiyorum ama kafanı kışından çıkarıp kim olduğunu ve neyi başarmaya çalıştığını hatırlaman gerek. Böyle bir kadın senin gibi bir adam için beladan başka bir şey değildir. Seni kardeşim gibi seviyorum, Gabe. Sen tanıdığım en azimli adamsın. Yukarı Doğu Yakası'ndan bir prensesin seni bu yoldan saptırmasına izin verme. O yolda seninle yürüyemez."

Q'nun sözleri duymam gereken sağduyulu sözler, ama bu yutması kolay olduğu anlamına gelmiyor. Solmakta olan yazın sıcaklığıyla hâlâ yeterince sıcak olan gece havasında duruyorum ve başımı sallıyorum.

"Ne yapmam gerekiyor? Harika olduğunu bildiğim bir şeyin çekip gitmesine izin mi verseydim? Ona gitmesini söylediğimde onu görmeliydin. Suratının ortasına bir tokat da atabilirdim." Ofisimden ayrıldığımdan beri bininci kez ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Bunu bilemem. Ama yıllar önce ailemin kapısına gelip akşam yemeğini böldüğün zaman yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Yanında kanayan bir çocuğun vardı ve dünyanın yıkılmıştı. O parçaları bir kez topladık. Seni bir daha asla öyle görmek istemiyorum, dostum."

Q'nun hafızası doğru noktada. Bayan Quinterro'nun yemek masasından gelen peynirli makarna kokusunu hâlâ alabiliyorum. Moses'ın adamları bizi takip ediyordur diye her iki eyalette bir araba değiştirerek New Jersey'e gittiğimiz günler boyunca kan ve pislikten başka bir şey koklamamıştım. Hâlâ nefes aldığından emin olmak için birkaç dakikada bir Bump'a bakıyordum. İhtiyacı olan yardımı alamadan öleceğini düşünüp duruyordum ama durmaya da korkuyordum. Jorie'yi arkamızda bıraktık ve bugün hâlâ içim parçalanıyor.

Jorie'nin başına geldiği gibi Scarlett'in de başına bir şey gelmesi fikri, ayaklarımın altındaki kaldırıma bağırsaklarımı kusmak istememe neden oluyor.

Hayır. O bensiz uzun ve mutlu bir hayat yaşayacak. Böylesi onun için daha iyi.

Ben asil bir adam değilim. Özveriyle ilgili ilk şeyi bilmiyorum, ama . . . Onu kendi pislığıme sürüklememem gerektiğini biliyorum.

Ofisimdeki masanın üzerine gelirken çıkardığı ses aklıma geliyor ama onu engelliyorum.

Bensiz daha iyi.

ALTI

SCARLETT

"SENİ BİRİ Mİ ARADI?" EVDEKİ TEK TANIDIK YÜZ OLAN FLYNN'E SORUYORUM.

On ikiye çeyrek kala kapıdan girdiğimde Dolly'nin Lokantası'ndaydım.

"Kelsey yaptı. Ne oldu?" diye soruyor eski üvey kardeşim, geçen gece giydiği belalı sokak yarışçısı kıyafetine kıyasla beyaz jean şortu ve gri tişörtüyle daha çok üniversite son sınıf öğrencisi gibi giyinmiş.

Lokantanın etrafına bakıyorum, duvardaki büyük memeli kovboy kızın duvar resmini tarıyorum ama ekibin geri kalanını henüz göremiyorum.

Flynn bacak bacak üstüne atıyor ve yanındaki boş yere vuruyor. "Eğer arkadaşlarını arıyorsan, asla erken gelmeyeceklerini biliyorsun. Zamanında demek biraz abartı olur. Yine de bir masa için senin adını yazdım bile."

Bankın üzerine oturdum. "Teşekkür ederim, Flynn."

Dirseğiyle beni dürttü. "Soruma cevap vermiyorsun. Kelsey'nin söylediklerine bakılırsa bir kaçış arabasına ya da kiralık katile ihtiyacım var. Muhtemelen ikisi de. Detaylar konusunda çok muğlaktı ama tek anladığım dün gece senin bu işe kalkıştığın ve şimdi de Legend'ın ölmesi gerektiği. Yani ... beni bu konuda bilgilendirmen gerekecek çünkü kendi başıma çok fazla senaryo üretiyorum."

"Bunun gerçekten sadece bir kez anlatmak istediğim bir hikaye olduğunu söylesem, anlar mısınız?" İfadesinin beni doğrulayıp doğrulamadığını görmek için yan dönüyorum.

kancadan kurtuldum. En azından birkaç dakikalığına. Brunch'a gelmenin dün geceyi yeniden konuşmak anlamına geleceğini biliyordum ama bunu sadece bir kez yapacak kadar içimde var.

"Yeterince adil. O zaman sana dün gece aldığım arabadan bahsedeyim. Çok güzelmiş." Flynn, Pennsylvania'da kendisinin ve hiç işi olmayan bazı adamların pembeler için yarıştığı taşra yollarının tasvirine dalıyor. Neyse ki hikâye Flynn'in kazanması ve adamların onu öldürmemesiyle sona eriyor.

Tam o sırada Kelsey, Monroe ve Harlow'un önünde kapıdan içeri girer. "Sadece iki dakika geciktik. Bu bir rekor olmalı," dedi Harlow. elmas kaplı Rolex'ini kontrol ediyor.

"Derhal bir Bloody Mary'ye ihtiyacım var. Baharatlı ve double olsun," diye cevap veriyor Monroe, hostes standına doğru yürürken.

Neyse ki masamız hazır ve herkes beni sorgulayamayacak kadar içki sipariş etmekle meşgul. En azından garson uzaklaşana kadar. Şimdi tüm gözler benim üzerimde.

"İyi misin?" Önce Kelsey sordu.

"Evet, iyiyim. Her neyse." Saçlarımı savuruyorum, sanki bu bir şekilde arkadaşlarımın benim saçma cevabıma inanmasını sağlayacakmış gibi.

"Onunla yattın mı?" Monroe öldürmek için hamle yapıyor ve Flynn ona dirsek atıyor.

"Onu ısıtmak için birkaç softball sorusu sor, ne dersin?"

Kelsey masanın çaprazına uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor ve sıkıyor. "Çok üzgünüm-"

"Durun. Hepiniz durun." Yavaşça masanın etrafını tarıyorum ve kızlarımın her biriyle göz teması kuruyorum. "Ben iyiyim. O sadece bir erkek. İşler istediğim gibi gitmedi. Olur böyle şeyler. Hayatıma devam edeceğim ve yarın onu zar zor hatırlayacağım." Yalanlar dilimde acı bir tat bırakıyor çünkü gerçek olmaları gerekiyor.

"Onunla yattın ve o da her şeyin bundan ibaret olduğunu söyledi, değil mi?" Monroe kemiği olan bir köpek gibi. Ben ona kirli detayları anlatana kadar bu işin peşini bırakmayacak. Neyse ki restoran tıklım tıklım ve gürültülü, kimse konuşmalarımızı duyamıyor.

"Özetle, evet. Daha fazlasını istediğimi söyledim, o da bana sahip olamayacağını söyledi."

Bütün kadınlar hep bir ağızdan irkiliyor.

Flynn, Kelsey'e bakarak, "Bu çok sert," diyor. "Şimdi tetikçi yorumu mantıklı geldi."

"Bekle, bekle." Sözüünü kesen Harlow'dur. "*Sana sahip olamayacağını* mı söyledi? Seni istiyor ama onu durduran bir şey mi var? Bize bundan biraz daha bahset."

Başımı sallıyorum, dikkatim koca memeli kovboy kız tuzluk ve onun biber kovboy kocasına kayıyor. "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Arkadaşı dün gece evime geldi ve ölen bir kıza aşık olduğuyla ilgili bir bomba patlattı. Ben sadece Bununla başa çıkamam."

"Ölü kız arkadaş mı? Hayır, bu en kötüsü," diyor Monroe yüzünü buruşturarak. "Ben de o yollardan geçtim. Üniversitedeki erkek arkadaşım. O da bu konuda tam bir pislikti. Legend sana onun yerini asla dolduramayacağını söyledi mi?"

"Hayır. Ondan hiç bahsetmedi. Sadece Bump bahsetti. Kız kardeşiydi."

"Kafasında eksik saç şeridi olan adam mı? Ona Bump mı diyorlar?" Monroe soruyor.

"Kafasından vurulmuş. Sanırım bu onun yara izi," diye cevap veriyorum, suyumun pipetini kurcalarken.

"Ama sana sahip olamayacağını söyledi. Demek ki seni istiyor ama kendine izin vermekten korkuyor," diyor Harlow, Legend konusuna geri dönerek. "Demek ki orada bir şey var. Bilmiyorum, Scarlett. Belki de henüz vazgeçmemelisin."

Aramızdaki ilişkiyi gerçeğe dönüştürmek istediğimi söyledikten sonra yüz ifadesinin ıstıraba dönüştüğü anda neler hissettiğimi düşünüyorum. "Ondan nefret etmek istiyorum. Bana hayatımın en iyi seksini yaşattı ve sonra ... kapandı. Ve bana gitmemi söyledi."

"O ölmeli," diyor Kelsey, tereyağı bıçağını bir hançer gibi kavrayarak. "Kimse sana böyle davranıp da yaşayamaz."

"Vay canına, sokak dövüşçüsü," diyor Flynn, bıçağı Kelsey'nin yumruğundan çekip çıkarırken. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama sanırım Harlow'a katılıyorum. Orada bir şey var. Ölü kız arkadaşıyla olan sorunlarını çözmesi gereken kişi sen değilsin, ama ... Ben de onu henüz öldürmezdim. Yaptığım araştırmalara göre o iyi bir adam."

Bakışlarım Flynn'e kaydı. "Araştırma mı yaptın?"

Bıçağı formika masanın üzerine bırakıyor ve omuz silkiyor. "Siz hâlâ aileden sayılırsınız. Tabii ki o adamı araştıracaktım."

Monroe öne doğru eğiliyor, göğüsleri neredeyse omzu açık bluzundan dışarı taşıyor. "Ne buldun?"

"Gabriel Legend on beş yıl öncesine kadar gerçekten var olmamış. New Jersey'de ortaya çıktı ve o zaman dövüştüğü videolar ortaya çıkmaya başladı. Parasını akıllıca kullanıyordu ve rakiplerine karşı acımasızdı. Kendi mekanını - Urban Legend adında yasadışı bir kulüp - açacak paraya sahip olana kadar bu işi sürdürdü. İçki ruhsatı yoktu ve kafes dövüşleri izinsizdi ama son derece iyi iş yapıyordu. Sonra bir gün orayı kapattı ve Legend'ın büyük açılışını duyurdu." Flynn arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Kimse nakit ineğinin musluğunu neden kestiğini anlayamadı. Sonra kulüpte silahlı saldırı oldu ve gerisini biliyorsunuz. Kısacası, her şeyi başarmıştı ve sonra seviye atlamaya çalıştı ve her şey darmadağın oldu - ta ki siz Legend'ı kurtarana kadar."

"Kulübü hâlâ kapatabiliriz," diyor Kelsey ve ben Flynn'in söylediği her şeyi sindirmeye çalışırken başımı sallıyorum.

"Sana dün gece söyledim. Bunların hiçbirini halka açıklamayacağız. Kulübe hiçbir şey yapmayacağız. Ben o tür bir insan değilim ve hiçbiriniz de olmayacaksınız."

"Buna katılıyorum. Çünkü bence o hâlâ seni istiyor ve sadece seni hak etmediğinden korkuyor," diyor Harlow ve dikkatim ona kilitleniyor.

"Bu da ne demek oluyor? Benden korkuyor mu?"

Başını salladığında Harlow'un sarı dalgaları dans ediyor. "Hayır, seni hak etmediğinden korkuyor. Ve eğer ölmüş bir eski sevgilisi varsa, belki onunla ilgili suçluluk duygusu da vardır. Nasıl öldüğünü biliyor muyuz? Onun hatası mıydı?"

Sorular konuyla ilgili ama olası cevapları düşünmek istemiyorum. Spekülasyon yapmak beni ürpertiyor. "Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" Monroe Bloody Mary'sini içtikten sonra soruyor. "Bir planımız var mı?"

"Hiçbir şey," diyorum hepsine. "Tam olarak *hiçbir* şey yapmayacağım."

"Kahretsin, sana gerçekten bir numara yapmış. Sen . . . ona aşık mı oldun?" Monroe'nun normalde botoks yüzünden zar zor kıpırdayan kaşları, yüzü dehşetle buruşurken yerinden fırlıyor.

"O değildi. Asla," diye fısıldıyor Kelsey, bana bakarken çenesi düşüyor. "Sadece vahşi tarafta bir yürüyüştü, değil mi?"

"Evet." Zayıfça gülümseyip başımı sallıyorum. "Hepsi buydu. Vahşi tarafta bir yürüyüş. Şimdi, düzenli olarak planlanmış öngörülebilir hayatıma geri dönüyorum."

Masadaki tüm kızlar beni inceliyor ve neredeyse düşüncelerini tahmin edebiliyorum.

Saçmalıyor. Bu çok kötü. Bomba imha ekibine ihtiyacımız var. Siktir. Bunun için daha fazla içkiye ihtiyacımız olacak.

Ona inanmıyorum ama zorlamayacağım. Tanıdığım tetikçi var mı?

İki saat sonra brunch'tan çıktığımızda kaldırımda durmuş kucaklaşıyorduk ve Flynn'in çantama bir şey attığını hissettim. Yere bakıyorum ve kahvaltıda gözüme kestirdiğim ve satılık olup olmadığını merak ettiğim tuzluk ve biberliği görüyorum.

"Ne? Onlara baktığını gördüm. Ayrıca, bir moral desteğine ihtiyacın var."

"Ama-"

Flynn parmağını ağzına götürür. "Shhh . . . Beni tutuklatmayın. Beni kefaletle çıkarmak zorunda kalacaksın."

Dudağımı ısıyorum ve ona gülümsüyorum. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum bırakırken. "Minnettarım."

Beni bir kez daha kucaklıyor. "Bence Harlow Legend konusunda haklı. Eğer istersen ona hâlâ sahip olabilirsin. İstiyor musun?"

Kafamın içinde delici mavi gözler belirliyor ve bedenimi bir farkındalık ürpertisi kaplıyor. Arkama bakmak için dönüyorum, sanki sokağın karşısında durmuş bizi izliyormuş gibi.

Spoiler, izlemiyor.

"Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi Flynn," diyorum onun yerine, onu sıkıca kavrayarak. "Yabancılik çekme."

"Beni daha sık brunch'a davet edersen yabancı olmam. Efsanevi Brunch Kulübü. Ya da belki sadece Brunch Kulübü."

Efsanevi kelimesi şu anda kaldırabileceğimden çok daha fazla.

Dün geceye dair anılar aklıma geldikçe sabahtan beri öfke ve acı içimi kemiriyor. Efsane hakkında çok fazla şey var ve

bilmediğim ve anlamadığım bir geçmişı var.

Ne düşünüyordum ki? Bir şekilde tamamen farklı dünyalardan gelebileceğimizi ve sonsuza dek mutlu bir masal romantizmi yaşayabileceğimizi mi?

Belli ki işler böyle yürümüyor.

Sadece iyi bir seksti, kendime söyledim. *Kendime biraz daha bulmam lazım, sonra iyi olacağım. Gelecek haftaya kadar onu unutacağım.*

Hepsi yalan. Özellikle de son kısmı.

Seksten daha fazlasıydı. Aramızda bir bağ vardı. Ve sadece *iyi* bir seks de değildi. *İnanılmazdı*. Daha önce hiçbir erkek bana böyle hissettirmemişti ve artık bu kadar iyi olabileceğini bildiğime göre, onsuz yaşayabilir miyim bilmiyorum.

Legend'la ilgili bir şey, varlığından haberdar olmadığım için hayatım boyunca kafeste tuttuğum bir parçamı serbest bıraktı. Kendimi farklı görmeme yardımcı oldu ve ben bunu sevdim.

Uzun bir nefes alıyorum. Gerçeklerden kaçmanın bir yolu yok. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını. Bizden daha fazlasını.

Peki, bu konuda ne yapacağım?

YEDİ

SCARLETT

İKİ HAFTA SONRA

Takip eden günler birbirine karışıyor. İş, envanter seçimi, müşteri danışmaları, Amy ile toplantılar, Kelsey ile makyaj ve saç, halka açık gösteriler, kızlarla en yeni ve eski restoranlarda akşam yemekleri.

Tüm bunlar olurken kimse *ondan* bahsetmiyor. Sanki hayatımın o iki haftası, kendimi en *canlı* hissettiğim o iki hafta hiç yaşanmamış gibi. Sanki bir daha asla konuşulmayacak alternatif bir gerçeklikmiş gibi.

Ama onu düşünmeden edemiyorum. Onun hakkında. Bump hakkında. Roux.

Q. Zoe. Kulüp. Herhangi biri.

Tekrar tekrar yaşıyorum. Bana dokunuşunu. Hissettiklerimi. Sonra . . . sonrasını. Konuşamadığım milyonlarca düşünce beynimin içinde çıldırmış langırt topları gibi zıplıyor.

Bir sabah Kelsey dün gece çene çizgimde çıkan müthiş sivilcenin üzerine biraz kapatıcı sürerken her şey doruğa ulaştı.

"Onu gördüm."

İfadesinde bahsettiği *adamın* tam olarak kim olduğunu bilmem için herhangi bir bağlam gerekmiyor. Sorularım hızla geliyor.

"Nerede? Ne zaman? Nasıl?"

"Birkaç gün önce. Kulüpten birkaç blok ötede bir sandviç dükkanında."
Başımı çevirip ona bakıyorum, kapatıcının artık her yerde olduğunu
umursamıyorum. "Dün gece benimle yemek yedin.
Neden bir şey söylemedin?"

"Onun hakkında konuşmak istediğini düşünmedim. Özellikle de herkesin yanında."

Karıştırma süngerini havada tutuyor ve kapatıcı dağınıklığını düzeltmeden önce bileğini tutuyorum.

"Onu her gün milyonlarca kez düşünüyorum. Ne yapmam gerekiyor, Kelsey? İki hafta oldu. Onun varlığından haberdar olduğum süre kadar. Artık umursamamalıyım ama onu düşünmeden duramıyorum."

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum."

Başımı sallıyorum ve tabureden kayarak Kelsey'nin tüm malzemelerinin bulunduğu banyo tezgahıma doğru bir adım atıyorum. Tüpleri, kapları ve pudraları teker teker alıp havlunun üzerine eşit bir şekilde yerleştiriyorum.

"Bilmiyorsun. Kırıldığını ve seksten zevk alamadığını düşünmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun ve sonra seni lanet olası bir Noel ağacı gibi aydınlatan bir adamla tanışıyorsun ve sonra ne zaman tekrar yapabileceğini sormak yerine *seni dışarı atıyor.*" Sonunda sesim gözyaşlarımla sertleşti, ama onun sıkı çalışmasını mahvetmek istemediğim için onları geri kırıyorum.

"Ah tatlım," diye fısıldıyor Kelsey arkamdan. "Hiçbir fikrim yoktu.
Hiçbir şey söylemedin..."

Arkamı dönüyorum ve duygularımla olan savaşımlı kaybediyorum. Göz kapaklarıma bir damla düşüyor. "Chadwick seks konusunda kendime olan güvenimi yok etti. *Beni bir seks terapistine gönderdi, Kelsey!*"

Başını geriye atıyor ve yüz hatları öfkeyle kırışıyor. "Hayır, göndermedi."

"Söyledi! Çünkü bende bir sorun olduğunu söyledi. Ama sana şunu söyleyeyim, Gabriel bana dokunduğunda bende hiçbir sorun yoktu. Hiçbir şey yoktu. Aklımı kaybedecekmişim gibi hissettim, olabilecek en iyi şekilde. Ya bunu bir daha asla bulamazsam?"

Bir peçeteye uzanıyor ve dikkatlice gözlerimin altını siliyor. "Yani sadece seks miydi? Bu yüzden mi ona takıldın?"

Başımı sallamadan önce mendili geri çekmesini bekliyorum. "Beni go-karta götürdü. Elimi tuttu. Beni güldürdü. O-"

"Kahretsin," diye fısıldıyor Kelsey, alt dudağı titriyor. "Onunla gerçekten ama gerçekten ilgileniyordun."

Daha fazla gözyaşı tehdidi güçlüdür. "Ona bunu gerçeğe dönüştürmek istediğimi söyledim. Ciddi bir şekilde denemek için."

Eli ağzını kapatıyor. "Ve işte o zaman seni itti."

"*Beni itti* derken, gitmemi ve bir daha görüşemeyeceğimizi söyledi mi demek istiyorsun? O zaman evet, kesinlikle."

"Onu öldürmek istiyorum ama aynı zamanda onu kaçırıp oturma odanızda bir sandalyeye bağlamak istiyorum ta ki mantığını dinleyip sizin bir erkeğin, özellikle de onun başına gelebilecek en iyi şey olduğunuzu anlayana kadar."

Sulu bir kahkaha atıyorum, çünkü her şeyi başlatan şey kaçırmaktı. Ama bunu Kelsey'e söyleyemem. O zaman kesinlikle onu öldürmek isteyecektir, hatta şu anda olduğundan daha fazla.

"Bundan sonra onu nasıl kovalayabilirim? Gururum ne olacak? Kendime verdiğim değer?" Haftalardır boğuştuğum soruları nihayet dile getiriyorum.

"Bilmiyorum bebeğim ama berbat görünüyordu. Sanki günlerdir uyumamış gibiydi."

"Ne?" Başımı ona doğru salladım.

Kelsey yavaşça başını sallıyor. "Bok gibi görünüyordu. İçini rahatlatıyorsa, büyük bir hata yaptığını bildiğinden eminim."

"O zaman neden bana söylemedi? Mesaj? Aramadı? Duman işaretleri? Herhangi bir şey? Neden ikimizin de acı çekmesine izin veriyor?"

"Erkekler aptaldır. Emin olduğum tek şey bu. Şimdi makyajını bitireyim de bu fotoğraf çekimini güzelleştir, sonra da kendini savunma dersinde ter atarsın. Belki de vurduğun ped oymuş gibi davranabilirsin?"

Kelsey'nin tavsiyesini deniyorum, Gabriel'in yüzünü Bodhi'nin bana uzattığı pedin üzerinde hayal ediyorum ama işe yaramıyor.

"Bütün yumruklarını çekiyorsun. Hedefi delip *geçmeye* çalışman gerekiyor ama pede zar zor vuruyorsun. Ara vermek ister misin?" Bodhi pedleri indiriyor ve endişeyle yüzümü tarıyor.

"Özür dilerim. Bugün kafam oyunda değil."

Vaaz vermeye başlamak için ağzını açıyor ve ne söyleyeceğini tahmin ettiğim için daha başlamadan elimle onu kovuyorum.

"Kendimi savunmak için her zaman hazır olmam gerektiğini biliyorum, güven bana." Dün gece gelen kötü yorumları düşünüyorum. Silinmeden önce onları gördüm. Trolümün yeni bir profili var ve tehditleri giderek artıyor. Ekran görüntülerini aldım ve bu sabah davaya bakan dedektife gönderdim. "Ama bazen hayat bir sürtüktür ve konsantre olabilmemiz için önce bir şeyleri çözmeniz gerekir."

Neyse ki Bodhi bana ders vermeye kalkışmadı. Elindeki pedleri çözüyor ve duvarın yanındaki ayakkabı dolabına atıyor. Bacaklarındaki bağları çözmek için uzandığında, "Beni müşteri olarak kovuyor musun?" diye soruyorum.

Yukarı bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Ama şu anda egzersiz yapmaya çalışarak kendine iyilik yapmayacaksın. Yaralanmak için harika bir yol ve bunun sorumlusu ben olmayacağım."

"Yani beni kovuyor musun?" Umursamaktan nefret ediyorum ama umursuyorum ve kendimi tam bir ezik gibi hissediyorum.

"Evet ama ben de seninle geliyorum. Senin bu saçmalığını çözeceğiz, böylece bir seansı daha boşa harcamayacaksın. Hadi gel."

Yirmi dakika sonra Bodhi ve ben sokak seviyesindeki kafede kaba yontulmuş ahşap bir masaya oturduk, aramızda protein shake'leri vardı.

"Bana ne söylersen söyle hiçbir yere gitmiyor. Senin finansçı hatununun bana gönderdiği gizlilik sözleşmesini imzaladım."

Başımı eğiyorum ve pipeti kalın sıvının içinde döndürüyorum. "Karışık bir durum."

"Yani bir erkekle ilgili."

Bakışlarımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Nereden biliyorsun?" "Şanslı tahmin. Peki, neyle karşı karşıyayız?"

Ona neden bir şey söyleyeceğimi bilmiyorum. Anlatmamalıyım. Ama bazen tamamen yabancı birine oldukça yakın olan ve yine de bir gizlilik anlaşmasının kısıtlamalarına bağlı olan birine içinizi dökmeniz gerekir.

"Bir adama aşık oldum. Gerçi farklı dünyaların insanlarıyız."

Bodhi'nin omuzları kalktı. "Ben de hepimizin dünyalı olduğunu sanıyordum."

Başımı sallıyorum. "Hayır, sosyal olarak demek istedim. O vakıf fonu ya da aile parası setinden değil."

"Bu senin için bir sorun mu? Çünkü daha önce züppe gibi görünmüyordun."

Omuz silktim ama kibirli ve burnu havada biri gibi görünmediğime sevindim. Bu da bir şeydir.

Cevap vermeyince zorlamaya devam etti. "Yani adamın senin gibi parası olmadığı için bu işi yürütemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, sorun da bu. Ben yapabileceğimizi düşünüyorum ama o öyle düşünmüyor." Bodhi sandalyesinde arkasına yaslanır, çenesi yükselir. "Yani bunun için gittin, ama o seni reddetti."

"Bana sahip olamayacağını söyledi."

Bodhi'nin büyük kolları göğsünde çapraz duruyor ve çok yasaklayıcı görünüyor. "Asil olmaya ve seni kendinden kurtarmaya falan mı çalışıyor?" "Kurtarılmaya ihtiyacım yok," diyorum masaya vurarak.

Bodhi kıkırdıyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Ve kafasını kışından çıkarması gerekiyor. Tipik bir adam."

"Belki de sana bir iyilik yapıyordur. İyi bir şey olabilir."

"Gabriel Legend'ın beni kendinden kurtarması gerekecek kadar berbat bir insan olduğuna inanmayı reddediyorum."

Adını söyler söylemez Bodhi'nin sandalyesi gıcırdayarak betona çarpıyor ve sandalyeyi itip ayağa kalkıyor.

"Kim dedin sen?"

Dağ gibi adama bakıyorum ve ilk eğitim seansımızdan beri ilk kez içimi bir endişe kaplıyor. Ona gerçekten Gabriel'in adını mı söyledim?

"Neden?" Sesimi alçaltıyorum.

Bodhi beni korkuttuğunun farkında olmalı çünkü sandalyesine geri oturuyor ama yüz ifadesi fırtınalı. "Gabriel Legend dedin." İsmi bir lanet gibi söylüyor.

Ağzım kurudu. "Evet. Neden böyle tepki veriyorsun?"

"Ondan uzak durman gerekiyor. Ondan iyi bir şey çıkmaz."

"Sen neden bahsediyorsun? Neden böyle bir şey söyledin?"

Bodhi'nin dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Çünkü onu bir keresinde neredeyse öldürüyordum ve eğer tekrar kafese girersek, hâlâ öldürebilirim."

SEKİZ

SCARLETT

EĞİTMENİME BAKIYORUM AMA ÇENEM YERE YAKIN BİR YERDE.

"Bunu nasıl söylersin?"

Bodhi sadece çok hassas bir zincir tarafından tutulan bir canavar gibi kılınıyor. "Çünkü gerçek bu. Ondan uzak dur. Onun gibi bir adam sana ihtiyacın olanı veremez. Kendi dünyanızdan birini bulun."

"Ama dedin ki-"

Bodhi başını sallar. "Söylediklerimi unut. Sen ve Legend asla birlikte olamayacaksınız. O bir pislik. Mükemmel hayatını mahvetmeden önce ondan uzak dur."

Önümdeki protein shake tüm cazibesini yitirdi. Onu elime alıp Bodhi'ye başımla selam veriyorum, bu sırada karnımda donuk bir ağrı hissediyorum.

"Fikrini takdir ediyorum ama onu tanımıyorsun."

"Peki sen tanıyor musun?"

Tanıyor muyum? Sadece iki hafta sonra birini ne kadar iyi tanıyabilirsin?

Onu daha iyi tanımak istediğimi bilecek kadar iyi.

"Protein karışımı için teşekkürler, Bodhi. Gelecek seansta görüşürüz." Donmuş parmaklarım fincanı sararken, içimde kabaran acıyı görmezden geliyorum, çantamı alıyorum ve kafeden çıkıyorum. Bodhi'nin sözleri eve kadar peşimi bırakmıyor.

"Kendi dünyandan birini bul. Sen ve Legend asla birlikte olamayacaksınız."

"O ne biliyor ki?" Bir taksinin arka koltuğuna kaydktan sonra çantamı ortama doğru tutarak mırıldanıyorum.

Telefonum kucağıma düşüyor ve evrenin ona mesaj atmamı söyleyen bir işareti olup olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Ona bir mesaj gönderebilirim. Sıradan olsun. Kulübe katılımın hâlâ yüksek olup olmadığını sorarım. Bump ve Roux'un iyi olup olmadığını sor. Sadece

. . . iletişim hatlarını açık tutun.

Doğru. Beni becermemiş gibi davranıp gitmemi söyleyebilirdim.

Bir şekilde telefon elime geçiyor ve mesaj penceresi onun adına açılıyor. Geri dönüp o korkunç geceden önceki mesajlarımızdan bazılarını okuyorum.

Nasıl olur da favori bir rengin olmaz? Herkesin favori bir rengi vardır.

Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Turuncuyu sevmem ama.

Tahmin etmem gerekirse, en sevdiğin rengin siyah olduğunu söyleyebilirim.

Siyah teknik olarak bir renk mi? Bence kuralları çiğniyorsun.

Kuralları çiğnememi onaylayacağını düşünmüştüm.

Onunla birlikte kuralları çiğnemek istediğimi anlamasını sağlamak için geçmişte yaptığım girişimlerden utanıyorum. *Çok yumuşak, Scarlett.* Ama o bir adım bile atmadı.

Kuralları yıkma işini bana bırak uğur böceği. Ben bu işte daha iyiyim.

İçimdeki kaslar, bacaklarımin arasındaki sıcaklıkla birlikte sıkıştı. *Neden kendi kurallarını benimle çiğneyemiyor?*

Sayfayı aşağıya kaydırıyorum ve bana gönderdiği son mesajı okuyorum.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bütün gün dört gözle bekledim.

Neden bunu bugün göndermedi ki? Gün ortasında Manhattan trafiğinde sıkışıp kaldığımda, Gabriel'den hayatımın geri kalanında her gün böyle mesajlar almanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek kendimi hayallere bırakıyorum.

Etrafımı farklı bir sıcaklık sarıyor. Telefonum ondan gelen bir mesajla her çaldığında hissettiğim ve ne dediğine bakmak için acele ettiğim türden bir sıcaklık.

O kadar da farklı değiliz, Gabriel. Bump seni gülümsettiğimi söyledi. Bu neden yürümez?

Hiçbir zaman *hayır cevabını* iyi karşılamadım, özellikle de karşı tarafın gerekçesinin tamamen hatalı olduğunu düşündüğüm böyle bir durumda.

Gabriel Legend neden bana sahip olamıyor? Aklıma tek bir mantıklı sebep bile gelmiyor. Ne düşünüyor olabilir ki?

Telefonumun ekranındaki metin kutusunda yanıp sönen imlece bakıyorum ve kafamda bir mesaj oluştuyorum. Birkaç dakika sonra başparmaklarım hareket ediyor ve kelimeler ekranda beliriyor.

~~Seninle konuşamamaktan gerçekten nefret ediyorum.~~

Hayır. Dur, Scarlett. Kaybolana kadar geri tuşuna dokunuyorum. Sonra tekrar deniyorum.

~~Cuma ya da Cumartesi gecesi kulübe gelmemi ister misin? Ben boşum.~~

Hayır. Kesinlikle olmaz. O kadar kötü.

~~Konuş benimle. Seni~~

~~özledim.~~

~~Bana hayatımın en iyi seksini yaşatıp sonra da onu elimden alamazsın.~~

Hayır, kesinlikle o da değil.

Farkına varmadan taksi Curated'ın önündeki kaldırımda yavaşlıyor ve ben ona tek bir mesaj bile göndermedim. Sanırım bu iyi bir şey, çünkü içeri girer girmez, bağırsaklarımı mağazanın her yerine kusmadan önce üst kattaki tuvalete koşmam gerekiyor.

DOKUZ

EFSANE

BERBAT HISSEDİYORUM, BERBAT GÖRÜNÜYÖRUM VE İKİ GÜNDÜR DUŞ ALMADIM.

Her şeyin ters gitmesine rağmen kendilerini kucaklayan diğer tüm insanlara sesleniyorum. Sen bir kraliçesin. Unutmayın, bütün gün pijamalarınızla uzanıp kavanozdan Nutella yemenizde yanlış bir şey yok. Seni destekliyorum. #LifeIsMessy #EmbraceTheMess #LoveTheMess

Scarlett'in yatağında pijama pantolonu ve üç beden büyük bir kazakla çekilmiş fotoğrafına bakmadan önce fotoğrafın başlığını tekrar okudum. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve gözlükleri burnunun üzerinde tünemiş. Yine de cehennem gibi görünmüyor. Çok güzel görünüyor. Ama neden cehennem gibi hissediyor?

Hızlı bir bakışla bazı yorumlara göz gezdiriyorum.

Gerçekçi olduğun için teşekkürler.

Bok gibi hissettiğinde bile harikasın. Umarım iyisindir!

Geçmiş olsun!

Telefonu masamın üzerine bırakıyorum ve avuçlarımla topuklarını gözlerime bastırıyorum. Son birkaç haftadır bir pislik gibi telefonuma bakarak geçirdiğim zaman için insanın kör olması gerekir. Sanki her lanet dakikada bir şifremi giriyorum.

yeni bir resim paylaşmış mı diye o aptal uygulamayı açıyorum. Her yaptığımda, itiraf edemeyeceğim kadar yaşlı olduğum için saçma bir heyecan duyuyorum. Ama yine de oluyor.

Geçen hafta arkadaşlarıyla çekilmiş bir fotoğrafını paylaştı ve neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Son gece kulübe gelmeden önce çekmiş olmalılar. Scarlett beyaz elbisesi içinde, ölümlülerin arasına karışmak için bir anlığına göklerden inmiş bir melek gibi görünüyordu.

Kaynaşmak mı? Yani atmadan önce tartaklanıp sikilmeyi mi kastediyorsun?

Kıçını mı çıkarayım?

O gecedan kalan suçluluk ve utanç duygusu beni o kadar zorluyor ki hiçbir şey yapamıyorum. Beynim artık doğru çalışmıyor. Her zaman onun düşünceleriyle dolu. Ne yapıyor. Nereye gittiği. Kiminle birlikte. Güvende olup olmadığını.

Eğer beynimin içini görebilseydi, beni yasaklama emriyle tokatlardı.

Ona gitmesini söyledikten sonra bunun tek bir parçasının bile beni ilgilendirmediğini bilsem de merak etmekten ve endişelenmekten kendimi alamıyorum.

"Hey, patron. Bir dakikan var mı?"

Zoe'nin sesi kapı aralığından geldiğinde, sanki beni porno izlerken yakalamış gibi telefonumu masamın üzerinde ters çeviriyorum.

"Evet. Ne var ne yok?"

Zoe'nin bakışları yüzüme gelmeden önce telefona kayıyor. "Ona mesaj attın mı? Aradın mı?"

"Kim?" Bu soruyu sormak bile beni daha büyük bir aptal yapıyor ama korumam gereken bir imajım var.

Öne doğru yürüyor ve masamın önündeki sandalyeye oturuyor.

"Kendine daha ne kadar işkence edeceksin?"

Cevap vermeyince devam ediyor.

"Unutma, seni en az kardeşim kadar uzun zamandır tanıyorum. Sikimin olmaması ne halt ettiğini anlamadığım anlamına gelmez."

Sanki bir şey eklememi bekliyormuş gibi duraklıyor ama elimde bir şey yok, o yüzden sessiz kalıyorum.

"Scarlett Priest'i istemekle kalmayıp ona sahip olduğun, her şeyi berbat ettiğin ve o zamandan beri pençesine diken batmış bir aslan gibi etrafta tepindiğin gerçeğine para yatırmaya hazırım. Ne zaman biri seninle konuşmaya çalışsa, ona saldırıyorsun."

"O kadar da kötü değilim."

Zoe homurdanır ve eliyle yüzünü kapatır. "Doğru. O kadar da kötü değil. Bana yine yalan söyle, Gabe. Seni tanıyorum. Hepimiz seni tanıyoruz. Bu konuda bir şeyler yapmalısın çünkü *o yokmuş gibi davranma* stratejin ne senin ne de bir başkasının işine yarıyor."

"Yanlış anlama ama bir bok bildiğin yok Zoe."

Çenesini kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "Bir bok bilmiyor muyum? Evet, tabii. Çünkü en sevdiği oyuncağını kaybetmiş ve acısını herkesten çıkaran bir çocuk gibi ortalıkta dolanmıyorsun."

"O lanet olası bir oyuncak değil," diye homurdanıyorum.

"Haklısın. Değil. O yetişkin bir kadın ve bu da kendi kararlarını verebileceği anlamına geliyor. Seni istediğine karar verdiyse ve sen onu ittiysen, bu kimin suçu?"

Parmaklarım sandalyemin kollarında pençe gibi kıvrılıyor. "Jorie'ye ne olduğunu biliyorsun."

"O öldü, Gabe. Ve onu sen öldürmedin."

Birden ayağa fırladım. "Hayır, ama onu öldürttüm. Vicdanında bununla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Hala doğru anı beklediğiniz için bunu emreden adamın peşinden gidemeyeceğinizi bilerek mi? Yeterince para ve güce sahip olur olmaz Musa'nın peşine düşeceğimi bile bile Scarlett'i hayatıma nasıl sokabilirim?"

Jorie'yi öldürdüğü gibi onu da öldürmek için mi? Gözlerinin arasına bir kurşun sıkarak. O kadar steril bir dünyada yaşamış ve muhtemelen eline silah bile almamış bir kadınla nasıl bir ilişkiye başlayabilirim ki? Şiddeti bilmiyor. Neden bu boku onun hayatına sokan ben olayım ki?"

Zoe tiradım sırasında irkilmedi. Kollarını kucağında kavuşturdu ve yumuşak bir sesle konuştu.

"New York'ta yaşıyor. Burada her gün kaç tane gasp olayı oluyor? Şiddet yarın kolaylıkla hayatının bir parçası olabilir ve senin yaptığın tek şey *onu bundan korumak için orada olmadığından* emin olmak. Kafanı kışından çıkar ve büyük resme bak. Gerçekten onun bembeyaz hayatını mahvedecek kadar çok kötülük ve çirkinlikle birlikte geldiğini mi düşünüyorsun? Ona biraz renk katabileceğini ve onu yaşamaya değer kılabilceğini hiç düşündün mü?"

"İşle ilgili konuşmanız gereken bir şey yoksa, ofisimden çıkın."

Zoe yavaşça ayağa kalkıyor ve bana ölçülü bir bakış atıyor. "Haklı olduğumu biliyorsun. Umarım çok geç olmadan harekete geçersin. Onu gerçekten kaybetmeden önce." Ofisten çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor ve beni dağınık beynim ve telefonumla baş başa bırakıyor.

Masadan telefonu alıp Scarlett'in en sevdiği sosyal medya uygulamasını tekrar açıyorum. Onun fotoğrafına bakarken, dikkatim yine altındaki hashtag'lere takılıyor.

#LifeIsMessy #EmbraceTheMess #LoveTheMess

Lanet olsun, Scarlett. Benden ne istiyorsun? Tek bildiğim dağınıklık. Bataktan çıktım ama senin fildişi kulenden milyonlarca ışık yılı uzaktayım. Senin için yeterince iyi değilim. Asla senin için yeterince iyi olamayacağım. Ama dağınıklık istiyorsan, o bende var.

O resim ve hashtag'ler bütün gün aklımdan çıkmıyor. Kimse için uygun bir arkadaş değilim, bu yüzden ofisime kapanıyorum ve daha sonra iki yönlü camın arkasından kulübü izliyorum. Dikkatim her bir sarışına takılıyor, sanki ortaya çıkma ihtimali varmış gibi. Ama gelmiyor ve hiçbirisi onunla kıyaslanamaz bile.

Ya hastaysa? Ya bir sorunu varsa?

Ona kim bakacak? Babası mı? Hıyarın tekine benziyor. Arkadaşları mı? Beyzbolcunun karısı muhtemelen ona yanlış ilaçları verir ve kazayla onu öldürme olasılığı daha yüksek olur.

Bu düşünce bile beni öfkeliendiriyor. *Eğer ona bir şey olursa . . .*

Beynim devreye girmek için o anı seçiyor. *O zaman ne olacak, Gabe? Bu konuda ne yapacaksın? O senin değil. Onu bir kenara attın. İkinci bir şansı bile hak etmiyorsun. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyor musun? Onu mahvettin. Ne tür bir adam bunu yapar? Böyle bir kadını hak etmeyen boktan biri. Harika bir iş çıkarıyorsun, göt herif.*

Saatler sonra yatağıma girdim ve telefonumu bir kez daha avuçladım. Artık uygulamaya gitmeme gerek yok, çünkü lanet olası resmi telefonuma kaydettim. İşte bu kadar zavallıyım.

Onu hak etmiyor olabilirim ama kimse bu fotoğrafı benden alamaz.

Ama ya ona her şeyi anlattıysan?

Bu düşünce aklıma geliyor ve beni duraksatıyor.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayabilir miydi? Beni affedebilir mi? Bunu yürütebilmemizin bir yolu var mı? Onu tutabilir miyim?

Moses'tan korunmak mı? Onunla başa çıkmanın farklı bir yolunu mu bulmalıyım?

Sorular uykumu kaçırıyor, çünkü onlara nasıl cevap vermek istediğimi biliyorum. Scarlett Priest'in benim olabileceği tek bir senaryo varsa, onu bulmak istiyorum.

Bizden vazgeçmiyorum, uğur böceği. En azından beni affedebilirsen. Bunu çözeceğim.

Ve eğer daha sonra, onun makyajsız ve yatak başıyla, herhangi bir kadının bakmaya hakkı olduğundan daha güzel görüldüğü görüntüsüne mastürbasyon yaparsam, bu benden başka kimseyi ilgilendirmez.

ON
SCARLETT

"SANIRIM SENI HASTANEYE GÖTÜRMELİYİZ, SCARLETT. BİR ŞEY VAR.
yanlış." Amy, müdürüm, gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

Haklıydı. Günlerdir kendimi kendim gibi hissetmiyorum ve doktorum
bu hafta şehir dışında.

"Hastaneden nefret ediyorum," diyorum başımı yastığıma
yaslayarak. "Annem ..."

Cümlemi bitiremiyorum ama Amy anlıyor. Annem son altı ayını
sürekli hastaneye girip çıkarak geçirdi ama onu kurtarmak için
yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kanser tam bir pislik ve siktir olup
gidebilir.

"Gitmek istememeni anlıyorum ama bence bu gerekli. Araba
servisini arayayım. Başka birini çağırmamı istemiyorsan seninle acile
geleceğim."

Güçsüzüm ve düşünebildiğim tek şey, Gabriel bana gitmemi
söylemeseydi bunların olmayacağı. Mantıksız ve tamamen saçma
ama umurumda değil. Ölüm gibi hissediyorum. Bütün gün kusmak
dışında yataktan çıkmadım.

"Scarlett?"

Amy tekrar adımı söylüyor ve onu görebilmek için başımı
çeviriyorum.

Ne sordu? Oh, evet. Başka birini aramasını isteyip istemediğimi.

"Babam. Ara onu. Ona muhtemelen ölmediğimi ama tam olarak emin olmadığımı söyle." Duraksıyorum, kuru dudaklarımı yalıyorum ve ne kadar boktan hissettiğimden nefret ediyorum.

Ya ölüyorsam? Hayır. Bunu düşünecek kadar hayalperest değilim.

Sonra aklıma başka bir yüz geliyor. *Flynn*.

"Flynn'i ara. Söyle ona. Söylemezsem çok kızar. Kelsey'le olan randevumu iptal ettim ama sesi endişeli geliyordu. Ben yokken ortaya çıkarsa, birileri ona haber vereceğimi söylesin. Endişelenmesine gerek yok."

Ona Gabriel'i aramasını çünkü tüm bunların bir şekilde onun suçu olduğunu söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Karnım yine acı içinde bağılıyor ve tek yapabildiğim cenin pozisyonuna kıvrılmak.

"Lanet olsun. Beni hastaneye götürün. Artık umurumda değil. Sadece durdur şunu."

ON BİR

EFSANE

"BANA ZATEN BURADA OLDUĞUNU SÖYLEDİLER, O YÜZDEN beni onunla konuşmaktan alıkoyamaz. Tabii reşit olmayan kadınları taciz etmekten hastalıklı bir heyecan duymuyorsanız."

"Size dokunmadım Bayan Elliott. Ve sizi temin ederim ki, reşit olmayan ya da başka bir şekilde sizi taciz etmek gibi bir niyetim yok."

Orada ne haltlar dönüyor?

Ofisimin önündeki koridorda bir kadın Q'ya bağıırıyor ve o da kendini zor tutuyor gibi görünüyor. Ama Bayan Elliott da kim? Hiç Elliott tanımıyorum.

Masamdan kalkıyorum ama başka bir konuya girince duraklıyorum.

"O zaman yolumdan çekil ve bana onun ofisini göster. Kız kardeşimin fazla zamanı kalmamış olabilir. Şu anda acil ameliyata giriyor. Belki de Legend'ın umurunda olmadığını düşünüyorsun. Ama o kızdan çok hoşlanıyordu."

Vücudumdaki her şey donuyor. *Hayır.*

Scarlett. Bu mümkün değil. Scarlett'in kız kardeşi yok. Ondan bahsediyor olamazlar.

Yine de ofisimin kapısı çalındı ve Q kafasını içeri soktu. "Bir ziyaretçiniz var. Flynn Elliott."

"Yolumdan çekil de onunla konuşmama izin ver. Beni hemen buraya getirmedeğin için çok kızacağını garanti ederim. *Acil ameliyat*, göt herif!"

Hareket ettiğimi bile hatırlamıyorum ama kapıyı çekip açtığımda kot pantolon ve kütüphaneci görünümlü bir kazak giymiş, sırt çantası taşıyan minyon bir esmerle karşılaşıyorum.

"Sen kimden bahsediyorsun lan?"

Bana dik dik bakıyor, gözleri yüzümde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Kim olduğunu sanıyorsun? Yoksa son zamanlarda birden fazla kadını becerdikten sonra ofisinden mi attın? Sadece Scarlett olabilir diye düşünmüştüm."

Ellerim yumruk olup iki yanımda kenetleniyor ve uzanıp onu sarsma isteğimi bastırıyorum. "Onun bir kız kardeşi yok."

"Eski üvey kardeş. Hâlâ sayılır. Beleşçi, bencil ebeveynlerimizden duyduğumuz ortak nefret sayesinde birbirimize bağlıyız."

"Neler oluyor? Ne ameliyatı? Ne acil durumu? Nesi var?" Onun cevap vermek için ağzını açmasından bile daha hızlı sorular soruyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sanki az önce beş raunt yapmışım da bayılmak üzereymişim gibi.

"Çalışanlarından biri beni acil servisten aradı. Çok acı çektiği için onu acilen buraya getirdiklerini söyledi."

Scarlett'in acı çektiğini düşünmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. "Ne oldu? Nesi var? İyileşecek mi?"

Flynn'in dudakları öfkeli bir çizgiye dönüştü. "Hâlâ ölebilir, göt herif. Bu acil bir ameliyat. Ama umursamaman gerekiyor çünkü onu hayatında istemiyorsun, değil mi? Onu siktin ve dünkü çöp gibi kıcının üstüne attın. Sen hiç

"Acaba hamile olabilir mi? Ya şu anda bir bebek kaybediyorsa?"

Aman Tanrım. Saf bir dehşet dalgası üzerime çöküyor, tüm vücudumu sanki gazyağına batırılmışım ve bir ateş topu bana doğru koşuyormuş gibi hissettiriyor.

"O değil. Lütfen. Siktir."

Flynn ters ters bakıyor. "Bildiğim kadarıyla değil, ama bu da düşünmen gereken başka bir şey. Pislik."

"|-"

Flynn bana iki adım yaklaşıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Berbat ettin. Başına gelebilecek en iyi şeyi aldın ve her yerine sıçtın. İyi insanlara yaptığın bu mu? Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen insanlara?"

Her kesici ifadesinde, derimi yüzüyor. Daha kötüsü olmasa da hepsini hak ettiğimi biliyorum.

"Biliyorum! Her şeyi berbat ettim. Bunu çoktan anladım. Bunu düzelteceğim."

Flynn'in omuzları öne doğru eğildi. "Eğer o şansa sahip olursan."

Lanet olsun. Tek yapmak istediğim onu etrafımda dönen pisliklerden korumaktı ve onu yine de kaybedebilirdim.

"Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum, tamam mı?"

Çenesi daha da yukarı kalktı. "Ve bunun seni nereye getirdiğini gördün mü? O ölebilirdi ve senin tek yaptığın ikinizi de istediğiniz şeyden mahrum bırakmaktı. Akıllıca, Legend. Gerçekten akıllıca."

"Hey, ağzından çıkanı kulağın duysun evlat," diye çıkışıyor Q kapı aralığından. "Hangi lanet hastaneye gidebileceğini söyle bize. şu anda ona yeni bir göt deliği açmana ihtiyacı yok. İkiniz de orada olmalısınız."

Q'ya şükürler olsun, çünkü olduğum yerde donup kaldım, içim parçalanıyor ve bir arada tutmaya çalışıyorum. Bump bana Jorie'den bahsettiğinde artık çok geçti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. şu anda, belki de

Scarlett için bir şey yapamam, ama o lanet bekleme odasında oturup dua edebilirim.

"Haydi. Ben sürüyorum." Kız döndü, atkuyruğu sallanıyordu.

"Hayatta olmaz." Q bana ters ters baktı. "Ben bir araba bulacağım. Onu takip ederiz.

O lanet kadınla hiçbir yere gitmiyorum." Ona söyleyecek tek bir sözüm var. "Acele et."

ON İKİ

EFSANE

ÖZEL BEKLEME ODASINDAN GELEN SESLER DIŞINDA SESSİZLİK HAKIMDIR.

İçerideki insanlar yerlerinde kıpırdanıyor ya da işemek, kahve almak ya da adım atmak için kalkıyorlardı.

Scarlett'in mağaza müdürü Amy, Flynn'le birlikte bana şöyle bir baktı ve tek kelime etmeden yerine oturdu. O zamandan beri telefonuyla uğraşıyor, mesajlara ve e-postalara cevap veriyor.

"Babası geliyor mu?" Amy başını kaldırıp tekrar baktıktan sonra Flynn'e soruyor.

Flynn elindeki yanmış hastane kahvesinin strafor fincanını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Ona ulaşamadım. Sekreteri mesajı aldığından emin olacağını söyledi. Ortaya çıksa iyi olur, tek bildiğim bu." Flynn nefesinin altında *o lanet olası pisliğe* çok benzeyen bir şeyler mırıldanıyor ve ben de aynı fikirdeyim.

Amy o anda bir telefon görüşmesi yapmak için bekleme odasından çıkıyor.

Kızım acil bir ameliyatta olsaydı, olabildiğince hızlı bir şekilde burada olurum. Ama benim bir kızım yok. Flynn'in daha önceki sözleri aklıma geldi.

"Hamile olup olmadığını hiç merak ettin mi?"

Merak etmedim, muhtemelen hiçbir zaman dikkatli olmadığım için. Jorie'den sonra kimseyle bir aile kurmayı, bu çılgın, berbat dünyaya bir hayat getirmeyi hayal bile edemiyordum. Ama Flynn tek bir cümleyle yıllardır kilit altında tuttuğum bir parçamı serbest bıraktı. Scarlett ofisime gelene kadar, lanet bir haliye sarılmış halde.

Bu nasıl gerçek olabilir ki?

Düzenli hayatıma ne olduğunu merak ederek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Bir yeraltı kulübünün sahibi olarak, Scarlett gibi iyi kızların var olmadığı karanlık bir dünyanın kralıydım. Belki de kasıtlıydı? Çünkü erkeklerin eğlence için birbirlerini dövdükleri -ve doğru avuç içlerini yağlamazsam polis baskınlarıyla kapatıldığımız- bir yere gelen kadınların hiçbirinin varlığını için bir tehdit oluşturmadığını biliyordum.

Sonra saygınlığın ışığına çıkmaya ve verdiğim sözleri gerçeğe dönüştürmeye çalıştığım da, kışıma tekme yedim. Kulübümün vurulması ve ardından gelen başarısızlık, benim ligimin ne kadar dışında olduğumu gözler önüne serdi. İnsanların kulübüme gelmesini sağlayan şeyler -şiddet ve övünme hakları- artık mevcut değildi. İflasa doğru gittiğimize ve her şeyi kaybedeceğime emindim.

Scarlett'e kadar.

Başka bir adam olsaydım yardımı kabul edip onu unutabilirdim. Ama değilim. Ve onda var olduğunu bilmediğim bir şey beni çağırıyordu. Yıllardır gömülü olan parçalarımı çekiştirdi.

Bu beni çok korkuttu.

Elimden alınabilecek başka bir kadın bulma düşüncesi kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı.

Flynn'in sandalyesi endüstriyel zeminde gıcırdayarak beni şimdi ve buraya geri getirdi.

Gerçek şu ki, ben asil olsam da olmasam da Scarlett benden alınabilirdi. Onu bugün kaybedersem, bu son birkaç haftayı onun ışığı ve kahkahalarıyla çevrili geçirmiş olsaydım duyacağım acı kadar, hatta daha fazla acı duyacağım.

Ona ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ve şimdi çok geç olabilir.

Geldiğimden beri benimle konuşmayan Flynn'e bakıyorum. Q beni hastanenin önünde başını sallayarak ve "ne olduğunu bana haber ver" diyerek bıraktı.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor ve tanıdık bir yüz daha beliriyor. Siyah saçlı olan, Kelsey. Ancak daha önce bir kez karşılaştığım şık ve derli toplu kadın yerine saçları farklı yönlerde uçuşuyor ve göğsü kabarıyor. Bakışları önce Flynn'e kilitleniyor.

"Aman Tanrım. Duyar duymaz geldim. O iyi mi? Ne yapacağız?"

Beni gördüğünde başı yana kayıyor ve sessizleşiyor, ağzı bir karış açık kalıyor. Yine de sesini çabucak buldu.

"Onun burada ne işi var? Ciddiyim. Ortaya çıkmak için ne kadar taşaklısın?" Dikkati tekrar Flynn'e yöneliyor. "Ve nasıl olur da duvarlara kan sıçramaz? Onu neden öldürmedin?"

"Ona gelmesini söyledim." Flynn sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını ortasında kavuşturmuş. "Şimdiye kadar beni ömür boyu hapse attıracak kadar aptalca bir şey söylemedi, yani bir gün daha yaşayacak."

O küçük ve güçlü, ama benim kazandığım en zor dövüşler benim kadar büyük olmayan rakiplere karşı oldu. Flynn Elliott'ın kendi başının çaresine bakabileceğinden şüphem yok.

Kelsey bana ters ters bakıyor ve acaba hapishane hayatı onu bu işi kendi başına yapmaktan alıkoymaya yetecek kadar caydırıcı mı? Sonunda başını sallıyor ve Flynn'e dönüyor.

"Doktorlardan bir haber var mı? Durumu nasıl? Ne zaman çıkacak?" Bu araf benzeri odada nöbete başladığım andan beri aklımda olan tüm soruları soruyor, kendime attığım zihinsel dayakla karışık.

"Henüz bir şey yok." Flynn saatini kontrol etmek için kolunu kaldırıyor. "Umarım yakında bir şeyler duyarız. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Google'da aramaya korkuyorum çünkü korkunç olasılıklarla dolu bir tavşan deliğine düşeceğim."

Kelsey odayı geçiyor ve Flynn'in yanındaki bordo vinil minderli banka oturuyor. Bir kolunu genç kıza doluyor ve onu kendi tarafına çekiyor. "Çok üzgünüm evlat. Çok dua ettim. Sen aradıktan sonra müşteriye yaptığım boktan kontürü görmeliydin. Sürekli daha fazla renk istiyordu ve ben de onu insan gibi **g ö s t e r e c e k** kadar uzun süre karıştırmak için çok acele ediyordum."

Flynn'den zayıf bir kahkaha kaçıyor ve ilk kez iddia ettiği kadar reşit görünmüyor. *Eski üvey kardeş.* Scarlett'e onu sormam gerekecek.

Bekle. Duraklıyorum çünkü bu çok büyük bir varsayım. Yaptığım şeyden sonra Scarlett'in benimle bir daha konuşmama ihtimali çok yüksek ve haklı da olur.

O zaman ben neden buradayım? Bu soru beynimin içindeki pislikten geliyor ama cevabı basit: Çünkü burada olmak zorundayım. Bundan sonra ne olursa olsun, onun iyi olduğunu bilmeliyim.

"Umarım zamanında yetişmişlerdir," diye mırıldanıyor Flynn ve Kelsey başını sallıyor. "Ben de."

Zamanında mı? Bu cümle vücudumun her santimetresine tüyler ürpertici korku mızrakları gönderiyor. Daha fazla sessiz kalamam. Sormak zorundayım.

"Neden ameliyatta? Ne demek istiyorsun-umarım zamanında halletmişlerdir?"

Kelsey geri çekiliyor, kolunu omuzlarından çekerken neredeyse Flynn'in kafasına vuracak. "Ona söylemedin mi?"

Flynn'in ifadesi sakinleşir. "En kötüsünü düşünerek sessizce acı çekmesine izin vermekle yetindim. Ona yaptığı şey için uygun bir ceza gibi göründü."

"Vay anasını, çok acımasısın. Bayıldım," diyor Kelsey banktan kalkıp bana doğru yürümeden önce. Bir metre ötemde duruyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Kaç tane zengin ve ünlü müşteriyle çalıştığım hakkında bir fikrin var mı?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Neden sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden sessiz kalıyorum.

Sivri çenesi kalkıyor. "Yüzlerce. Ve ne var biliyor musun? Eskiden ben de hepsinin aynı olduğunu düşünürdüm. Umursamaz ve hak sahibi. Gerçekle ilişki kuramayanlar. Kısaca pislikler."

Tekrar duraklıyor ve benden bir şey beklediğini biliyorum ama ona verecek bir şeyim yok.

"Her ne demeye çalışıyorsan? Devam et." Sert ses tonum yetişkin bir erkeğin konuşmaya devam edip etmemesi gerektiğini sorgulamasına neden olabilir, ama Kelsey hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Demek istediğim şu ki yanılmışım. Hepsi pislik değil. Bazıları sadece normal insanlar. Ve ne var biliyor musun? Scarlett *içlerinde en iyisi*. Onun gibi başka kimse yok. Sıcak, samimi, nazik ve sevecen. Yolunun kesiştiği herkese ilham veriyor, çünkü çok düşünceli ve tatlı. Hiç para konusunda endişelenmek zorunda kaldı mı? Hayır, hayatında bir gün bile. Muhtemelen

asla da olmayacak. Ancak bu, onun her düzeyde birinci sınıf bir insan ve genel olarak tanıdığım en iyi insanlardan biri olmadığı anlamına gelmiyor. Hatta belki de bu gezegende yürüyen en iyi insanlardan biri."

Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyor, o yüzden bekliyorum.

"Flynn testini nasıl geçtin bilmiyorum ama ben Scarlett'in en iyi arkadaşıyım ve bu da şu anda seni görmeye dayanamadığım anlamına geliyor. Eğer yanlış bir hareket yaparsan, seni bu hastaneden kendim atarım."

Sandalyemde arkama yaslanıp kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim.

"Bunun mümkün olmadığını düşündüğünü biliyorum ama Koreli babam tüm kardeşlerimin kışını tekmeleyene kadar judo ve tekvando eğitimi almamı sağladı, o yüzden bana öyle bakma Legend. Seni dövüşürken gördüm. Hareketlerini biliyorum. Seni yeneceğim. Kazanamayabilirim ama tutuklanan ben değil sen olacaksın."

İşin üzücü yanı, kavgayı o başlatmış olsa bile, *kamera önünde*, Muhtemelen haklı. Ben 1.80'lik bir adamım, o ise 1.80'lik bir kadın. Hiçbir hastane güvenlik görevlisi ya da polis, ben onu kışkırtacak bir şey yapmadan ve bu da kameranın *gözünden* kaçmadan onun bana saldırdığına inanmaz.

"Onu biraz rahat bırak, Kelsey. O geldi. Belli ki onun için endişeleniyor. Yoksa gelmezdi."

Kelsey Flynn'e bir bakış fırlatır. "Ona ikinci bir şans verdiğin için şanslı. Yargılamaktan kaçınıyorum." Dikkati tekrar bana yöneliyor. "Ama şunu bil ki, kızımı bir daha incitecek bir şey yaparsan seni mahvederim."

"Not ettim." Sözlerim kuru çıkıyor ama Kelsey fark etse de etmese de arkalarında saygı var.

Çoğu erkek benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemez, kim olduğumu bilseler bile. Çoğu kadın ... şey, diyelim ki sokaklarda yürürken

Geceleri tek başlarına ya da Roux ile birlikte, çantalarını kendilerine doğru tutuyorlar ya da doğrudan benimle yüzleşmek zorunda kalmamak için caddenin diğer tarafına geçiyorlar. Ancak Kelsey çok iyi bir arkadaş olduğu için madalyayı hak ediyor - ve bu konuda Flynn de öyle. Bu konuda üzülemiyorum bile.

Konuştukları her kelime, derin yaralar açsa bile, hak edilmişti. Aslında dürüst olmak gerekirse, bir yanım Kelsey'nin beni mahvetme tehditlerine gülümsemek istiyor. Çarpık olduğunu biliyorum ama Scarlett'in yanında böyle insanlar olduğu için mutluyum. Her kadının kendileri için birini öldürmekle tehdit edebilecek çılgın arkadaşlara ihtiyacı vardır.

Ve eğer Kelsey yargılamaktan kaçınıyorsa, bu ondan da ikinci bir şans alacağım anlamına gelir. *Keşke Scarlett'i görebilsem ve onun iyi olduğunu bilebilsem.*

Ama . . . "Tekrar soruyorum, Scarlett'in nesi var?" Soruyu bir kez daha soruyorum, ama Kelsey ya da Flynn cevap veremedi Amy bekleme odasına geri dönüyor.

"Doktorun koridordan geldiğini gördüm. Sanırım ameliyattan çıktı." Amy köşedeki sandalyesine, bir yığın derginin üzerinde duran dizüstü bilgisayarın yanına geri döner. Oturur oturmaz, önlük giymiş bronz tenli bir kadın kapıda durur.

"Scarlett Priest'in ailesi mi?"

Flynn çoktan sandalyesinden kalkmıştı. "Ben onun kız kardeşiyim. Hepimiz onun için buradayız."

Doktor başını sallıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşene kadar kalbimin her atışını sayıyorum. "Kız kardeşiniz iyileşecek. Apandisit ameliyatı ders kitabı gibiydi. Yırtılmadan önce yakaladık ve laparoskopik olarak yapabildik."

Ders kitabı gibi bir apandisit ameliyatı mı?

Flynn'e bakıyorum ve bir yanım iki elimi omuzlarına dolayıp onu sarsmak istiyor. Diğer parçam ise

Bu önemli bilgiyi benden saklayarak ödümü kopardığı için ona sarılmak istiyorum. Acil bir apandisit ameliyatının önemli bir şey olmadığından değil, çünkü her ameliyatın komplikasyonları olabileceğini biliyorum, ama *Tanrı aşkına*, bunun milyon kat daha kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Flynn'in ofisimi basmasından bu yana ilk gerçek derin nefesimi alana kadar beni kavrayan korku pençeleri gevşiyor.

"İyileşme sürecinde ama bir odaya gidiyor. Scarlett yine de çok şanslı. Gerçekten ucuz atlattı."

Doktor Flynn'in elini sıkıyor ve odadan çıkıyor. Bize verdiği diğer tüm bilgileri kaçırdığımı fark ediyorum ama umurumda değil. Önemli olan tek şey *Scarlett'in iyileşecek olması*.

İkinci şansımı elde ediyorum.

Berbat etmeyeceğim bir şans.

Flynn dönüp bana sırtıyor ve bu kez gözlerinde çıkarıcı ama muzaffer bir parıltı görebiliyorum. Daha önce fark edemeyecek kadar korkmuştum.

"Yapmak zorundaydım Legend. Bir gün beni affedeceksin."

Koltuğumdan kalkıp odanın diğer ucuna geçerek ona doğru yükseldim. "Bunu bana bir daha yaparsan, çok fena konuşuruz."

"Yeterince makul. Şimdi beni korkutmaya çalışmayı bırak, yoksa ona hangi odayı tahsis ettiklerini sana söylemem."

ON ÜÇ

SCARLETT

OPAK BİR SISIN İÇİNDE YÜZÜYORMUŞUM GIBI HİSSEDİYORUM VE SESLER VAR.

uzaktan geliyor ama bulanık. Başım, uzun süre güneşe maruz kaldıktan sonra pencere kenarındaki koltuğumda parçalanan antika yastık gibi pamuk ve talaşla dolu.

Bir dakika. Neden talaş ve yastık hakkında düşünüyorum?

Bir gözümü açıyorum, ama parlak ışık irkilmeme ve aynı hızla tekrar kapatmama neden oluyor.

"Scarlett? Beni duyabiliyor musun?"

"Tekrar uyanıyor. Bırak kendine gelsin."

Sesler şimdi daha net, bu yüzden kelimeleri seçebiliyorum, ama kafa karışıklığı duyularımı batırıyor.

Neredeyim ben? Buraya nasıl geldim? Bu bip sesleri de ne? Ayak parmaklarım üşüyor. Ayak parmaklarım neden soğuk?

Gözlerimi tekrar deniyorum ve ışık kararıyor. *Teşekkür ederim.* Kelimeleri mırıldanmaya çalışıyorum ama boğazım gıcıklanıyor ve çıkmıyor.

"Biraz su ister misin?"

Bir sürahide şıprıdayan buzun sesi dikkatimi çekiyor ve önümde kıvrık pipetli mavi bir bardak görüyorum. Orada havalanıyor olabilir ama umurumda değil. Sadece su istiyorum.

Bir yudum alıyorum ve kafamı sallıyorum, örümcek ağlarını temizlemeye çalışıyorum. "Ne?"

"İyisin, Scarlett. Her şey yolunda. Daha yeni ameliyat oldun ama her şey yolunda. Hiçbir şey için endişelenme."

Sesin aniden bir kimliği oldu. "Flynn?"

"Buradayım, abla." Elimi sıkıyor ve benim elimin de üşüdüğünü fark ediyorum.

"Neden üşüyorum?"

"Ona sıcak bir battaniye daha getireyim. Hemşirenin nereden bir tane aldığını gördüm."

Odadan çıkarken Amy'nin başının arkasını görmek için hafifçe dönüyorum. "Amy?"

"Hemen dönecek," diyor Flynn gülümseyerek. "Seni güzelce ısıtacağız. Özel bir odan da var, yani sen iyileşirken perdenin diğer tarafında Earl adında birinin kışını yırtması konusunda endişelenmene gerek yok."

"Earl mü?"

"İşte şimdi kafasını karıştırıyorsun." Kelsey'nin koyu renk saçları Flynn'in omzunda beliriyor. "Nasıl hissediyorsun bebeğim? Ödümüzü kopardın. Amy'ye sahip olduğun için çok mutluyum. Sağlığınla dalga geçmiyordu."

Haklı olduğu için başımı sallıyorum ama yine de kendimi bir hastane yatağında değil de bulutların üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

Kelsey'nin arkasında, odanın gölgelerinde başka biri daha var. Bir adam mı? Gözlerimi iki kez kırpıyorum ama görüşüm hâlâ bulanık. Ya da belki gözlerimde yapışkan bir madde var.

"Baba?" Kelimeyi tereddütle söylüyorum, içimde umut yükseliyor ve onu kavramak için uzanıyorum.

Geldi mi? Aman Tanrım, geldi.

Kelsey kenara çekilirken serum elimi çekiştiriyor ve gölgelerin arasından bakıp ne kadar yanıldığını anlıyorum. O benim babam değil.

Gabriel Legend.

"Ne ..." Kafa karışıklığı ve şok sistemimi dolduruyor. Ciğerlerim sıkışıyor ve kalbim göğsümün içinde dönüyor.

Odanın içinden gelen şekilsiz bip sesleri hızlanıyor ve Flynn'in dikkati yatağın diğer tarafına, serumunun bir direğe bağlı olduğu yere kayıyor.

"Gidebilirim." Derin sesi yüzlerce kilometre öteden gelen bir gök gürültüsü gibi odanın içinde gümbürdüyor. Kapıya doğru bir adım atıyor, yüzü hâlâ gölgelerle kaplı.

"Hayır. Kal." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Belki de o anda tüm kelime dağarcığımdaki tek iki kelime bunlar olduğu için. Belki de onu görmek, duymak, varlığını hissetmek o kadar iyi geldiği için, bu ana birkaç nefes daha tutunmam gerektiği için. Belki de zaman ve mekana rağmen hissettiklerim değişmediği içindir.

Sonra o gecenin anısı tekrar beynime hücum ediyor.

"Gitmelisin. Ve sakın geri gelme, Scarlett. Böyle bir şey olmayacak."

Kalp atış hızı monitörü tekrar tekrar bipliyor ve Flynn gerginliği kırana kadar odadaki herkes nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Kelsey'nin elini tutar. "İkinizi birkaç dakika yalnız bırakalım. Biz hemen dışarıda olacağız." Flynn, Kelsey'i dışarı sürüklemekten önce Gabriel'e sert bir bakış atar.

Kapı arkalarından kapandığı anda odadaki sessizlik kurşuni bir ağırlığa dönüşüyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu çözemeyecek kadar güçsüzüm.

Ama neyse ki makineye bağlı olan benim, bu yüzden uzağa gidemiyorum, bu da verebileceğim karar sayısını azaltıyor. Ancak kalp atış hızı monitörü çok sinir bozucu çünkü kendimi yalan makinesine bağlanmış gibi hissediyorum. Bir yanım kabloları göğsümden skp atmak istiyor ama hemşireyi çağırmak da istemiyorum.

Gabriel bana doğru bir adım atıyor, köşedeki gölgelerden çıkıp üstümden gelen loş ışık havuzuna giriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, iri elleri hastane yatağının yanındaki sandalyenin arkasına dolanana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Ayak parmaklarım şyor."

Tişörtünün eteklerini tutmak için uzanıyor ve ben ne yaptığını anlamadan tişörtünü çıkarıp ayaklarımın etrafına, üzerimi örten ince çarşaf ve battaniyenin altına sıkıştırıyor.

Ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken bip sesi hızlanıyor.

Gabrieli daha önce hiç dar beyaz bir atlele görmemiştim ama tişörtünü çıkardıktan sonra üzerinde sadece bu var. Omuzları ve kolları kaslarla dalgalanıyor ve n kolundaki kalın bir damarı takip etmekten kendimi alamıyorum.

"Hemşireler seni seviyor olmalı," diye mırıldanıyorum, şimdi bu aptal serumu koluma takmak için beni üç kez dürtmek zorunda kaldıklarını hatırlıyorum.

"ok fazla hemşire tanımıyorum ama bildiğim bir şey var." Eliyle ağzını ve çenesini siler. "Her şeyi berbat ettim uğur böceği. Çok kötü." Başını ne eğiyor ve koyu sarı saçları yüzüne düşüyor. "Yaptığım şeyi yapmamalıydım, Scarlett. Sen bundan daha iyisini hak ediyordun. Milyonlarca kez daha iyisini. Beni affetmek zorunda değilsin, ama sana böyle davrandığım için ne kadar pişman olduğumu bilmeni istiyorum."

Nabzı boğazında atıyor ve şu anda ona bağlı olan kalp atış hızı monitörünün sesinin nasıl olduğunu merak ediyorum.

Özrüne cevap vermediğimde yüzüme bakıyor ve o canlı mavi gözleri beni mızrak gibi deliyor. "Muhtemelen üvey kız kardeşin öleceğini söylediği için burada olduğumu düşünüyorsun ama her şeyden önce ne kadar kötü bir şey yaptığımı fark ettim. Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerekiyordu. Bunu çözmeye çalışıyordum. Bu daha yeni oldu."

Flynn ona öleceğimi mi söylemiş? Vay anasını.

"Ben ölmüyorum. En azından bugün değil."

Yavaşça başını sallıyor. "Ben de öyle duydum ve buna gerçekten çok sevindim."

"Neden?" Elimde olmadan onu zorluyorum. Belki haksızlık olacak ama hayatımın en iyi orgazmını yaşarken beni ofisinden kovan oydu.

Davet beklemeden sandalyeyi bırakıyor ve yatağımın yanına oturmak için adım atıyor. "Çünkü bir şey buldum." Sesi daha alçak ve hayal edebileceğimden daha içten.

"Neymiş o?"

Adem elması boğazında zıplıyor. "Birisi senin erkeğin olacak ve bu gezegende senin için yeterince iyi olan tek bir erkek bile yok, ben de dahil."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. *Yine bu.* "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Daha bitirmedim."

Çenemi eğerek istediği zaman devam edebileceğini gösteriyorum.

"Eğer biz değersiz pisliklerden biri sana sahip olacaksa, bu kesinlikle eski sevgilin gibi n a s ı l bir kadına sahip olduğunu bilmeyen başka bir adam olmayacak."

"Bunu bilmiyorsun," diyorum, Chadwick'le ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışsam da.

Gabriel bakışlarımla buluşuyor ve mavi gözlerinde bir şey yanıyor. "Evet, istiyorum çünkü sana sahip olacak biri varsa o da benim. Aramızda bir şey var. Bunu hissettin. İtiraf edemesem de ben de hissettim. Benim seni istediğim kadar senin de beni istemenden daha derin bir şey. Bu yüzden sıçıp batırdım. Çünkü ölüp sonsuza dek gittiğini sandığım bir parçama ulaştın. Ama öyle değilmiş. Sadece seni bekliyormuş."

Beyanı karşısında ağzım açık kaldı. Kafamın içinde statik bir uğultu var ve onu doğru duyduğumdan emin değilim. Ama Gabriel devam ediyor ve ben onun her kelimesine kilitleniyorum.

"İhtiyacın olan şey ben değilim uğur böceği, ama öğreneceğim. Sen haklıydın.

Bunun nereye gideceğini görmeliyiz. Bunu gerçeğe dönüştürmek istiyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve ne kadar kırıştırsam da onları tutamıyorum.

"Siktir, ağlama."

"Flynn sana öleceğimi söylemişti."

"Ondan önce ne istediğimi biliyordum."

"Prezervatifi çıkarır çıkarmaz beni ofisinden kovduğun zamanki gibi mi?"

Başını tekrar eğdi. "Berbat ettim. *Çok kötü.*"

O anda hissettiğim tüm duygular bir dalga gibi geri geliyor. "Hayır, sadece sıçıp batırmadın, Gabriel. Ben kendimi ortaya koydum. Buna katılman gerekmiyordu. Risk aldığımı anlıyorum. Ama en azından bana biraz olsun saygılı davranabilirdin. Daha yeni içime girmiştin ve beni bir *çöp* gibi dışarı attın."

Kalp atış hızı monitörü yanımda çıldırıyor ve Gabriel acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Keşke her şeyi geri alabilseydim." Gözlerini açıyor ve mavi bakışları delip geçiyor. "Muhtemelen bana inanmıyorsun ve inanmamalısın da.

Kelimeler yeterli değil. Bunu biliyorum, ama sana göstereceğim." Kapı çalındı ve ikimiz de döndük.

Flynn kafasını içeri soktu. "Oh, güzel, birbirinizi ldrmediniz. Doktorlar mutlu olacak." Arkasında Kelsey ve Amy ile birlikte içeri giriyor. Üçü de nervürlü atle tiyle Gabriel'e bakıyor.

"Gmleğine ne oldu?" Kelsey sorar, her zaman odadaki fili ele alan kişi olmuştur.

"Ayakları üşüyordu," diye fısıldıyor Amy, benim için getirdiği sıcak battaniyeyi uzatarak.

"Tanrım, bu çok şirin," diyor Flynn, bir hemşire de kapıdan içeri girerken.

"şimdilik bu kadar ziyaret yeter. İyileşebilmesi için dinlenmesi gerekiyor. Doktor yarın öğleden sonra taburcu edileceğini umuyor." Hemşire odanın içinde Flynn, Kelsey, Amy ve Gabriel'e bakıyor. "Onunla kim kalıyor? Sadece biriniz, lütfen."

ON DÖRT
EFSANE

"BEN GIDERİM," DIYORUM YATAĞININ YANINDAKİ SANDALYEDEN KALKARKEN. İSTEMİYORUM

ama burada garip bir adam olduğumu biliyorum. Scarlett'in gri bakışlarıyla karşılaştım. "Şimdilik. Geri döneceğim."

Kelsey, Amy ve Flynn kimin kalacağını tartıştılar ve Flynn kazandı. Gerçi pek bir tartışma sayılmazdı. Flynn'le tartışmak imkânsız çünkü en ufak bir aile bağı olan tek kişi o.

Scarlett bana başını sallıyor ve fazla bir şey olmasa da kabul ediyorum. Lanet olsun, onun güvenini tekrar kazanmam ne kadar sürerse sürsün, kırıntıları seve seve kabul edeceğim. Bunu hak ediyorum.

Vedalaşan kadınların etrafından dolaşıyorum ama Flynn beni koridora kadar takip ediyor. Amacı bana tekrar isyan yasasını okumak olsa bile buna memnunum.

O bir kelime bile edemedi kapıyı kapatıp Scarlett'in önünde dile getirmek istemediğim soruyu soruyorum, çünkü cevabın onu yıkacağından korkuyorum. "Babası geliyor mu?"

Flynn'in yüzü düştü. "Sanmam. Bu hafta sonu Hamptons'da büyük bir partisi var ve bunu asla kaçırmaz."

Öfke, eski dostum, içimde tutuşuyor. "Ciddi misin lan sen?" "Maalesef evet." Flynn'in ses tonu da en az benimki kadar iğrenç.

"Ne lanet bir pislik. Kızı daha yeni acil ameliyat oldu." "Evet, biliyorum. Ve hatta onu sikip atan adam bile ortaya çıktı. Bu da sevgili babacığımızın ilk günden beri bildiğimiz pislik gibi görünmesine neden oluyor."

Flynn'in kazmasına izin verdim. Bunu ben de hak ediyorum.

"Yani onunla kalacaksın. Bütün gece mi? Yalnız uyanmasını istemiyorum. Eğer böyle bir ihtimal varsa, bu binayı terk etmem."

"Jersey'de bir yarışım var. Sadece birkaç saatliğine gideceğim. En geç sabah dörtte dönerim. Gittiğimi bile anlamayacak."

"Yarış mı?" Küçük esmer kıza şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne tür bir yarış?"

"Sokak yarışı. Pembeler için. Bunun bir şey olduğunun farkında olduğumu varsayıyorum."

Haklı ama böyle bir şey olduğunu bilmemeli. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ameliyattan sonra kız kardeşini bırakıp vahşi doğada yürüyüşe mi çıkacaksın? Gitmiyorsun lan."

Yanlış bir şey söyledim çünkü Flynn sinirlendi. "Bir, benim hayatım hakkında fikir yürütemezsin. İki, liseden beri yarışıyorum. Üniversite masraflarımı bu şekilde karşıladım. Bir vakıf fonu çocuğu olabilirim ama hepimiz istediğimiz zaman bu boktan paraya sahip olamayız. Ve bilesiniz diye söylüyorum, bu işte çok iyiyim."

Ne diyeceğimi bile bilemeden mırıldanıyorum: "Tanrım, beni korkusuz zengin kızlardan koru."

"Her neyse. Eğer yalnız uyanmasını istemiyorsan, Kelsey ya da Amy'nin gelmesini sağlarım. Yarın sabah ikisi de çalışmak zorunda olduğu için bunun adil olmadığını düşündüm."

"Gelip onunla oturacağım. Saat kaçta?"

"Saat on birde gitmem gerekiyor. Yarış gece yarısı başlıyor." "O zaman görüşürüz. Ben gelmeden sakın gitme."

"Geç kalma."

"Onun için
değil."

Flynn gülümser. "Hepimizin yanıldığını kanıtlayabilirsin, Efsane. Şansın her geçen saniye artıyor. Hâlâ mazlum durumundasın ama nasıl yapacağını göreceğiz." Bana göz kırpmıyor ve ben de bunu bu hastaneden siktir olup gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ama ayrılır ayrılmaz, geri dönmek için dakikaları saymaya başlıyorum.

ON BEŞ

SCARLETT

KAPI FLYNN VE GABRIEL'IN ARKASINDAN KAPANIR VE HEMŞİRE, ADI etiketinde JOANNA yazıyor, benim başıma gelenlerle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı sessizce çıldırdığımı ve her şeyin az önce hastane odamdan çıkan adamla ilgili olduğunu bilmiyor. O hayati belirtilerimi kontrol edip çizelgeme işlemekle meşgulken, ben Kelsey'e bakıyor ve onun buraya nasıl geldiğini açıklamasını bekliyorum. Hastane odamda.

Neyse ki çok uzun sürmedi.

"Her şeyi Flynn yaptı. Ona söylemiş. O benden önce buradaymış. Hiçbir fikrim yoktu, Scar. Ciddiyim. O çocuğu şu anda öldürebilirim."

Ona titrek bir el salladım. "Gerek yok. Ben sadece ... sürpriz oldu, anlıyor musun? Yani kim ameliyattan çıktığında onu kovan adamın nasıl olduğunu görmek için gelmesini bekler ki? Neden burada olmasın ki, değil mi?"

Amy bana doğru geliyor ve ayaklarımın üzerindeki battaniyeyi düzeltiyor. Gabriel'in siyah tişörtünün bir köşesi dışarı çıkmış. Onu çekip çıkarıyor ve yukarı kaldırıyor. "Gitmeden önce ona tişörtünü geri vermemi ister misin?"

Kapıya doğru bir adım atıyor, ben eğilmek için çabalasam da elinden kapmayı başarıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Bu bende kalsın." Yatağa uzandım, siyah kumaş yumağı parmaklarımın arasında sıkılmıştı ve tüm vücudum ani hareketimi protesto ediyordu. "Kahretsin, bu hiç iyi hissettirmedi."

Joanna beni kontrol etmek için arkamı döndü. "Etrafta zıplamak yok, erkek kıyafetleri tehlikede olsun ya da olmasın. Sakin olman gerek. Laparoskopik olabilir ama vücudunuz çok şey yaşadı Bayan Priest. Ani hareketler yapmamanız akıllıca bir seçim olacaktır."

Yastıklarımın üzerinde hareketsiz yatarken acı dalgaları hafifliyor. "Bunu unutmayacağım."

Daha fazla talimat sıralıyor ve bana hastanede gecenin nasıl geçeceğini özetliyor - uyuyabildiğim kadar, uyuyabildiğim zaman, çünkü beni düzenli olarak kontrol edecekler ve bu da dinlenmemi normalden daha zor hale getirecek. Ayrıca kalp atış hızı monitörümü de çıkarıyor, nefesinin altında onu iyileşme sürecinde çıkarabileceklerini ve sorun olmayacağını mırıldanıyor.

*Bunu ne zaman ayarladığımı bilmek harika olurdu.
Gabriel'i gördüğümde nasıl hissettiğime dair kimsede soru işareti bırakmadan.*

Son olarak, yemeklerin arzulanan bir şey olmadığını ve beni hastane mutfağından kurtarmak için arkadaşlarımın ve ailemin alternatif yemekler getirmesini sağlamam gerektiğinden bahsediyor.

"Uyarın için teşekkür ederim" diyorum, çünkü bu cümlemin tek bir kelimesi bile sert bir hatırlatmayı geri getiriyor.

Aile. Geriye kalan tek kan bağı yüzünü gösterme zahmetine bile katlanmıyor. *Sağ ol baba. Acil bir ameliyat geçirecek olsa bile kızın için endişelenmediğini bilmek güzel.* Flynn, Kelsey ve Amy için Tanrı'ya şükürler olsun.

Arkadaşlar, kendiniz için seçtiğiniz ailedir. Hayatımda böyle harika insanlar o l d u ğ u için şanslıyım ve dostlarıma minnettarım.

Flynn'le ilişkimiz üvey kardeş olduğumuz zamanlardan daha da güçleniyor. Artık her zamankinden daha fazla aileyiz.

Joanna işlerini bitirdikten sonra Amy ve Kelsey'e sadece bir kişinin kalabileceğini hatırlatıyor.

"Birimiz hariç hepimiz kısa süre içinde buradan çıkacağız. Söz veriyoruz hanımefendi," diyor Amy en kibar ve profesyonel ses tonuyla.

Joanna kapıyı açtığında hepimiz Flynn'in hâlâ koridorda Gabriel'le konuşup konuşmadığını görmek için boynumuzu uzatıyoruz. Ya da en azından ben öyle yapıyorum.

Ama ondan bir iz yok. Flynn Joanna'ya başıyla selam veriyor ve odaya geri dönüyor.

"Bana karar vermek için beş dakikamız olduğunu ve sonra hepimizi dışarı atacağını söyledi. Hemşire Hatchett biraz moral bozucu."

"Ben iyiyim çocuklar. Hepiniz eve gidebilirsiniz. Ben uyuyacağım ve sabah görüşürüz."

Kelsey kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşmış bir halde bana bakıyor. "Belli ki ağrı kesicilerin etkisi altındasın. Kimse seni yalnız bırakmayacak. Burada olduğun her dakika biri yanında olacak."

"O haklı," diye ekliyor Flynn gülümseyerek. "Ve ilk vardiyayı ben alıyorum, böylece herkes gidebilir."

"Bunu anladığına emin misin?" Kelsey ona sorar.

Flynn yarışma tarzı bir el sallayışla, "'Hoşça kalın hanımlar. İkinizle de sabah görüşürüz. Kızımızın ne zaman serbest bırakılacağına dair bir bilgi alırsak size haber veririm."

Amy benim elimi sıkıyor. "Yarın görüşürüz seninle , patron.

Her şey emin ellerde. Söz veriyorum."

"Biliyorum. Hiç endişelenmiyorum."

Gülümsüyor ve uzaklaşarak Kelsey'nin eğilip bana sarılması için yer açıyor. "Seni seviyorum bebeğim. Biraz dinlenmeye çalış. Eğer bütün gece o tişörte sarılmayı planlıyorsan seni yargılamayacağım bile."

Bir kahkaha atıyorum ve bu kahkaha göbek deliğime yakın karnımda bir sızıya neden oluyor. "Seni seviyorum. Bir süre daha gülmek yok. Yarın görüşürüz," diyorum ikisine de.

İki kadın beni Flynn'le yalnız bırakarak dışarı çıkıyor. Söylemek için can attığım soruyu sormadan önce kendime bir nefes alacak kadar zaman tanıyorum.

"Ona neden söyledin? Burada neyi başarmaya çalışıyorsun Flynn?"

"Çok korkmuştum. Seni tekrar ameliyata almışlardı. Birine söylemem gerekiyordu ama annem Avustralya'ya uçuyordu ve baban da lanet telefonuna cevap vermiyordu. Panikledim." O anda yaşından daha genç görünüyor.

"Çok üzgünüm, Flynn. Kimseyi aramana gerek yoktu. Sadece apandistim. Önemli bir şey değil."

Ellerini kalçalarına indiriyor. "Çok önemli bir şey. Amy bana seni ambulansla getirmek zorunda kaldıklarını ve seni daha önce hiç böyle görmediğini söyledi. Kan kardeşim olmayabilirsin ama kardeşe en yakın olduğum şey sensin ve şimdi seni yeniden hayatıma aldım, seni bir daha kaybetmek istemiyorum."

Hastane odasının loş ışığında gözleri parlıyor ve parmaklarını yakalamak için uzanıyorum.

"Beni kaybetmeyeceksin. Geldiğin ve benim için endişelendiğin için teşekkür ederim."

Flynn, Gabriel'in kısa bir süre önce oturduğu sandalyeye oturur. "Gerçeği bilmek ister misin? Korkmuştum ve bu korkuyu bir silah gibi kullandım. Onun da hissetmesini istedim. Seni kaybedebileceğini bilmesini istedim. O acıyı hissetmesini istedim. Belki bu beni korkunç bir insan yapıyor ama umurumda değil."

Elinin üstünü okşadım. "Sen iyi bir kardeşsin, Flynn. İsteyebileceğim en iyi kardeşsin."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Öldüğünü düşünmesine izin verdiğim için beni öldürmek istemiyor musun?"

Belki de içimde gizli bir kötülük var, çünkü oynadığı oyun yüzünden kalbim kırılmadı. Zekiceydi.

"Sadece bunu bir daha yapma. Gabriel'le aramda ne olup olmadığına o ve ben karar vereceğiz."

"Oh, orada çok fazla şey var." Flynn sandalyede arkasına yaslanır ve bir bileğini dizinin üzerine çaprazlar. "Adam senin için gitti. Onun nasıl hissettiğini daha fazla merak edeceğini sanmıyorum. Bahse giren bir kadın olsaydım, ki öyleyim," diyor saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Sen ve Legend'ın bu kasabanın görmeyi hiç beklemediği en ateşli çift olacağınıza bahse girerdim. Vahşi canavarı evcilleştireceksiniz."

Bu kez dikkatlice kıkırdıyorum, acıya neden olmamak için. "Göreceğiz Flynn," diyorum esneyerek. "Göreceğiz."

ON ALTI

EFSANE

KARANLIKTA OTURURKEN, HER EŞİT NEFESİ DINLIYORUM VE YAVAŞ YAVAŞ
Scarlett'in göğsünün yükselip alçalması. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Her hareket bana onun hayatta olduğunu hatırlatıyor ve bu şu anda benim için yeterli.

Yaşamak iyidir. Özellikle de Flynn'in daha önce içime işlediği korkuyu üzerimden atamadığım zamanlarda.

Yaptığı şey için çocuğa kızamıyorum bile. Hatta ona kocaman bir teşekkür borçluyum. Hayatımdan çaldığı birkaç yılı asla geri kazanamayabilirim ama zaten hiçbir zaman uzun yaşamak gibi bir kaygım olmadı. Benim gibi büyüdüğünüzde kendiniz için beklediğiniz bir şey değil bu.

Annem tutuklandıktan sonra, duruşması sırasında koruyucu ailede kaldım. Kefaletini ödeyemedi ve kefaletle serbest kalmayı göze alamadı, bu yüzden onu alıkoydular ve ben de istenmeyen çocukların yaptığı gibi bozuk bir sistemle yakından ve kişisel olarak tanıştım.

İlk evim uzun sürmedi. Buna acil yerleştirme diyorlardı. Birinin kapısına bırakıldım, bana yemek yedirdiler ve evdeki diğer çocuklar gibi beni de yatağa gönderdiler.

Karavan parkına bir daha gitmedim. Eşyalarımı almama bile izin vermediler. Üç gün boyunca aynı kıyafetleri giydim, sonra bir görevli gelip beni tekrar götürdü.

O andan itibaren her şeyin böyle olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Yanına yerleştirildiğim ikinci aile ilkinden daha da kaotikti ama olabilecek en iyi şekilde. Çünkü Bump ve Jorie Billips ile orada tanıştım, ihtiyaç duyacağımı düşündüğüm tek aile olacak iki insanla.

Jorie ve ben aynı yaştaydık ve Bump dört yaş küçüktü, ama hiçbir şeyin dışında kalmayı reddetti. Jorie ona kendi çocuğuymuş gibi baktı, ben de yardım ettim. Üçümüz birlikte hayatı yaşamaya değer kıldık. Jorie ve ben koruyucu aile sisteminden çıktıktan sonra, ikimiz de Bump'ın velayetini almasına yetecek kadar para kazanabilmek için mümkün olan her saniye çalıştık.

Üçümüzün کنار mahalledeki tek odalı boktan dairemizde geçirdiğimiz ilk gece, o ana kadar yaşadığım en güzel gecelerden biriydi. Bok gibi fakirdik ama mutluyduk çünkü birlikteydik.

Ta ki ben Moses'a kazık atıp hepimizin sırtına hedef tahtası çizene kadar.

Sonra ikisini de kaybettim.

Bump asla olması gerektiği gibi bir adam olamayacaktı. Jorie anılarımda hep genç kalacak ve asla Los Angeles'taki kulüplerde hayal ettiği gibi şarkı söyleyemeyecekti.

Ondan sonra kendimi kaybettim. Bir yabancıya dönüştüm, hayatta kalmak için düpedüz suç olan şeyler yaptım. Acımı dindirmek için yapmayacağım şey yoktu. Yapabildiğim her dövüşe katılarak kendimi cezalandırdım. Para biriktirmeye başladığımda, Jorie'ye her şeyin boşuna olmadığını kanıtlamak içindi. Kendim için bir şeyler yapabileceğimi. Tekrar gurur duyabileceği bir adam olabileceğimi.

Moses Buford Gaspard tarafından emredilen iki el silah sesi, bildiğim hayatı sona erdirdi. Ve o zamandan beri, hareketleri sürdürüyor ve parçalanmış parçaları topluyorum. Yavaş ama emin adımlarla karanlıktan çıkmak için savaştım ama hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Ta ki bu hastane yatağında yanımda yatan kadın bildiğim hayatı bir kez daha değiştirene kadar.

Burada karanlıkta otururken, içimde bir şeylerin döndüğünü hissediyorum. Düşünmem ya da hissetmem gereken şeyler değil bunlar. Yaptığım şeyden sonra buna hakkım yok ama duramıyorum.

Scarlett beni gördüğü anda dışarı atmalıydı. Ama atmadı.

İkinci şansların çok sık geldiğini düşünecek kadar saf değilim, bu yüzden bunu mahvetmeyeceğim. Tabii bu gerçekten ikinci bir şanssa ve benimle dalga geçmiyorsa.

Onun ihtiyacı olan şeyi nasıl yapacağımı bilmesem bile, öğreneceğim.

Bu yemin beynime kazınırken kapı açılıyor ve bir hemşire ayaklarını sürüyerek içeri giriyor. Beni görünce kısa bir süre durdu.

"Burada ne yapıyorsunuz? Kız kardeşi nerede?"

Elleri yatağın yanındaki güvenlik düğmesinden birkaç santim ötede, iki elimi iki yanıma açarak yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Ben Gabriel. Scarlett'in arkadaşıyım. Flynn'in gitmesi gerekti ve Scarlett'in yalnız kalmayacağından emin olmamı istedi. Hepsi bu kadar. Söz veriyorum." Scarlett'i uyandırmamaya çalıştığım için sesim kısık bir fısıltıya dönüştü.

"Daha önce buradaydın. Diğer hemşire sizden bahsetti. Çatışmanın olduğu gece kulübünün sahibiymişsiniz."

Her ikisinin de beni kısa bir süre gördükten sonra teşhis edebilmeleri ve vurulma olayıyla ilişkilendirebilmeleri, kimliğimin artık ne kadar gizli *kalmadığını* gösteriyor. Eğer Moses neye benzediğimin bir kısmını bile hatırlarsa, işimi bitirmesi için kuzeye birini göndermesi uzun sürmez. Ama bu sefer ben hazır olacağım.

Scarlett'e bakıyorum. Onu güvende tutmalıyım. Bu pazarlığa açık değil. Q ile detayları çözeceğim ve her şeyi

mümkün olduğunca çabuk harekete geçmeliyiz. Onun iyiliği söz konusuysen dikkatimi dağıtamam.

"Evet, o benim."

Hemşirenin bakışları benimle Scarlett arasında gidip geldi. "Ve Bayan Priest'in geçenlerde kulübünüzde fotoğrafı çekildi. Sanırım neler olduğunu anladım."

Onun hiçbir fikri yok, ama bildiğini düşünmesine izin vermeyi umursamıyorum. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Hemşirenin çenesi yukarı kalkıyor. "Anladığımı söyleyemem ama bir erkeğin birine aşık olduğunda neye benzediğini bilirim."

Ona ne diyeceğimi bilemeden donup kalıyorum.

"Sana istemediğin bir tavsiyede bulunmama izin ver genç adam. Ona çok iyi bak. Yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmek istemeyecektir ama edecektir."

"Planım kesinlikle bu, hanımefendi. Teşekkür ederim."

"Güzel. Ayrıca, garip bir şey yapmaya kalkarsan, güvenlik seni dışarı sürükler."

"Sadece yalnız uyanmasını istemiyorum," diyorum dürüstçe.

"Sadece düşmek değil... Zaten aşıksın. Bu çok hoş." Başını sallıyor ve ben çenemi yerden kaldıramadan kapıdan çıkıp gidiyor.

Ne dedi lan bu? "Sen zaten aşıksın. Bu şirin mi?"

İçeri girip açıklama yapmasını bekler gibi kapıya bakıyorum, ama aklıma takılan yeni sorularla karanlıkta kalıyorum.

Scarlett her zaman insanların onun özel hayatı hakkında kendisinden daha çok şey bildiklerini düşünmeleriyle mi uğraşmak zorunda kalacak? Bu alışmam gereken bir şey mi? Ve daha da fazlası-

Şimdi ne yapacağım ben?

YEDİ

SCARLETT

UYANDIĞIMDA FLYNN YATAĞIMIN YANINDAKİ SANDALYEYE YİĞİLMİŞTİ, deri pantolonunu, deri ceketini giymiş ve saçlarını arkadan sıkı bir şekilde örmüş. Hemen aklıma bu görüntü için bir başlık geliyor. *Masum Baş Belası*. Kurumuş boğazımı yatıştırmak için suya uzanmadan önce dosyalarım için zihinsel bir resim çekiyorum.

Hareket ettiğim anda gözleri fıldır fıldır açılıyor. "Uyanmışsın!"

"Ve sen de çıkmış, arabalarla yarışmış ve bana fark ettirmeden gizlice geri dönmüş gibi görünüyorsun. . siyah deri kıyafetinin seni ele vermesi dışında."

Flynn uykulu bir gülümsemeyle başını yana eğiyor. "Merak etme, bir saniye bile yalnız kalmadın."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Bütün gece benimle oturması için bir hemşireye para mı verdin? İlgilenmeleri gereken başka hastalar olduğunu biliyorsun, bu yüzden bunu gerçekten yapmamalılar."

Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor. "Hayır, tabii ki değil. Legend seninle kaldı. Benim aksime, onun da iş başında uyuyakaldığını sanmıyorum."

Tüm bedenim öne doğru sarsılıyor ve neyse ki dünkü sancılar bugün o kadar şiddetli değil. "Gabriel geri mi döndü? Nasıl? Nasıl? Neden?"

"Hey, dur bakalım. Sakin ol. Ani hareketler yok, hatırladın mı? Sakin ol."

Odayı tarayıp ondan bir iz arıyorum. "Az önce birinin benden habersiz beni uyurken izlediğini söyledin, o yüzden bu sabahki gündemimizde rahatlamak yok Flynn. Ne oluyor be?"

Gözlerini deviriyor ve bana onun gerçekten de yirmi yaşında olduğunu hatırlatıyor. "Bilmiyordun bile ve sana söylemeseydim, şu anda çıldırıyor olmazdın, o yüzden sakin ol. Sana söylediğim için mutlu ol. İş için can attığı ve eğer ona bu işi halledeceğimi söylemeseydim gece gündüz çalışacağı için mutlu ol."

İki hafta önce bana gitmemi söyledi ve bu beni yıktı. Şimdi . . . Olanlara inanmaktan dehşete düştüm. Ama dün geceki sözleri hala aklımda ve kalbimde taze.

"Keşke her şeyi geri alabilseydim. Muhtemelen bana inanmıyorsun ve inanmamalısın da. Kelimeler yeterli değil. Bunu biliyorum, ama sana göstereceğim."

"Bana göstereceğini söyledi," diye fısıldıyorum. Flynn bana yaklaşıyor.

"Ne?"

"Gabriel yaptıklarını geri alabilmeyi dilediğini söyledi. Sözlerin yeterli olmadığını. Bana göstermesi gerekiyormuş."

Flynn bir elini göğsünün üzerinde, kalbinin yakınında gezdiriyor. "Bu çok tatlı. Aman Tanrım. Kesinlikle doğru kararı verdim."

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Omuz silkiyor. "Hesaplanmış bir riskti ve kaybedecek bir şeyim yoktu. Eğer umursamasaydı, sana asla söylemeyecektim, ama *çok ama çok* umursadığı için, şimdi tamamen farklı bir durumdayız." Duraklıyor ve kapıyı kontrol etmek için öne doğru adım atıyor. "Bu arada, hemşire bu sabah sizi kontrol edeceklerini ve durumunuzu değerlendireceklerini söyledi. Eğer iyiyse, öğleden sonra eve gitme şansınız var."

"Tak-tak ..." Harlow'un sesi koridordan fısıltıyla geliyor. "Kimse var mı-"

"Uyandı. İçeri gel," diye seslenir Flynn.

Harlow içeri süzülür ve kapıyı arkasından dev bir kır çiçeği vazosuyla kapatır.

"Oh, Tanrı'ya şükür! İyisin!" Vazoyu bir gümbürtüyle bir çıkıntının üzerine bırakıyor ve bana doğru koşuyor. "Senin için çok endişelendim! Dün gece burada olamadığım için üzgünüm. Jimmy'nin Vegas'ta bir müşteriyle toplantısı vardı, biz de jete atlayıp akşam yemeğine çıktık ve sabah altıya kadar eve gelemedik." Harlow bana nazikçe sarılmak için eğilirken dudaklarından kaçan esnemeyi örtüyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

"Elbette gelebildiğim kadar çabuk geldim. Gül de getirmedim. En iyi arkadaş olmak böyle bir şey işte."

Dikkatlice gülüyorum ve hastane yatağında arkama yaslanıyorum. "Gördüğünüz gibi, ben iyiyim. Bugün geç saatlerde eve gideceğim."

"Ve Legend gece vardiyasını aldı ve Scarlett'in uyumasını izledi."

Harlow'un gözleri kocaman oldu. "Ne? O burada mıydı?"

Flynn onu çabucak yakalar, Harlow'u nasıl korkuttuğunu ve hastaneye götürdüğünü, Harlow'un benden nasıl özür dilediğini ve bana ciddi olduğunu göstereceğini söylediğini özetler.

Flynn sözlerini bitirdiğinde Harlow'un gözleri yaşlarla dolmuştur. "Hiç kimsenin apandisitinin alınmasına bu kadar sevinmemiştim! Sadece içinde Tanrı korkusuna ihtiyacı vardı. Monroe çıldıracak. Ona mesaj atmalıyım. Nate'le deplasman maçına gitti."

"Deplasman maçına mı gitti?" Ses tonum şaşkınlığın sınırlarında gezinirken soruyorum. "Takımla ya da beyzbolla ilgili herhangi bir şey için şehirden ayrılmaktan nefret eder."

Harlow'un yüzü tuhaf bir maskeye dönüşüyor ve bana hemen bir Ŗeylerin ters gittiğini söylüyor.

"Ne oldu? Ne oldu? Monroe iyi mi?" Harlow nce Flynn'e sonra da bana bakıyor. "ifte kasa mı?"

"Kesinlikle," diyorum ve ardından Flynn'e çift tonoz konseptini hızlıca açıklıyorum.

Harlow devam etmeden önce Flynn'in baŖıyla onaylamasını bekliyor. "Monroe onun hile yaptığını dŖnyor. Onu yakalamaya alıŖıyor."

BaŖım yastığa geri dŖyor. "Lanet olsun."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Flynn. "Gerçekten mi? Bu çok kötü."

Flynn ve Harlow'a dönüyorum. "Bu ilk kez olmuyor. Monroe'nun Nate'in aldattığı konusunda tamamen yanılıyor olabileceğı ilk sefer de değıl. Nate'in Jimmy'yle buluŖtuğı restorana, onun bir kadınla birlikte olduğunu dŖnerek girdiğı zamanı hatırlıyor musun?"

"Tanrım, bu kadar üzücü olmasaydı komik olabilirdi. Nate'in bunu nasıl karŖılayacağını ben de bilmiyorum. Monroe'nun ona güvenmesini sağılamaya alıŖmak konusunda yolun sonuna geldi."

Bu iŖ kontrolden çıkmadan önce Monroe'yu ikna etmeliyiz. "Bu hafta onunla konuŖacağız. Mantıklı dŖnmesini sağılamaya alıŖacağız."

Harlow'un kaŖlarının arasında bir çizgi oluŖuyor. "Bu iŖe yarayacak mı? Bilmiyorum. Bu mekanda kahvaltıda ne veriyorlar, yoksa sipariŖ mi vereceğız?"

Flynn ona alaycı bir bakıŖ atar. "Oh, kesinlikle sipariŖ veriyoruz ve sen ödüyorsun."

Kahvaltı ve ardından öğle yemeğı boyunca, göğsümde büyümeye devam eden küçük umut ışığını bastırmaya devam ettim.

Yedi yaşımdayken bademciklerimi aldırdığımda yaptığı gibi, elinde bir balon ve oyuncak ayıyla hastane odasının kapısından içeri girdi. Hafızam bulanık ama oldu işte. Çok uzun kalmadıysa ve gittiğinde annemle tartışıyorlarsa ne olmuş yani? Yine de geldi.

Hurda. Babamdan almaya razı olduğum şey bu.

Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Ama gelmiyor. Aramıyor ya da mesaj atmıyor. Hiçbir şey yapmadı. Ameliyattan sonra tek çocuğunu kontrol etmek için tek bir girişimde bile bulunmadı. Kalbimde bir boşluk oluşuyor ama umurumda değilmiş gibi davranıyorum ve beni kontrol etmek için gelen cerrahı selamlamak için yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

Doktor taburcu olduktan sonra çıkabileceğimi söyleyip odadan çıktığında, hastaneden çıkmak ve babamın beni zerre kadar umursamadığının kanıtından uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum.

"Evrakları getiren hemşireyi bulabilir misin? Onlar beni tutmak için bir neden bulmadan önce buradan çıkmak istiyorum."

Harlow ve Flynn ayrılmak zorunda kaldığında gelen Amy ve Kelsey bana tuhaf tuhaf bakıyorlar.

"Acelelerimiz mi var?" Kelsey soruyor.

"Sadece duş almak, kıyafetlerimi giymek, kendi yatağıma girmek ve bir gün boyunca uyumak istiyorum."

"Sorun değil patron," diyor Amy gülümseyerek. "Şimdi gidip hemşireyi bulacağım ve taburcu evraklarında nerede olduğuna bakacağım. Sen farkına bile varmadan buradan çıkmış olursun."

Amy hemşireyi aramak için gözden kaybolduğunda, Kelsey yatağımın kenarına oturuyor.

"Bir sorun mu var?"

Başımı sallıyorum. "Neden umursamasını beklediğimi bilmiyorum. Umursamadığını defalarca kanıtladı."

"Efsane mi?" Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Ama bütün gece buradaydı."

"Hayır, babam."

Farkına varır. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm, Scarlett. İnanamıyorum."

. . ." Kelsey sözünü kesiyor ama cümlesini bitirmesine gerek yok. Ve babamla aramızdaki geçmişten dolayı, aslında onun umursamadığına inanabileceğinden eminim.

"Sorun değil. Başka bir şey hakkında konuşalım."

Koyu renk gözlerinde bir heyecan parlıyor. "Gabriel Efsanesi gibi mi? Çünkü bizimle beklemesini, pasif-agresif sözlü kırbaçlarımıza katlanmasını ve sana çok takıntılı olduğu için yerinden kıpırdamamasını aklımdan çıkaramıyorum."

Şüpheyle başımı yana eğdim. "Ya da kendini suçlu hissediyor." "Kapa çenenin, Scar. Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun."

Acı acı gülümsüyorum. "Tamam, belki benden biraz hoşlanıyordur." Beni kestikleri yere bakıyorum. "Şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Ona gerçekten çakamazsın, bu doğru. Ama dizlerinin üzerine çöküp yüzünü amına dayayarak özür dilememesi için bir neden yok."

"Kelsey Pak!"

Gülerek omuz silkiyor. "Bana ilk ve son adımı verme. Bu harika bir fikir ve sen de bunu biliyorsun."

SEKİZ

SCARLETT

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA, TELEFONUMA GELEN BİR MESAJA CEVAP VERDİKTEN SONRA TELEFONUMU BIRAKTIM.

Ben, Ryan ve Christine arasında bir grup mesajı. Kendimi iyi hissettiğimden ve gönderdikleri hediye sepetini aldığımdan emin olmak istediler. *En azından umursuyorlar.*

Flynn gitmeden önce bana sarılıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "İstersen dersi asabilirim."

"Ne? Hayır. Bunun için bir sebep yok. Bana bir şey olmaz. Ben bir yetişkinim ve maiyetim olmadan da eve gidebilirim. Aslında, bu işi gizli tutarsak daha iyi olur."

"Eğer eminsen," diye yanıtlıyor Flynn, alnını kırıştıran bir belirsizlikle. "Çünkü bu sadece kredi için ihtiyacım olan bir gece dersi. Aslında konu umurumda değil."

"Git, Flynn. Bu kadar çok burada olduğun için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük." Elini ve onu hastane odamdan çıkarmadan önce son bir kez sıkıyorum.

"İyi ki sadece bir apandisin var, çünkü bunu tekrar yapmak için acelem yok ve eminim senin de yoktur."

Aslında en kötüsünün geçtiğini ve acının dindiğine seviniyorum. O haklı. Böyle bir işkenceyi bir daha asla yaşamak istemiyorum.

Amy köşeden Flynn'in tatlı sözlerine gülümsüyor. Eski üvey kardeşim odadan çıkıp ikimizi yalnız bırakırken, "Hoşça kal Flynn," diyor.

Her yönden harika olan Amy'ye gülümsüyorum ama saat beşte yeğenin ilk doğum günü partisine gitmesi gerekiyor ki bunu kaçırmamasını yasaklamıştım.

Ve sonra yapayalnız kalacağım.

Kendimi sessizce azarlıyorum, hüznün içime işlemesinden nefret ediyorum.

Önemli değil. Bu otelden ayrılmak gibi bir şey. Hastaneden taburcu olurken neden etrafımda bir sürü aile ve arkadaşla ihtiyacım olsun ki? İhtiyacım yok.

Ve yine de, burada hala benimle birlikte olan tek kişinin benim bordromda olduğu gerçeğine öfkeleniyorum. Kelsey'nin bu kadar kısa sürede randevu veremeyeceği müşterileri vardı, Harlow ve Monroe'nun da taahhütleri vardı.

Kes şunu, Scarlett. Acıma partini eve döndüğün zamana sakla ve kimse baban kızının acil ameliyatının nasıl geçtiğini görmek için yoğun programından kendini alamadı diye dağıldığını görmesin. Annen bunu kaçırmazdı. Bunu biliyorsun.

Yüzüme parlak bir gülümseme yapıştırıyorum ve Amy'ye bakıyorum. "Evrakların geldiğinden emin olmak için hemşireyi arayayım mı?"

Kapıya doğru ilerliyor. "Neredeyse bittiğini söyledi. Nerede olduğuna bir bakayım. Seni hemen buradan çıkaracağız."

Neyse ki sözünün eri Amy, on beş dakika sonra hastanenin zorunlu kıldığı tekerlekli sandalyemi binadan çıkaran genç bir adam buluyor.

"Bu biziz," diyor Amy, siyah bir SUV'u işaret ederek.

Kızlardan gelen çiçekleri, sepetleri ve balonları arkaya yüklüyorlar, ve ben bit için dışarı of this

Tekerlekli sandalye, kaldırımda yürüyen tişörtlü bir adam fark ettiğimde. Başı eğik ve koyu sarı saçları yüzüne dökülüyor ama kim olduğunu anlamak için yüz hatlarını görmeme gerek yok. Omurgamdan aşağıya doğru yayılan ürperti bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Amy onu görmüyor ve dürüst olmak gerekirse, o kafasını kaldırdığında ve ben onun canlı mavi bakışlarıyla karşılaştığımda arka planda kayboluyor. Ağzının bir köşesi neredeyse gülümseyerek yukarı doğru çekiliyor ve kalbim tekliyor. Zihinsel bir fotoğraf çekiyorum ve hemen *Beni Gördüğünde* başlığını *atıyorum*.

O yarım gülümseme her şey demek.

Vermeye hazırlandığım acıma partisinin zihinsel tuzaklarını bir kenara atıp, onun yerine içimi heyecan doldururken titrememeye çalışıyorum.

Gabriel önümde duruyor ve ben başka tarafa bakamıyorum. Nefes alıp almadığımdan bile emin değilim.

"Hey," diyor, sesi sert, sanki beni son gördüğünden beri kullanmamış gibi.

"Hey," diye cevap veriyorum, çünkü o gözlerin esiri olmuş durumdayım ve kulağa ne kadar sevimsiz geldiği umurumda değil. Gerçek bu.

Günün parlak ışığında Gabriel Legend sadece bir adam değil, bir başyapıt. Güneş saçlarındaki altın rengini parlatıyor, koyu renk çizgiler yeni cilalanmış tik ağacı gibi parlıyor. Teni bronzlaşmış ve çene çizgisi nefis kıllarla kaplanmış.

Kahretsin, o bir erkeğin güzel bir örneği.

"Beni tekrar görmeye geldiğin için teşekkürler," diyorum dikkatli bir gülümsemeyle. "Ama ben çıkıyorum, yani sen kurtuldun."

Sanki söylediklerim mantıklı değilmiş gibi kaşları birbirine çarpıyor. Hâlâ ağrı kesici alıyorum, bu yüzden kafası karışık olan ben olabilirim. *Kafası karışık olan ben miyim?*

"Biliyorum. Flynn bana serbest bırakılacağını söyledi."

Ona göz kırpıyorum. "Yani ..." Omzunda asılı bir spor çantası olduğunu fark edince konuşmayı kesiyorum.

Gözlerimi çantaya doğru takip ediyor ve bakışlarımız bir kez daha çarpışıyor. "Sana söylemedi." Bu bir ifade, soru değil.

"Bana ne söylemesi gerekiyordu?" Diye soruyorum ama Amy telaşla bana doğru geliyor.

"Oh, Bay Legend. Geleceğinizi bilmiyordum," diyor gülümseyerek.

"Flynn'in size yardıma geleceğimi söylemesi gerekiyordu."

"Bayan Priest'i eve götürmek mi?" Amy başını yana eğerek soruyor.

Gabriel'in dikkati tekrar bana yöneliyor. "Ben de seninle eve geliyorum. Flynn ve ben diğer arkadaşlarımızla aramızda bir program yaptık. Bu hafta yalnız olmayacaksın. Gerçi Monroe Grafton'ın sırası geldiğinde yalnız olmak isteyebilirsin."

Tek yapabildiğim göz kırpmak. Daha önce söylediğimden oldukça emin olduğum kelimeler beynimde tutarsız kalıplar halinde dönüyor ve tek düşünebildiğim

-Gabriel benimle ilgilenmek için evime mi geliyor? Bu alternatif bir gerçeklik olmalı.

Ne Amy ne de ben cevap vermeyince Gabriel'in tüm vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizleşiyor. "Tabii kalmamı istemiyorsan başka. Anlayışla karşılarım."

Göğsüm yarılabilir ve kalbim kaldırırma dökülebilir. *"Kalmamı istemediğin sürece. Anlayacağım"* demesi beni neredeyse orada öldürüyor.

Gözlerimin arkasında bir şey yanıyor ama bunu düşünmeyeceğim bile. Onun yerine elimi uzatıyorum. "Bu tekerlekli sandalyeden kurtulmayı çok isterim."

"Nasıl i s t e r s e n ," diye mırıldanıyor ve kalbim çarpıyor çünkü ben Yüzde 99,9 eminim ki bunun *The Princess Bride*'dan bir replik olduğunu ve ben de dahil olmak üzere tüm Wesley ve *Prences* Buttercup hayranlarını anında eritmek için tasarlandığını bilmiyordur.

Bunun için uygun şekilde hazırlıklı olmanın ne anlama geldiğini ne yazık ki hafife almışım, çünkü Gabriel nasırlı elini benimkinin üzerinden geçirip sıkmakla kalmıyor. *Hayır. Beni tekerlekli sandalyeden tamamen kaldırıp kollarına almak için eğildi.*

Sıfır yerçekimi ve mutlak şok duyguları beni onun vücudunun sert gücüne yaklaştırıyor. *Tanrım, kaya gibi sağlam. Ve sıcak.* Dışarısı hiç de soğuk olmamasına rağmen onun sıcaklığına sarılmak ve onu içime çekmek istiyorum.

Çünkü mesele sıcaklık değil, Scar. Bu gerçek bir erkeğin hissi. Kafamın içindeki ses benden iki adım önde, çünkü tam on ikiden vuruyor.

Ne Chadwick ne de geçmişteki erkek arkadaşlarımdan hiçbiri, sanki bir torba tüyden daha ağır değilmişim gibi yanıma gelip beni kaldırmazdı. Aslında, hiçbiri beni hiç kaldırmadı. Beni yatağa götürmek için bile. Bir kere bile.

Vay be. Bu iç karartıcı.

Gabriel, Amy ve şoför izlerken beni cipin arka koltuğuna kaydırıyor ve göbeğime bastırılmış göbek yastığımla dikkatlice kemerimi bağladıktan sonra geri çekiliyor.

Amy'nin yüzünde tam olarak çözemediğim bir ifade var. Sanki gülümsemesini engellemeye çalışıyor ama bir yandan da cesaretini topluyor. Beynimi tekrar düşünme moduna geçiriyorum ve neden tatsız bir konuşmaya hazırlanıyor gibi görüldüğünü tahmin ediyorum. *Doğum günü partisi.*

Şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Eğer Amy bizimle Curated'a gelir ve yerleşmeme yardım etmek için zaman harcarsa çok geç kalmış olacak.

"Amy, neden kalkıp partiye erken gitmiyorsun? O kadar şaşıracaklar ki, bir kez olsun ne düşüneceklerini bilemeyecekler."

Amy'nin kaşları havaya kalkıyor ve endişeli bir ifadeyi alaycı bir gülümseme takip ediyor. "Emin misin? Biraz geç kalabilirim."

Gabriel neler olup bittiğini anlıyor. "Onunla ben ilgilenirim. Ne düşünürseniz düşünün, emin ellerde olduğuna söz veriyorum."

Amy dudağını ısırır. Onu tanıyorum, söyleyecek ve soracak çok şeyi var ama kaba olmak istemiyor.

Gülümsüyorum ve ona el sallıyorum. "Git. Ben iyiyim. Yarın görüşürüz. Böyle bir rock yıldızı olduğun için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Elimi uzattım ve Amy gelip elimi sıktı ve bana sarıldı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Saatin kaç olduğu umurumda değil. Telefonum açık olacak ve yirmi dakika içinde orada olabilirim." Gabriel'e baktı. "Scarlett sana numaramı verecek. Herhangi bir sorunuz olursa ya da anlayamadığınız bir şey olursa, her zaman ulaşılabilirim."

"Teşekkürler. Partinin tadını çıkar," diye yanıtlıyor Gabriel geri çekilmeden önce.

ve muhtemelen diğer tarafa tırmanmak için cipin arkasında kayboluyor.

Amy mahremiyet için bir pencere görür ve ona doğru gider. "Bunun sorun olmayacağından emin misin? Partiye katılmayabilirim. Flynn'in planlamaya çalıştığı şey ne olursa olsun, seni rahatsız edecek bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Git eğlen. Her şey için teşekkür ederim. Sensiz ne yapacağımı bilemezdim." Ona tekrar sarılmak için uzandım ve o da saçlarıma yaslandı.

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Haddini aşacak bir adım atarsa beni ara. Kayınbiraderimle birlikte geri geleceğim. O NYPD'den."

Diğer kapı açıldı ve Gabriel yavaşça içeri girdi, sanki Amy ve benim konuşmak için bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi.

"Ailene selamımı söyle, Ames. Şimdi git."

Cip, şoför, Gabriel ve ben içerideyken kaldırımdan uzaklaşırken renkli camdan ona el sallıyorum ve beynime bir düşünce çarpıyor.

Hay sikeyim. Geçen günden sonra banyomu temizleyen oldu mu?

NINETEEN
EFSANE

HIÇ BEKLEMEZDİM İÇİNDE TÜM HAYATIM İÇİN OLMAK SÜRME İÇİNDE
GERİ İÇİNDE A

Amerika'nın en tanınmış moda ikonlarından birinin kızıyla birlikte şoförlü bir SUV.

Hastaneden uzaklaşırken binaları izliyorum ve trafikte ilerlerken New York'a dair her şey üzerime yıkılıyor. Kornalar. Kalabalık yayalar. Köpek gezdirenler ve yiyecek arabaları. Tanıdığım çoğu erkekten daha taşaklı olan güvercinler. Burası sevmeye ve saygı duymaya başladığım şehir.

Q'nun beni Jersey'den ilk kez getirdiği zamanı hatırlıyorum, Manhattan sokaklarında yürümüştük. Geceydi ve o kadar çok yüksek bina ışıklandırılmıştı ki Biloxi'den başka bir yere gitmemiş olan çocuk hayranlık içinde kalmıştı.

New York başka bir dünyaydı. Başka bir evren.

Erkekler şık siyah takım elbiseleri içinde, ellerinde evrak çantalarıyla, nereye gittiklerini ve ne yapacaklarını çok iyi bilerek kaldırımlarda yürüyorlardı. Bırakın evrak çantasını, bir valizim bile yoktu ama kendime bir gün şehirde yürüyeceğime ve tam olarak nereye gittiğimi bileceğime dair söz verdim. Bir çocuk gibi şaşkınlık ve huşu içinde bakmayacaktım.

Karavan parkından yeni gelmiştim. Yeni evimde rahat ve kendinden emin olacaktım ve herkes adımı bilecekti. *Bir gün.*

Büyüdükçe hayallerinizin değişmesi çok komik. şehri dolaşıyorum, çünkü ilk günden daha çok seviyorum ve tam olarak nereye gittiğimi biliyorum, ama takım elbise giymiyorum ya da evrak çantası taşımıyorum. Kimsenin adımı bilip bilmemesi de umurumda değil. İnsanları etkilemek için endişelenmeyi yıllar önce bıraktım. Ama *onu* etkilemek istiyorum.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bu kadın hayatında bir kez bile para konusunda endişelenmedi ve ben her kuruşumun nerede olduğunu bilmeden rahat nefes alamıyorum.

Ve iki hafta önce, daha önce hiç sımadığım kadar kötü sımadan önce, bana benimle gerçek bir şeyler denemek istediğini söyledi.

Benimle. Beni henüz tanımıyor bile.

Tanıdıktan sonra beni isteyecek mi?

Bu soru üzerinde fazla düşünmeyi reddediyorum, çünkü bu beni olduğum yerde durduracak. Masaya getirdiğim her şeyi gördükten sonra yeterli olmadığına karar verirse, bu ona nasıl davrandığımın kefareti olur. Bu sabah hastaneden kulübe yürüyerek döndükten sonra onunla barıştım.

Bundan sonra ne olursa olsun... tek yapabileceğim kaderin karar vermesine izin vermek.

Scarlett'e bakıyorum, sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmış. nndeki siyah deri koltuğun arkasına bakıyor, duruşu çok sert. Hemen acı çekip çekmediğini merak ediyorum.

"İyi misin?"

Bana bakmak için başını iki yana sallıyor. "Acı çekiyor musun? Rahatsız görünüyorsun."

Scarlett iki dudağını birbirine bastırıyor ve garip bir ifade takınıyor.

"Neyin var?" Koltuğumda öne doğru eğildim, onun emriyle harekete geçmeye hazırdım.

"Banyomdaki tuvaletin her yerine kustum ve kimse temizledi mi bilmiyorum. Tek düşünebildiğim, banyomu kustumuklu bir tuvaletle görürsen bunun ne kadar utanç verici olacağı."

Kelimeler beynimde işlenirken duruşum gevşiyor. Göğsümde kahkahalar yükseliyor. "Şu anda endişelendiğin şey bu mu? Kirli bir tuvalet mi?"

Başını sallıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor ve SUV'un kabinini dolduruyor.

"Boş ver onu. Bir rahibin bile kurtaramayacağı tuvaletler ve pisuvarlar gördüm. Ben senin dayanılmaz bir acı çektiğinden endişeleniyordum, sen ise sifonu çekmediğin bir kusmuğu görmemden mi endişeleniyorsun?"

"Tanrım, öyle söyleme. Kulağa çok iğrenç ve bir o kadar da önemsiz geliyor." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve yüzündeki garip ifade ve gerginlik kaybolduğu için şükrediyorum.

Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyorum. "Söz veriyorum yargılamayacağım. Hatta senin için temizleyeceğim. Bana adil görünüyor."

Gözleri büyür ve alt dudağı çenesiyle birlikte düşer. "Ne? Hayır.

Hayatta olmaz. Kendi kusmuğumu kendim temizlerim, çok teşekkür ederim." "Benimle tartışabilirsin uğur böceği, ama kazanamayacaksın.

Yemin ederim, ben

"Tanışabileceğin en inatçı insan."

Parmakları benimkileri onu bırakmamı istemediğini belli edecek kadar sıkı kavırıyor ve göğsümde sıcak bir his yayılıyor.

"Bilmiyorum kovboy. Ben de oldukça inatçıyım." Başımı geri çektim. "Kovboy mu?"

"Bir takma ad deniyordum. Senin de bir taneye ihtiyacın var."
Yanakları kızarıyor ve bu çok tatlı. "O zaman kovboyu listeden çıkarayım."

"Denemeye devam et uğur böceği. Bir tane bulacağınıza inanıyorum."

YİRMİ

SCARLETT

KOVBOY MU? GERÇEKTEN Mİ? ONA KOVBOY MU DEDİM?

Artık resmileşti. Ben gezegen tarihindeki en büyük aptalım. Ama . . . hala elimi tutuyor ve başparmağı elimin arkasını okşuyor, birkaç saniyede bir beni heyecanlandırıyor.

Bunu ona söylemeyelim, tamam mı Scarlett?

Yolculuğun geri kalanında düşüncelerimi kendime saklıyorum, ama cipteki gerilim geri gelmiyor. Belki de her şey çok *doğru geldiği içindir*. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama buna katlanacağım.

Cip kaldırımında durduğunda Gabriel iniyor ve şoförden önce benim kapımı açıyor.

"Tuttum seni." Kemerimi çözüyor ve ben planının ne olduğunu anlamadan beni kollarına alıyor.

"Yürüyeblirim. Söz veriyorum."

"Yürüyeblirsin, ama yürüyemezsin."

Mavi gözleri tartışmaya davet etmiyor, ben de bu yeniliğin tadını çıkararak ona yaslanıyorum.

"Oldukça otoriter birisin, biliyor musun?"

Yürüyüş yolunda ilerlerken bana bakıyor. "Hiçbir fikrin yok. Hangi kapı? Ön kapı mı?"

"Yan. Kimsenin beni görmesini istemiyorum. Sağdan dolaş."

Ama gitmiyor. Önce duraklıyor ve şoföre sesleniyor. "Çiçekleri ve çantayı ön tarafa getir. Birisi onları gitmeleri gereken yere götürecektir. Getirdiğiniz için teşekkürler."

"Teşekkür ederim patroniçem," diye fısıldıyorum şoför binanın yanından dolanıp kapıdan geçerken ve beni olabildiğince çabuk gözden uzaklaştırırken.

"Yine de iyi bir lakap değil," diyor ve durup kapıdaki kilitlere bakıyor. "Anahtarın olduğunu sanmıyorum?"

"Cebimde."

Kollarında kıpırdanıyorum ama Kelsey'nin bu sabah üzerimi değiştirmeme yardım ettiği joggers'ımdan anahtarlarımı çıkarmak biraz acıtıyor. Bana o kadar çok kıyafet giyip çıkarmama yardım etti ki, bu bana garip bile gelmedi. Bu adam olsaydı durum hiç de öyle olmazdı.

Birkaç hafta öncesine ait bir anı beynimde yanıp sönüyor. Gabriel külotumun lastiğini koparıyor ve sonra ben lanet olası aklımı kaçıran kadar tekrar tekrar içime giriyordu.

Tanrım, bu inanılmazdı. Ve dünden itibaren en az bir hafta boyunca kesinlikle olmayacak. Doktoruma göre iyileşmem ve vücudumun daha yorucu "egzersizler" yapmaya hazır olduğunda bunu bana söylemesi gerekiyor. Doktor egzersiz yapmaktan söz ediyordu ama aklım başımdan gitmişti ve Flynn'in yorumları karşısında yüzümü asmam neredeyse imkânsızdı.

"Yani itme hareketlerinden kaçınmalı mı? Ata binmek yok mu? At sırtında ya da başka bir şekilde?"

Yüzümün bu kadar kızarmasından sonra doktorun tansiyonumdan endişe ettiğine eminim ama bana verdiği ameliyat sonrası talimatları anladığımı teyit eder etmez odadan kaçtı.

Ve Şimdi buradayım, zor nefes bile almayan Gabriel Legend tarafından dört kat merdiven yukarı taŐınıyorum.

"Sana He-Man diyeceğim. Nasıl ağır değilim? Yoksa, Tanrım, ben ağırım da sen bunu saklamakta çok mu iyisin?"

Mutfağıma açılan kapının önündeki sahanlıkta duraklıyor ve kollarının arasında bana bakıyor. "Eskiden hayatım için savaŐırdım. Plaka yüklü bir yelekle merdivenleri koŐardım. Her gün *kusana* kadar *alıŐırdım*. Bu kolay, uğur böceği. He-Man için bile. Kapıyı açabilir miyiz, böylece seni daha rahat edebileceğin bir yere yatırabilirim?"

"Ah, pardon. Elbette."

Anahtarlarla olması gerekenden daha uzun süre uėraŐıyorum, çünkü beni yere bırakmasına gerçekten hazır değilim, özellikle de bu onun için zor olmayacaksa. *Ancak bu itirafı çok da uzak olmayan bir geleceğe saklayacağız.*

Dairemin kapısı açılır açılmaz, temizlik ekibimin burada olduğunu haber veren taze bir limon otu kokusu yayılıyor. *Tanrıya Şükür.* Fıralanacak tuvalet kalmadı.

Gabriel'e önümüzdeki zemini işaret ederek, "Beni buraya bırakabilirsin," diyorum.

Başını sallıyor ve etrafıma bakıyor. "Yatak odası mı?"

"Ő u r a d a n ." Gıcırdayarak cevap verdim, çünkü neredeyse *"Hiç sormayacaksın sanmıştım."*

Sakin ol Scarlett, kendini tamamen kaybetmeden önce.

Neyse ki Gabriel ciyakladığımı fark etmedi. Birkaç dakika içinde, aŐırı kadınsı yatak odamın ortasındayız ve beni kabarık yorganın ve kırlentlerin üzerine indiriyor.

Yine de Şaşırtıcı bir Şekilde, kolları boŐalır boŐalmaz kaçmıyor. Odanın etrafına bakıyor, mavi gözleri

Yüzüme geri dönmeden önce her şeyi, öyle görünüyor.

"Sana uyuyor."

Chadwick yatak odamdan nefret ederdi ve sertleşmesini imkânsız hale getirdiğini söylerdi ama belli ki Gabriel farklı bir adam. Fırfırlı dantelim ve dingin renklerim onu gülünç göstermiyor. Aksine, onu daha da erkeksi gösteriyor. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?*

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, yastıklara geri yaslanıyorum. Yatağın ucunda duran battaniyenin kenarına tutunmak için ileri uzanıyorum ama kesiğim sızlıyor ve donup kalıyorum.

"Hey. Whoa." Gabriel onu benim yerime almak için öne atıldı. "Ani hareket yok. Bu yüzden buradayım. Sen sadece arkana yaslan ve rahatla. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yumuşacık şönil şalı bacaklarımın üzerine serip *beni içine soktuğunda* doğru düzgün düşünemiyorum çünkü o kadar evcimen, sevimli ve rahatlatıcı ki.

O uzaklaşmadan önce parmaklarımı onunkilere geçirip sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Henüz hiçbir şey yapmadım," diyor, ifadesi okunamaz halde.

"Evet, yaptın. Ve bunu tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ediyorum." İşte o zaman beni şoke etti.

Bir elini kalçamın hemen yanındaki yatağa dayayıp parmaklarını benimkilere dolayarak dudakları şakağımdan bir nefes uzakta olana kadar eğiliyor.

"Gerçek şimdi başlıyor, uğur böceği. Sana göstereceğim."

Dudakları tenimde o kadar hafif geziniyor ki öpücük bile sayılmaz, ama şu anda bana verdiği her şeyle aynı - tam da ihtiyacım olduğunu bilmediğim şey.

Gabriel Legend, umarım ne yaptığını biliyorsundur.

YİRMİ BİR

EFSANE

ÖN KAPI ÇALINDIĞINDA, SCARLETT'I CEVAPLAMASI İÇİN BIRAKTIM.

o. Mağazaya açılan bir iç kapı olduğunu düşündüğüm için gözetleme deliğini kontrol etme zahmetine girmedim. Ayrıca, az önce eşyalarımızın yukarı getirilmesi için emir verdim.

Koridorda hardal sarısı tek parça kıyafeti muhtemelen benim kamyonetimden daha pahalı olan genç bir kadın duruyor, ama bu onun günah kadar çirkin olmasını engellemiyor.

"Bay Legend. Sizinle tanışmak bir zevk. Amy bu akşam Scarlett'in misafiri olacağınızı söyledi."

"Evet, bir süre burada olacağım. Bana Legend ya da Gabe de. Bayım demeyin."

Kafası bir yaya bağılıymış gibi başını sallıyor. "Anladım, *Efsane*. Tamam. Scarlett'in çiçekleri ve hastaneden gelen balonlar burada." Bir el arabasının kolunu tutup çekerek ortaya çıkardı. Çantam alt rafta duruyordu, ben de başımı salladım.

"İçeri buyurun."

"Benim adım Liz, öğleden sonra bir şeye ihtiyacınız olursa. Scarlett acıkırsa diye, en sevdiği yerlerin menülerini getirdim. Bana bu numaradan mesaj atarsanız," diyor ve göğüs cebinden bir kart çıkarıp bana uzatıyor, "istediği her şeyi hemen getirtirim. Reçeteleri gelecek

Eczaneden de kısa bir süre sonra. Amy, Scarlett'in bu gece için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu söyledi, yani onlar yarına kalacak. Unuttuğum bir şey var mı?"

Ellerini sıkmasından, çok gergin olduğu anlaşılıyor ve bunun benim yüzümden olduğunu tahmin ediyorum.

"Teşekkürler. Bir şeye ihtiyacı olursa mesaj atarım. Yardımın için minnettar Liz."

Kız bir Noel ağacı gibi ışıldar. "Teşekkür ederim. Hepimiz onun rahat ettiğinden emin olmak istiyoruz."

"Harika bir iş çıkarıyorsunuz. Onu yerleştirip size haber vereceğim."

"Tamam." Başını salladı ve onu tekrar kapıya doğru yönlendirdiğimi fark etti. "Ben artık gideyim."

"Tekrar teşekkür ederim, Liz."

Kapıyı onunla birlikte diğer taraftan kapattım ve ev bir süre sessiz kaldı. En azından Scarlett'in güldüğünü duyana kadar.

Menüleri alıp yatak odasına doğru ilerliyorum ve içeriye bakıyorum. *Kahretsin, inanılmaz görünüyor.* Hastaneden yeni çıkmış, muhtemelen duş almak ve kıyafet değiştirmek isteyen Scarlett bile bir tanrıça.

"Bütün gece kalabilirdi. Sana karşı küçük bir hayranlığı olabilir."

Scarlett'in uyumasını istememe rağmen, kapı pervazına yaslanıp ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Bana küçük bir hayranlık duyabilecek tek kişi o mu?" Ben flört etmem. On beş yılı aşkın bir süredir bu benim DNA'mın bir parçası değil, ama her nasılsa kelimeler yine de ağızımdan çıkıyor.

Scarlett'in yüzü tam beklediğim gibi kızarıyor, ama gizemli sırıtışı beni mızraklıyor. *Kahretsin, yüzündeki o küçük şeytani gülümsemeye bayılıyorum.*

Cevap vermeden önce bakışlarını battaniyeye indiriyor. "Hayır, o tek değil."

Cevabı içimde bir adrenalin patlamasına yol açıyor. Tek başardığı, kalbimin daha hızlı atmasını sağlamak ve aletimin kotumun fermuarında çok belirgin hale gelmesini önlemek için zihnimi en cezalandırıcı antrenmanımın egzersizleriyle çalıştırmak. Ama yine de onu yüzüstü bırakmayacağım.

"Bununla ilgili bir sorunum yok."

Yaramaz gülümseme yerini meraka bırakıyor. "Sana ne verdi?"

Bir avuç dolusu menüyü elimde tutuyorum. "Yemek sipariş etmek isterseniz Liz bunları en sevdiklerinizden getirdi."

Bakışları yatağa düşüyor. "Bilmiyorum. Kendimi iyi hissettiğimden emin değilim."

"Yemek için acele etme. Sadece sakın ol. Başka bir şeye ihtiyacın var mı, yoksa uyuklamak ister misin?"

Sorumu düşünürken yatak odasına göz gezdiriyorum. Belli ki yüzde yüz Scarlett'in alanı ve hiçbir yerde erkek etkisinden iz göremiyorum. Benim de bu konuda bir sorunum yok.

Fırfırlı, süslü dantellerin ortasında dururken bile, kendimi tüm ereksiyonlara rakip olacak azgın bir ereksiyondan kurtarmak için zihinsel düşüş setleri yapıyorum. Sonuna kadar kadınsı, ama bir erkeğin odanın güzel bir kadına ait olduğunun farkında olmasını sağlayacak şekilde. Ayrıca, bir erkeğin kaçmasına neden olacak her şey kalpler, çiçekler ve garip şeyler değil. Gerçek bir erkekse tabii.

Eski sevgilisi tam bir orospu çocuğu. Bu konuda hiç şüphem yok.

He

psi İşte o zaman yatağın yanındaki masanın üzerinde görüyorum.

"Notumu saklamışsın." Kapı pervazını ittim ve yatağa doğru yürüdüm.

Sol dirseğinden sadece bir adım ötede beyaz bir kağıt parçası. Bir kağıdın üzerinde oturuyor.

Bir yığın kitap ve yıpranmış kenarlarıyla, birkaç kez elden geçirmiş gibi görünüyor.

Sözlerim biter bitmez Scarlett adı gibi kıpkırmızı kesildi. "Oh kahretsin. Bunu görmemen gerekiyordu. Yani, onu atmak istemiştım. Ama neyse boş ver." Başını sallıyor ve kucağına örttüğü battaniyenin pufunu evrenin sırlarını saklıyormuş gibi inceliyor.

Yatağın ucuna doğru ilerliyorum ve ayaklarının nerede olduğundan emin olmak için etrafı yokladıktan sonra sormadan oturuyorum. Bir elim kaval kemiğinde, kızarmış yüzünü inceliyorum.

"Senin gibi kızaran biriyle hiç tanışmadım. En azından çocukluğumdan beri."

Başını sallıyor ve elleriyle yanaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben öne doğru eğilip ellerini çekiyorum. "Saklanmana gerek yok. Söz veriyorum sana gülmüyorum."

"Bu Scarlett laneti, ya da en azından annem öyle derdi."
"

"Annen de mi yaptı?"

Gülümsüyor. "Biliyorum, ultra rafine Lourdes'i hayal etmek zor Scarlett Priest kıpkırmızı kesildi ama o da kendini tutamadı. Tam olarak bir aile laneti sayılmaz ama biraz iğrenç."

"Bence çok tatlı."

Scarlett muhteşem gri gözlerini devirdi ve başını salladı.

"Evet, öyle. Çünkü ne düşündüğünü bilmeyi kolaylaştırıyor. Eğer sana kalsaydı, nasıl hissettiğin konusunda herkesi karanlıkta bırakırdın, ama bir kopya kağıdına sahip olmak hoşuma gidiyor. Zaten yeterince korkutucusun. Bir erkeğin adil olması için birkaç avantaja ihtiyacı var."

Sarı kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Korkutucu olan ben miyim? Sana kıyasla mı? Hiç şansın yok."

YİRMİ İKİ

SCARLETT

SORUYU ONA ÇEVİRİR ÇEVİRMEZ, GABRIEL'İN ALAYCI TAVRI

Kahkahalar kayboluyor ve bana tüm ciddiyetiyle bakıyor.

"Kesinlikle. Benim gibi erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Senin gibi kadınlar ise türünün tek örneğidir, Scarlett."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeye ne dersin?" Neşemi yerine getirmeye çalışarak teklif ediyorum.

Ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyormuş gibi başını salladı. "Yeterince makul. Ama notu saklamana hâlâ şaşıyorum."

Uzanıp kıymetli kâğıdı kapmamak ve göğsüme bastırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor ve bunu daha önce hiç yapmamışım gibi davranmak i ç i n daha da fazla kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Ama yaptım.

Geri dönüştürülmüş kart stoğu üzerine grafitle yazılmış bir not olduğunu biliyorum ama bu not çok daha fazlasını hissettirdi. Bu dijital, hızlı, acele et-hemen yap dünyasında artık kimse el yazısıyla not yazmaya zaman ayırmıyor. Bunu yapması için pek çok neden olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Beni düşündüğüne dair bir kanıta tutunuyorum ve bunun telefonumun ekranındaki bir kısa mesajdan daha somut olmasına seviniyorum. Eğer bunların çıktısını alıp göğsüme bastırsaydım, o zaman bir sorunum olurdu.

Ama henüz o noktada değiliz. Şükürler olsun.

"Bana duygusal diyebilirsiniz. Hoşuma gitti. Özel hissettirdi."

Çenesini eğiyor ve bunun onun hafifçe kabul etme şekli olduğunu anlıyorum.

"O zaman daha fazla not alacaksın. Biraz zaman tanı uğur böceği."

Yüzündeki orantısız sırtışın başlangıcından mı yoksa sesinin boğuk tonundan mı bilmiyorum ama *eriyorum*. O anda beni yastıklardan kaldırmanın ya da yüzümdeki aptal sırtışı silmenin hiçbir yolu yok. İşim bitti. Görevden alındım. Gabriel Legend'ın ve onun söz verdiği gelen notların bir zayıyatı.

En son ne zaman bu kadar önemsiz görünen bir şey için bu kadar heyecanlandım bilmiyorum ama Gabriel her şeyi değiştirdi.

Basit şeyleri bile. Ya da belki basit değil.

Nadir. Onun gibi.

"Biraz dinlenmek ister misin? Ya da duş almak? Seni bilmem ama hastaneler bana oradan çıkar çıkmaz durulanma ihtiyacı hissettiriyor."

Battaniyelerle dolu yuvamda ne demek istediğini tamamen anlıyorum ama aynı zamanda çok yorgunum.

"Bana bir ya da iki saat verir misin? Sonra duş alıp yemek yiyeceğim ve gece için yatmaya hazır olacağım. Sadece ..." Duraksıyorum ama ben devam edemedim o ne demek istediğimi anlıyor.

"Yorgunsun. Seni zorlamayacağım. Biraz dinlen uğur böceği. Bir şeye ihtiyacın olursa ben burada olacağım."

Elimi sıkıyor, örtülü bacaklarımda gezdiriyor ve ayaklarımı sıkıyor. Sonra yataktan kalkıyor.

Tekrar söylüyorum, bu seksi bir hareket olmamalı ama Gabriel'le ilgili her şey bende ona sokulma, sıcaklığını içime çekme ve asla çıkmama isteği uyandırıyor.

Yakında, kendime söz veriyorum. *Yakında*.

İki saat sonra, duşakabinden buhar çıkarken Gabriel banyonun kapısında duruyor.

"İhtiyacın olan her şeyi aldığına emin misin?"

"İyi olacağım."

"Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyacın olursa arayacak mısın? Çok kaygan olursa kendin yapmaya çalışmak yok."

"Söz veriyorum."

"Tamam. O zaman sanırım iyisin. Bana ihtiyacın olursa seslen. Hemen geliyorum.

içeri."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve onun bunu görüp görmemesi umurumda değil. "I

Yemin ederim iyi olacağım. Yardıma ihtiyacım olursa seslenirim."

Bana bir şey olmasından korktuğu için çaresizce kalmak istiyormuş gibi görünse de, Gabriel kapı çerçevesinden uzaklaşıyor ve yatak odasında kayboluyor. O gider gitmez otuza kadar sayıyorum ve tekrar ortaya çıkmayacağından emin oluyorum. Gelmeyince, kalmasını *istediğim* gerçeğini kabul ediyorum.

Soyunur soyunmaz duşa giriyorum ve sıcak buhar beni sarıyor. Minnettarlık dolu bir inilti çıkarıyorum ve daha gözlerimi açmadan yalnız olmadığımı anlıyorum.

"İyi misin?"

Kapı aralığına doğru bir bakış fırlatıyorum ve elimde olmadan sessizce kıkırdıyorum. Orada duruyor, iyi olduğumdan emin olmak için umutsuzca beni kontrol etmek istemesine rağmen gözlerini kaçırıyor.

"Ben iyiyim. Su harika hissettiriyor. Yanlış alarm için özür dilerim."

Bakışları yüzümde kesiliyor, çenemin altından hiç ayrılmıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Sadece dikkatli ol, lanet olsun."

"Ben iyiyim, ama benim için endişeleniyorsan kalabilirsin." Bu sözleri ağzımdan çıkaran kesinlikle Kötü Scarlett, ama işe yaramıyor.

Gabriel başını sallıyor. "Ben hemen geliyorum. Bornozunun sandalyenin üzerinde olduğunu unutma."

Tekrar gözden kayboluyor ve gülümsemem yüzümün kalıcı bir parçası haline gelebilir, çünkü onu silemiyorum.

Konu insanlar için endişelenmeye gelince Gabriel yaşlı bir ana tavuk gibi davranıyor. Bu çok sevimli ve buna bayılıyorum.

Gah. Bu çok tehlikeli.

Çoğunlukla kendimi gerektiği kadar sakat hissetmediğim ve ona biraz işkence etmek istediğim için. Beni ofisinden attığı için son intikamım diyelim. Yine de, ne dersiniz deyin, eğlenceli olacak.

YİRMİ ÜÇ
EFSANE

"BEN İYİYİM AMA BİRAZ YARDIMA İHTİYACIM VAR."

Banyodan sesi gelir gelmez yatak odasındaki sandalyeden fırlıyorum ve telefonum parke zemine yuvarlanıyor, bir köşeden sekip halının üzerine düşüyor. *Ne güzel.*

Ama telefon umurumda değil. Onu olduğu yerde bırakıp banyoya koşuyorum ve orada bir şey öğreniyorum: Benim edep tanımım ile Scarlett Priest'in edep tanımı çok ama çok farklı.

Kapıda durup yana bakıyorum, ama lanet olası bir ayna var, yani onu hâlâ görebiliyorum.

Çok ıslak, çıplak bir *kadın*.

"Edepli olduğunu söylediğini sanıyordum? Bornozuna ihtiyacın var mı? Ben alırım."

Aptal gibi görünmeden gözlerimi nasıl kapatacağımı ve ona doğru nasıl yürüyeceğimi düşünmeden Scarlett gülüyor. *Lanet olsun*, sırf bu sesi bir daha duyabilmek için kafeste on raunt dövüşebilirim.

"Önemli olan her şeyi örten bir bez var. Çıplaklığım bu kadar korkunç olduğu için özür dilerim." Sesindeki eğlence her şeyi açıklıyor.

Kibarlığı bir kenara bırakıp ona dik dik bakıyorum. "Bunun korkunç olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, bu bir işkence."

Gülümsemesi birkaç watt azalıyor ve ben onu tekrar nasıl açacağımı öğrenmek istiyorum.

"Neredeyse çıplak bedenime bakmak işkence mi?"

Cam duş kabinine doğru bir adım atıyorum, bakışlarımın yüzünde, çenesinde ve daha güneyde, her iki mükemmel yuvarlak memesinin üzerinde duran küçük beyaz havlu kumaş parçasında gezinmesine izin veriyorum. Eliyle alt yarısını koruyor ve ben de Steri-Strip kaplı kesiklerini görüyorum.

Üst yarısına geri dönüyorum. Göğüslerinin her biri bir avuçtan fazla, ama çok fazla değil, bu da benim için sorun değil. Aletim kotumun fermuarına doğru sertçe seğiriyor.

"Burada ve çıplak olduğunu bilmek ve tamamen iyileşene kadar sana dokunamayacağımı bilmek, lanet olası işkence."

Kızarması el bezinin altında bir yerde başlıyor ve kartal bakışlı bir hassasiyetle köprücük kemiğine, boynuna ve yanaklarına yayılmasını izliyorum.

"Siktir et beni uğur böceği, ama çok güzelsin."

Yüzündeki sırtış kayboluyor, yerini okuyamadığım bir ifade alıyor. Yavaşça parmakları esniyor ve ne yaptığını anlamam birkaç saniye sürüyor - duş kabininden çıkıp banyo zeminine adım atıyor, düşme ihtimaline karşı onu dik tutacak herhangi bir şeye tutunmadan.

"Bekle, dur-"

Bir an sonra ayağı kayıyor ama ben çoktan odanın diğer ucuna geçmiş, kollarımı açmış, mükemmel cilalı mermer zemine düşmeden onu yakalamaya hazırım.

Su kıyafetlerimi ıslatıyor ama umurumda değil, çünkü elimde bir kucak dolusu ıslak, çıplak, güzel kadın var.

Vücudunu kendime yapıştırırken ciğerleri korkuyla kabarıyor, aklımı onun çıplaklığına dokunduğum her yerden uzak tutmaya çalışıyorum

Cilt.

"Daha dikkatli olmalısın, uğur böceği." Sert sözlerimi doğrudan kulağına söylüyorum ve içinde bir ürperti dalgalanıyor.

Gri bakışları benimkilerle çarpışınca kadar başını eğiyor. "Emin misin? Çünkü bence her şey yolunda gitti."

Elimde değil. Ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum ve bir öpücük çalıyorum. Nefes nefese kaldığında, soluk soluğa kalıyor.

"Başladığın şeye dikkat et Scarlett, çünkü ben onu bitirmek için her zaman hazırım. Yine de bu seferkini erteleyeceğim. İyileşir iyileşmez bana haber ver. O piçi senin tepeden tırnağa kızarmadan daha hızlı nakde çevireceğim."

Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor, bu da beni başka bir tat çalmak için geri götürüyor.

"Ama, *lanet* olsun, çok tatlısın."

"Sadece senin için."

Fısıldadığı sözler beni öldürüyor, ama frene basmak zorundayım, yoksa ikimiz de şu anda düşünemeyeceğimiz bir şeye çok fazla gireceğiz.

Evet, bunu sikime söyle. Çoktan uçağa bindi bile.

Onu, bornozu arkasından sarkan şeffaf akrilik sandalyeye taşıyorum ve devasa havlu kumaşını etrafına sararak üzerini örtüyorum. Neyse ki, ellerini kol deliklerinden geçirip bağlaması sadece bir dakikasını alıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor o küstah sırtışıyla.

"Evet. Daha iyiyim. Şimdi yatağa dönüyorsun. Biraz dinlenebilmen için dışarıdan bir şeyler alma zamanı."

Onu tekrar kollarıma almak için uzanıyorum ve bu sefer itiraz etmiyor ya da ciyaklamıyor. Hiç tereddüt etmeden kollarını boynuma doluyor. Sanki oraya aitlermiş gibi.

Çünkü öyle.

Çok aptaldım. Böyle bir hediye elimin tersiyle iterken ne düşünüyordum ki? Yine de eski alışkanlıklar zor ölür ve hayatınızda güzel bir şeye sahip olmaya alışkın olmadığınızda, bunu hak etmediğinizi düşünmeye başlarsınız. Senin için olmadığını.

Ve ben onu hak etmiyorum. Sanırım bu konuda hepimiz hemfikiriz.

Ama burada başka güçler de rol oynuyor olmalı, çünkü başka neden ikinci bir şansım olsun ki?

Artık önemi yok, çünkü kabul ediyorum.

Scarlett'in yemeği temizlendi ve Chip and Joanna Gaines'in karşısında uyukluyor. Televizyonun otuz dakika içinde kapanması için uzaktan kumandaya uyku zamanlayıcısı bile koydum.

Scarlett'in güzel ve bitkin yüzüne son bir kez bakarak odasından çıkıyorum ve spor çantamın hâlâ Liz'in getirdiği tekerlekli arabanın altında beklediği mutfığa doğru ilerliyorum.

Onu alıyorum ve sonra duş almak için kendimi misafir odasını ve bitişiğindeki banyoyu bulmaya zorluyorum. Uzun bir gün oldu, ama yine de tek yapmak istediğim Scarlett'in kapısının önüne park etmek, böylece bir şeye ihtiyacı olursa ona yakın olmak. Ama bu da akıllıca değil, çünkü Scarlett'in o lanet bezin kenarıyla zar zor örtülen soluk pembe meme uçlarının anısı beynime hücum ediyor ve kafamdaki bütün kanı sikime gönderiyor.

Bornozunun kenarlarını kapatırken onları görmemiş gibi davrandım ama gördüm. Tanrım, onları gördüm. Görüntü beynime kazındı ve asla çıkaramayabilirim.

Hay sikeyim. Gerginliğimi atmam gerek.

Kapıyı arkamdan dikkatle kapattım ve Scarlett bağırırsa duyabilmek için biraz açık bıraktım, çantamı tezgahın üzerine bıraktım ve

sıcak suyu açmak için kabine uzanmadan önce bembeyaz fayanslı banyoda soyundu.

Aletimin sertliğini gidermek için soğuk bir duşa girmem gerekiyor ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Bu şeyin bakımsız kalmasının kimseye bir faydası olmayacakken olmaz. Hiçbir şey olmasa bile, değdiğinden daha fazla soruna neden olacak. Bu yüzden cam kapıyı kapatıp sıcağı içime çekerken iki kere düşünmüyorum.

Ve eğer elimi sikime doladığımdaya inlersem, çok yüksek olmaması için dua etmem gerekecek.

YİRMİ DÖRT

SCARLETT

CHIP GAINES'IN KAHKAHASI BENİ SARSARAK UYANDIRIYOR VE ODAYA BAKIYORUM, nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Televizyona iki kez göz kırpıyorum ve beynimin yeniden çalışmaya başlaması da o kadar sürüyor. *Evdeydim. Yatağımdayım. HGTV izliyorum.*

Odada asılı duran buharda pişmiş pirinç ve patates kızartması kokusu hafızamı başarıyla canlandırıyor.

Gabriel burada. Akşam yemeği için en sevdiğin Çin yemeği menüsündeki en yavan şeyi yedin çünkü en iyi seçim gibi görünüyordu.

Bu da demek oluyor ki. . . Gabriel hâlâ burada bir yerde mi?

"Gabriel?" Adını sessizce söylüyorum, hemen odama gelmesini bekliyorum ama gelmiyor.

Gitti mi? Belki de sadece ben uyuyana kadar kalmıştır? Hayır, hayır, hayır.

Hayır, bunu yapmaz. Burada olacağını söylemişti. Bir çanta getirmiş.

Damarlarımda dolaşan paniğe benzer bir şeyle battaniyeleri fırlatıp yataktan sürünerek çıkıyorum. Ayaklarım yere değer değmez, olduğum yerde kalmam gerektiğini biliyorum ama bilmek zorundayım.

Gitti mi?

Yavaşça hareket ederek mutfığa ve oturma odasına doğru ilerliyorum ama ondan hiçbir iz yok. Çin yemekleri de gitmiş. Hiçbir şey yok.

Tezgahın üzerinde buruşuk bir paket servis poşeti bile burada olduğunu gösteriyordu.

Lavaboya doğru iki adım daha atıyorum ve tam o sırada misafir banyosundan su sesi geliyor.

Gördün mü? İşte geldi. Baban gibi değil. Seni yalnız bırakmaz.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum ama tüm bu acil ameliyat durumu, seks terapisi yapmayan terapistimle yıllarca üzerinde çalıştığım terk edilme sorunlarını gerçekten canlandırıyor. Eski sevgilimin bende bir sorun olduğunu söylediği için beni gönderdiği seks terapistiyle karıştırılmasın.

Bu hala acıtıyor, ama Gabriel'in banyo kapısında bıraktığı aralıktan baktığımda karnımın alt kısmında alevlenen sıcaklık bana yanlış insanla birlikte olmam dışında hiçbir sorunum olmadığını söylüyor. Çünkü *ho-ly hell*.

Az önce gördüğüm şeye inanamayarak başımı geriye attım.

Hayır, Scarlett. Bir daha bakma. Bu çok kaba. Korkunç. Berbat. Bunu sana yapsa çok utanırdın.

Yine de bu beni, belki de Tanrı'nın kendisi tarafından bırakılmış ince boşluktan bakmaktan alıkoymuyor, çünkü lanet olası bir mucizeye tanıklık ediyorum.

Beni buzlu olmayan cam duş kapılarını seçmeye ittiğin için teşekkürler Tanrım.

Çünkü Gabriel'in sol elini duşun beyaz fayanslarına dayadığını ve diğer elini de ... *Tanrım*. Diğer eli, kalçaları ve kıcı ritme uyararak hareket ederken uzun, sert sikini tekrar tekrar okşuyor.

Hayatım boyunca gördüğüm en şehvetli manzara bu.

Meme uçlarım bornozuma çarpıyor ve erimiş sıcaklık içimi yakıyor. Eğer farklı türde bir kadın olsaydım, daha yeni

Yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce ameliyat olsaydım, durduğum yerde bornozumu bırakır ve onun arkasından duşa girerdim.

Hayalimdeki ben göğüslerini onun sırtına bastırırken ve elimi onunkinin altına kaydırmak için uzanırken, onun yerine benim avucumu kullanabildiğini çok canlı bir şekilde hayal edebiliyorum.

Oh Tanrım. Başı daha da aşağı indiğinde ve hareketleri sertleştiğinde bir başka ısı dalgası, birinin yüksek bir fırın açması gibi beni vuruyor.

Sikini çekiştirme şekli ağzımı sulandırıyor ve kendimi vücudunun etrafında kayarken ve boğazıma almak için önünde dizlerimin üstüne çökerken hayal ediyorum. Oral seks konusunda hiçbir zaman büyük ödüller kazanmadım ve derin boğazlamaya olan ilgim her zaman sıfırdı, ama şu anda bu becerilerimi keskinleştirme dürtüsüne sahibim.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve düşmemek için kapı pervazına tutunuyorum. Hareketten ya da belki de benim küçük gıcırtımdan olmalı, ama bir şey Gabriel'in dikkatini çekiyor ve kafası bana doğru dönüyor. Gözleri irileşti ve geri çekildi.

"Hayır. Tanrım. Sakın durma." Yüzünü tamamen bana dönene kadar, eli hala sikini okşarken, *bu* sözleri yüksek sesle söylediğimi ve *onun da duyduğunu* fark ediyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Mahcubiyet üzerime çöküyor, ama sadece bir anlığına. Gabriel devam ederken, yumruğu daha sert ve daha hızlı kavrarken uyarılma onu bastırıyor. Mavi gözleri benimkileri delip geçiyor.

Ofisinde olduğumuz gece hava karanlıktı ve geldiğinde yüzündeki her ayrıntıyı ve nüansı göremedim ama şimdi görebiliyorum. Buhar ve su, geleceğini anladığı andaki şaşkınlığı gizleyemiyor. Tam o anda. Tam orada. Seyircilerle birlikte.

Yüzü buruşuyor ve ağzı açılıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara. Beyaz sıçramalar düşün cam kapısına çarpıyor ve kendimi dik tutmak için kapı çerçevesini sıkıyorum.

Gözleri kapanıyor ve boğazından tek bir kelime dökülürken alnı cama bastırıyor.

Benim adım.

YİRMİ BEŞ
EFSANE

"SCARLETT." FISILTI OLARAK ÇIKMASI GEREKIYORDU, AMA INLEMEM

küçük banyoda bir kükreme gibi geliyor. Ciğerlerim yanıyor, taşaklarımın esnemesi nihayet durdu ve sikim elimde granitten biraz daha az sertleşti.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Kapıda donmuş bir şekilde durmuş beni izliyordu. Onu görür görmez durmalıydım. Arkamı dönmeliydim. Yaptığımdan başka *bir şey* yapmalıydım.

Ameliyat olalı bir gün bile olmamıştı ve ben burada, duştaki on üç yaşındaki bir çocuk gibi onu çekiştiriyordum çünkü gerginliği azaltmak için aklıma gelen tek şey buydu.

Ama bunun yerine daha da kötüleştirdi. Çünkü şimdi aynı anda geldiğinde yüzünü görmek istiyorum ve buna henüz sahip olamam. İyileşmesi gerekiyor ve benim de yaptığım şeyden sonra onun güvenini yeniden kazanmam gerekiyor.

Karşımdaki kırmızı suratlı kadına bakılırsa, bu anın utancının geçmesi birkaç yıl alacak.

Mümkün olduğunca hızlı duruluyorum ve suyu kapatıyorum. Püskürtme durmadan önce, bir havlunun ucu duş kapısının üst kısmına doğru kayıyor.

Havluyu vücuduma çektiğim sırada Scarlett normalde konuştuğundan iki kat daha hızlı konuşuyordu.

"Bunu görmemeliydim ve muhtemelen yatağıma dönüp bunlar hiç olmamış gibi davranmalıyım, ama yapamam. Yine de özür dilerim. Rahatsız etmemeliydim. Belli *ki kişisel zamana* ihtiyacınız vardı ve ben böldüm. Özür dilerim."

Hiç vakit kaybetmeden vücudumu kurulayıp havluyu kalçalarımın altına doluyorum ve duşun kapısını açıp küçük banyoya giriyorum. Gözlerime bakmıyor ve bu başa çıkamadığım tek şey.

Başparmağımı kullanarak çenesini yana çeviriyorum ve bakışlarımla buluşana kadar yukarı kaldırıyorum.

"Şikayet etmiyorum, uğur böceği. Şu anda tek dezavantajı, senin de aynısını yaptığını görmek için şansımı beklemek zorunda olmam. Ama bana inansan iyi edersin bebeğim. Bu gerçekleşecek."

Yüzü daha önce pembeydi ama şimdi ateş motoru kırmızısına yaklaşıyor.

"I . . . I . . ." İki kez göz kırpmıyor. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Gemide olduğun sürece bir şey söylemek zorunda değilsin."

Cevap verirken gri gözleri neredeyse puslu. "O zaman sanırım bu konuşma bitmiştir."

Zihinsel bir zafer yumruklaması yapıyorum. "Hadi seni yatağına geri götürürelim. Dövüşecek duruma gelmeden önce biraz dinlenmen gerek."

Birlikte küçük misafir banyosundan çıkıyoruz ve üzerimde sadece havlu olduğu halde onu yatak odasına kadar takip ediyorum.

Tekrar yatağa girdiğinde kirpikleri yanaklarına çarpıyor ve esniyor. "Bu kadar yorgun olduğuma inanamıyorum."

"İyileşmek sandığınızdan daha fazla enerji gerektirir. Çok fazla hareketsiz kalamadığını hissediyorum ama şu anda vücudunun

İhtiyaçlar. Kendini daha iyi hissettiğinde her şey burada olacak. Hepsi bekleyebilir."

"Tamam, Dr. Legend." Ses tonuna bir alay notası giriyor.

"Korkarım bu da bir takma ad olarak işe yaramayacak. Bir tane bulursun. Devam et." Bir esneme daha söyleyeceklerini böldü ve saçlarını yüzünden almak için uzandım. "İyi geceler, uğur böceği."

"İyi geceler, Gabriel."

YİRMİ ALTI
SCARLETT

"Boktan orospu çocuğu."

KÜFÜR FISILTIYLA SÖYLENİR, AMA SÖYLEYEN SES YETERİNCE DERİNDİR.

beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ama başım yüzüyormuş gibi hissediyorum.

Fazla yorgun bir otobüs mü çarptı bana?

Normalde sabah gözlerimi ilk açtığımda tamamen uyanık olurum. Erteleme düğmesine basmam ve genellikle hemen yataktan fırlarım. Ama bugün kesinlikle erteleme düğmesine basmayı hak ediyor. Yatağımın yanındaki antika pirinç saate bakmak için eğildim.

Ölmüş çünkü kurmayı unutmuşum. Cep telefonum kayıp ve ...

"Lanet olası bok parçası. Ciddi misin?" Fısıltı tekrar geliyor ve neden cehennem gibi hissettiğimi ve neden evimde bir adam olduğunu hatırlıyorum.

Çünkü ameliyatımdan sonra benimle ilgileniyor. Apandistim artık vücudumda olmak istemediğine karar verdikten sonra olmak zorunda kaldığım ameliyat.

"Orospu çocuğu." Bu fısıltı o kadar alçak ki, hırıltı bile olabilir.

Dikkatlice ve sessizce yana doğru yuvarlanıyorum ve uyuduğum bornozu üzerime sarıyorum. Ayağa kalkmak karnımda birkaç sancıya neden oluyor, bu yüzden ayaklarım nihayet soğuk ahşap zemine değene kadar yavaşça yataktan kalkıyorum. Sessiz küfürlerin kaynağını görmem sadece yarım düzine adımımı alıyor.

Gabriel.

Mutfak masamda dizüstü bilgisayarının başında kambur duruyordu ve koyu sarı yelesinin uçları sanki ellerini defalarca sokmuş gibi kabarmıştı. Küfür etmesini de eklersek, bir şeylerden dolayı çok sinirli olduğunu anlamam için yeterli.

"Yardım edebilir miyim?" Sessizce sordum.

Onu korkutmak istemedim ama sandalyesinden sıçradı ve bana bakmak için döndü. Dövüş pozisyonuna geçmesine birkaç hareket kalmıştı, bu yüzden sessiz yaklaşımımın işe yaramadığını söylemek doğru olur sanırım.

İki elimi de havaya kaldırdım. "Sadece ben."

"Kahretsin. Özür dilerim," diyor duruşu hemen gevşerken. Yine de saçları hâlâ dağınık ve aramızdaki mesafeyi kapatıp dün gece bana yaptığı gibi saçlarını yüzünden uzaklaştırmak ve çenesine bir öpücük kondurmaktan başka bir şey istemiyorum.

Kesinlikle korkunç bir sabah nefesine sahip olduğum gerçeği, fazla aşına olmamı engellemede yardımcı oldu. Yine de bir dahaki sefere . . . Onun benim alanımda olmasının avantajını kullanabilirim.

Peki ya bana deli gibi aşık olduğunu öğrenirse ve beni iyileşme ihtişamımın ortasında yakından ve kişisel olarak gördükten sonra uzak duramazsa? Daha kötü ve daha gerçekçi şeyler düşünebilirim.

"İyi hissediyor musun? Oturmak ister misin? Bir sürü farklı çay çeşidiniz olduğunu gördüm. Size bir fincan hazırlayabilirim, ancak hangi tür olduğunu bana söylemeniz gerekecek, çünkü ben Lemon Berry Vanilla Swirl ve Fall Pumpkin Chai Spice arasında kaldım. Ve sadece

rekor, benim bir sikim var, bu yüzden ikisinin de tadının nasıl olduğunu bilmiyorum."

Dizlerimin tutmaması bir mucize, çünkü bu ifade o kadar beklenmedik bir baygınlık faktörü taşıyor ki kendimle ne yapacağımdan bile emin değilim. Çay. Aynen öyle. Biraz çay almalıyım.

"Lemon Berry" bana uyar. Ama ben yaparım. Sorun değil." Önünde duran ve gümüş kapağına hâlâ şeffaf plastik etiket yapıştırılmış olan dizüstü bilgisayara bakıyorum. "Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Seni duydum . . . sinirli olduğunu duydum."

Bakışları yatak odasının kapısına ve tekrar bilgisayara yöneliyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Kahretsin. Seni uyandırmak istememiştim. Yine de sanırım bu, bu şeyi lanet olası pencereden attıktan sonra çıldırmandan daha iyidir."

Yaklaşıp aşağıya bakıyorum ama dikkatimin sadece bir kısmını ona veriyorum çünkü Gabriel'in vücudundan yayılan ısı geri kalanını alıyor.

"Yeni bilgisayar mı?" O odunsu baharatlı kokuyu içime çekiyorum ve ona doğru kıvrılıp doğal sıcaklığıyla birlikte bu kokuyu da içime çekmek istiyorum.

"Evet, benimki bozuldu ve Zoe bana bunu aldı. Ama eskisine hiç benzemiyor ve Q'nun gönderdiği elektronik tabloyu nasıl açacağımı bulamıyorum. Zoe'ye geri göndermekten başka seçeneğim kalmadı."

Dikkatimi adamdan ayırıp tekrar bilgisayara bakıyorum. İçinden bir ısırik alınmış küçük elma bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Daha önce Mac'iniz var mıydı?"

"Hayır. Hiç kullanmadım."

"Zoe sana şimdi bir Mac isteyip istemediğini sordu mu?"

Başını sallar. "Sadece bana virüs bulaşmayacak bir şey alacağını söyledi, böylece-" Sözleri aniden kesiliyor çünkü

dudaklarını birbirine kenetler.

"Yani ne yapabilirsin?" Omuzlarımla arasındaki bir kıvrımı çözmek için sırtımı kamburlaştırırken destek için sandalyenin arkasına tutunuyorum.

"Hiçbir şey," diyor, sanki arkamdaki duvarda büyüleyici bir şey varmış gibi başımın üstüne bakarak. "Bir şey söylediğimi unut."

"Tamam... ama o haklı. En azından benim deneyimlerime göre Mac'leri çalışır durumda tutmak ve doğru şekilde çalıştırmak genellikle daha kolay." Sonra aklıma bir fikir geliyor ve konuşmamam gerektiği halde dudaklarım ve dilim hareket etmeye devam ediyor. "Aman Tanrım, virüs kapmayasın diye sana porno izlemen için almış!"

Gabriel yere bakıyor ve saçları öne doğru sarkarak yüz hatlarının çoğunu gizliyor ama ben yine de yanaklarındaki kırmızı tonu görüyorum.

Devam ediyorum. Neden? Asla bilemeyeceğim. "Sorun yok.

Utanacak bir şey yok. Ben de porno izliyorum. Ve Mac'ime hiç virüs bulaşmadı. O haklıydı. Bu iyi bir seçim. Hiç sorun yaşamadım." Sonunda gevezeliğimi kontrol altına almayı başardığımda, Yanaklarımda sıcaklık lekeleri beliriyor ve Gabriel yüzüne damgasını vurmuş bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Sen başka bir şeysin uğur böceği."

Bu sefer bakışlarını kaçırarak ben oluyorum. "Biraz çay alıp yatağıma döneceğim. Ağrı kesiciler yüzünden. Evet, suçu ağrı kesicilere atalım."

Aramızda kalan mesafeyi kapatıyor ve bir eliyle kalçamı kavırıyor. "Sen yatağına dön. Ben s a n a çayını ve kahvaltı menünü getireyim. Bir ağrı kesici için geç kaldın ama seni uyandırmak istemedim. Yine de seni programına geri alacağız."

"Kalmak zorunda değilsin," diyorum ona, bilgisayara bakarak. "Yapacak işlerin var. Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme."

Beni eriten o pozisyona gelene kadar öne doğru eğiliyor - dudakları bir nefesi uzakta şakağımdan . "Ben değil gidiyorum

Her yerde, Scarlett. Haydi, yatağına dön."

Beni yatak odasına geri götürüyor ve bir kez daha yorganın altına girmeme yardım ediyor.

Battaniyeyi bacaklarımın ve ayaklarımın üzerine sererken, "Çok iyi yatıyorsun," diyorum. "Bu konuda çok pratik yaptın mı?"

Geçmiş hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, genel olarak onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, ama bu kadarını merak ediyorum.

"Pek sayılmaz. Ama seninle çok kolay. En azından kıpırdamadan durabilirsen."

Ağzının bir köşesi o tembel neredeyse sırtışıyla yukarı doğru çekiliyor ve iyi ki uzanıyorum çünkü ... *lanet olsun, çok güzel bir adam*. Gülünç derecede mavi gözler. Kahverengi ile karışık koyu sarı saçları var, saçlarını kestireli birkaç ay olmuş ama bronz tenine çok yakışıyor. Gabriel Legend benim sakat halime kıyasla adeta sağlık ve canlılık saçıyor.

"Tekrar uykuya dalmadan önce çayını ve kahvaltı menüsünü getireyim. Bir şey seç, hazır olduğunda seni uyandıracağım. Sonra ilaçlarını alabilirsin."

"Oldukça harikasın, biliyor musun?"

İltifatımı geçiştirdi. "Siparişinizi alana kadar uyumak yok."

"Tamam, ama bilgisayarını da getirirsen, kurmana yardım edebilirim."

Bütün yüzü bir şimşek bulutuna dönüştü. "Sana iş yok." "Ama yardım edebilirim."

"Daha sonra."

"Peki." Gözlerimi deviriyorum ve neredeyse gülümsemesi geri geliyor. Bu, benim kitabımda konuyu kabul etmeyi yüz kat daha iyi hale getiriyor.

Ancak bu beni tepside getirdiği devasa kupa ve tabağa hazırlamıyor. Normalde bir demlik çay demler ve

ay fincanlarımdan birine. Ama Gabriel değil. Hayır, bu onun düşünemeyeceği kadar kadınsı bir Şey olmalı.

Kupanın yanında kalbimi yerinden oynatan el yazısı bir not var.

Legend's Diner

Süslü değil ama dürüst bir yemek.

arŐamba spesiyalleri:

Hindi pastırmalı çırpılmış yumurta

Kahvaltı sandviçi sahanda yumurta ve hindi pastırması

Krep - Waffle - Tost - İngiliz reği Yoğurt

AŞçı, yoğurdu yumurta ve pastırmayla karıştırmak zorunda kalmadığı sürece yukarıdaki maddelerin herhangi bir kombinasyonunu yapmaktan da mutluluk duyar.

Çünkü bu iğrenç olurdu.

Hayatımda hiç bu kadar dokunaklı bir Şey görmemiŐtim. Hepsi bana gönderdiği nottaki aynı koyu renk karalamayla yazılmış ve bu menüyü sonsuza dek saklayacağımı Şimdiden biliyorum. Hatta eğer yapabilirsem ereveletebilirim.

"Sen ... vay canına. Sadece ... vay be." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana ayırdığı zaman ve gösterdiği zen beni inanılmaz derecede etkiledi.

Hastanede Gabriel bana söylediklerinde ciddi olduğunu göstereceğini söyledi ve *aman* Tanrım, bunun neleri içerdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Simit de alabilirim ama gitmem gerekecek. Gerçekten, sana istediğin yerden istediğin Şeyi getirebilirim. Sadece söyle." Onun

Gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyor ve utanıp utanmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Hayır, hayır. Bu harika bir şey. Biraz çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve yoğurt istiyorum. Bununla başa çıkabilirim, değil mi?"

"Doktorun talimatlarını okudum ve ne zaman doğru hissedersen normal yemeye geri dönebileceğini söylediler. Google her ihtimale karşı önce yumuşak yiyecekleri dene dedi. Her neyse, sanırım bunların hepsi sayılır."

Etrafımı bir sıcaklık battaniyesi sarıyor. "Benim için Google'dan mı araştırdın?"

Gabriel başını sallar. "Seni daha yeni iyileştirdikten sonra seni mahvetme riskini göze alamazdım. Doktor olmayabilirim ama birine nasıl bakılacağını bilirim."

Bump. Adı hemen aklıma geliyor ve Gabriel'in kafasından vurulduktan sonra genç adamla ilgilendiğini hayal edebiliyorum. *Tanrım.* İstedğim son şey, benimle ilgilenerek anılarıma geri dönmesi, ama üzgün görünmüyor. Sadece menü konusunda biraz utanıyor.

"Teşekkür ederim, Gabriel. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Neye ihtiyacın varsa, uğur böceği. Ben senin adamınım. Birazdan dönerim."

YİRMİ YEDİ

EFSANE

YUMURTALARI TOST MAKİNESİNİN ÜZERİNE KAYDIRDIĞIMDA TOST MAKİNE DEN ÇIKAR.

Tabak. *İyi zamanlama*. Tezgâhın üzerinde bir karton çilekli yoğurt var ve onu şu süslü minyatür kaselerden birine koyup koymamayı tartışıyordum.

Ciddi misin? Tepsi güzel görünsün diye bir tabak daha mı kirletmek istiyorsun?

Evet, istiyorum. Evet, istiyorum. Çünkü Scarlett'ten bahsediyoruz. Doğrudan kartondan yemek konusunda tek kelime etmeyeceğinden emin olsam da, saçmalıyor olsam bile onu etkilemek istiyorum.

Tostu aldım ve çapraz olarak kestim. *Kahretsin, ona ne istediğini sormadım.*

Ben de buzdolabındaki bir çubuğun ucundan bir parça tereyağı kestim ve bir tabağın üzerine, yine buzdolabından aldığım ahududu reçeli ve portakal marmelatından oluşan ikiz dağların yanına koydum. Yoğurt, iki yanında kulpları olan küçük porselen bir kaba konuyor. Ne işe yaradığından tam olarak emin değilim ama bu, dolabındaki tabakların neredeyse yarısı için söylenebilir. Eski ve narinler ve ona tam uyuyorlar.

Servis kâselerine gözüm takılıyor, çünkü koca evde erkek boyunda olan tek tabak onlar. Elimde olmadan bu durumdan memnuniyet duyuyorum.

Scarlett'in evinde genellikle erkekler olmaz. Bana uyar.

Tepsiyi kaldırıyorum ama hemen geri koyuyorum. *Kahretsin*, çatal bıçak takımı, peçete, tuz ve karabiber lazım. Peçete kumaş ve pembe olsa da ilk ikisi kolay. Sanırım tepsiye verdiği parlak, neşeli görünümle sorun yaşamayabilirim.

Sonra tuzluk ve biberliklerden oluşan duvara dönüyorum. Ve evet, *duvar* demek istiyorum.

Hayret bir şey.

Daha önce evini kontrol ederken fark etmemiştim. Sadece biblolardan oluşan bir duvar olduğunu düşünmüştüm ama hepsinin üstündeki delikler tanımlamaya yardımcı oluyor.

Sergilendikleri rafları tarayarak -bir dizi sığ kitap rafı gibi- mümkün olan en erkeksi görünenleri bulmaya çalışıyorum. Tepsideki peçetenin pembe olması umurumda değil. Ona yavru kedi tuzluk ve biberlikleriyle kahvaltı servisi yapmayacağım. *Sikerler*. Sınırlarım var, çünkü bir sikim ve taşaklarım var.

Çok fazla seçenek var. Kar taneleri, yel değirmenleri ve yavru kuşlar var.

Acele et, yumurtalar soğuyacak. Bir sonraki rafa geçiyorum. *Boyunlarından sarılmış gibi görünen iki zürafayı seçmeyeceğim. Ama onlardan nefret de etmiyorum. Bir zürafada oyun var.*

Zürafalardan birinin kafasını tutup içindekilerin bir kısmını elime alıyorum. Tuz. Mükemmel. Şimdi sadece bibere ihtiyacım var.

İşte o zaman onları fark ediyorum: Ortada altta bir kovboy kız ve bir kovboy. Koca memeli kovboy kızı kulübün birkaç blok ötesindeki lokantadan tanıyorum. *Dolly's*.

Hah. Benim iyi kızım bir restorandan tuzluk ve biberlik mi çaldı? Bu düşünce beni neden bu kadar mutlu ediyor bilmiyorum ama ediyor.

Zürafayı yerine koyuyorum ve kovboy kızla erkeğini alıp tepsiye yerleştiriyorum. Kırmızı gömlekler pembe peçeteyle o kadar da güzel görünmüyor ama umurumda değil. Tepsinin tamamını yatak odasına götürdüğümde komodinin üzerinde bir fincan çay ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle yastıklara yaslanmış Scarlett'i buluyorum.

"Kahvaltı hazır." Tepsiyi ona götürüyorum ama duraklıyorum. Üzerine koyacak bir şeye ihtiyacım var.

"Benim bir sehpa var. Yatağın altında. Biliyorum, iyi bir saklama alanı değil ama oraya sığıyor."

Başımı salladım. "İyi fikir. Dur bakalım."

Tepsiyi kapının yanındaki şifonyerin üzerine koyuyorum ve yatağının yanına diz çöküyorum. Altında fırfırlı beyaz dantel bir etek var, yukarı kaldırıyorum ve altında bayram süsleri olan şeffaf küvetler var. . . ve onların üstünde de tahta bir şey duruyor.

"Buldum."

Onu kucağına koyuyorum ve sonra tepsiyi alıp önüne koyuyorum. "Tostun için başka bir şey istersen getirebilirim. Sormayı unuttum."

Ama Scarlett'ten hiç ses gelmiyor. Yüzünü daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum ve alt dudağının yavaşça düştüğünü görüyorum.

"Aman Tanrım."

"Bir sorun mu var?"

Başını sallıyor ve bir elini ağzına götürüyor. "Bu ... daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı." Scarlett bana bakıyor ve gri gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Lütfen ağlama. Bir daha asla yemek yapmayacağım. Yemin ederim. Sadece, lütfen, ağlama."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve birkaç kez göz kırpmadan önce yutkunuyor. "Kahretsin, Gabriel. Bir kızı nasıl şaşırtacağını gerçekten biliyorsun."

Roux'yu aldığımız gün Bump'inki de dahil olmak üzere, başka bir insanın yüzünde gördüğüm en geniş gülümseme Scarlett'in dudaklarında beliriyor.

"Çok güzelsin amına koyayım. Tıpkı bunun gibi."

Gözleri tekrar kalkıyor ve bu sefer gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor. "Dolly ve kovboyunu seçtin. Ve yoğurdumu bulyon kabına koydun. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bulyon kabının ne olduğunu bilmiyorum ama beğenmene sevindim." Yatağının kenarına yerleşiyorum. "Ama bana tuzluk ve biberlikten bahsetmelisin. Çünkü onları Dolly's'ten çaldığına dair para yatırmaya hazırım."

YİRMİ SEKİZ

SCARLETT

BU KADAR ACIMASIZ OLDUĞU SÖYLENEN BİR ADAMIN

Gabriel Legend yoğurdumu bir *bulyon kabına* koyar, tuzluk ve biberliklerimi seçmek için zaman harcardı. Bana kendi elleriyle kahvaltı hazırlamasının yarattığı şaşkınlık ve hayret de cabası.

Olabilecek en iyi şekilde sürprizlerle dolu ve ben ciddi bir tehlike altındayım. Kalbim, daha sert ve daha hızlı düşmeden bunun gibi daha fazla jesti kaldıramaz.

Bana göstereceğini söylemiş olsa da, buna güvenmiyordum. Bu kadar çabuk, bu kadar çok değil. Kendimi ortaya koymak ve reddedilmek çok acı vericiydi. Ama *bir bulyon kabı kullanmıştı*.

Derin nefes al. *Bundan bir şey çıkarma. Sorun değil.*

Ama bir şeyden eminim ki Gabriel bu kahvaltının benim için güzel görünmesini istedi ve bunun anlamı çok büyük. Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

"Beşinci mi savunuyorsun?"

Sorusu aklımı olması gereken yere geri çekti. Tuzluk ve biberliklere.

"Onları çalmadım."

"Onları satın mı aldın?" Kaşlarından biri havaya kalkıyor ve gülmek için dudağımı ısıyorum. *Çünkü tuzluk ve biberlik hakkında sorgulanıyorum ve buna bayılıyorum.*

"Hayır. Tam olarak değil."

"O zaman onları sen çaldın."

"Flynn onları kulüpteki geceden sonra beni neşelendirmek için çaldı." Bu sefer kaşları birbirine çarpıyor. "Benim yüzümden."

Omuz silkiyorum. "Birkaç nedenden dolayı neşelenmeye ihtiyacım vardı." Dolly'ye uzanıp yumurtaların üzerine biraz biber serpiyorum. "Ayrıca, eğer onları çalmasaydı, garson kıza onları satın alıp alamayacağımı sormayı ciddi ciddi düşünüyordum."

Gabriel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki ya hayır deseydi?"

Suçlulukla yüzümü buruşturarak dişlerimi gösteriyorum. "Flynn'i eve bizimle gelmeleri için cesaretlendirebilirdim ama bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

O cilveli, orantısız sırtışı pasaklı yüzüne geri dönüyor.

"Artık hayattaki görevim, iradeni ve pazarlık becerilerini test etmek için sana havalı tuzluk ve biberliklerin olduğu her restoranı bulmak."

Aman Tanrım! İçimden ciyak ciyak bağıriyorum çünkü birlikte bir gelecekten bahsediyor. Tuzluk ve biberliklere şehvet duyabileceğim yerlere gideceğimiz bir gelecekten.

"Benim için sorun olmaz." *Sakin ol, Scarlett. Burası ortaokul değil. Sana bu yönünü ilk kez gösterdiğinde onu korkutup kaçırma.* "Ama iş çalkalayıcılara gelince yüksek standartlarım vardır. Sadece en havalı ve en eşsiz olanları seçerim."

Gabriel başını hayal edilebilecek en seksi şekilde yana yatırır. "İçerideki muhabbet kuşlarını gördüm. Bundan daha iyisini yapabilirim. Sadece bekle."

Yumurtadan bir ısırık alıp ağzıma atıyorum. "Çok da lezzetli. Sanırım bu oyun başladı demek Gabriel."

"Yemek yerken bana bunun nasıl başladığını anlatacaksın. Çünkü ben bir saplantı gördüğümde tanırım." Yatağımın kenarına kayıyor, bir bacağını peluş yorganımın üzerine, yanıma koyuyor.

Yumurtadan bir ısırık daha alıyorum ve duraklıyorum. "Onları nasıl bu kadar kabarık yaptın? Benimkiler hep düz ve çiğnenebilir ya da çok cıvık oluyor."

"Kendini daha iyi hissettiğinde sana öğretirim. Şimdi dökül bakalım."

Dirseğinin üzerine eğiliyor ve cevabını beklerken yememi izliyor. Bu kadar rahat görünmesi ve buraya bu kadar iyi uyum sağlaması hoşuma gidiyor.

"Çocukken onları anneme verirdim, çünkü harçlığım tatillerde bir yere kadar yetiyordu ve o da her zaman büyük bir olay yaratırdı. Yıllık bir şey haline geldi, hatta bazen daha da sıklaştı. Muhabbet kuşları Anneler Günü içindi. Zürafalar Afrika'ya yaptığım ilk seyahatten kalmaydı. Onları çok severdi ya da en azından öyle olduğunu söylerdi."

Gabriel'in eli yanındaki ayaklarımın üstüne gidiyor ve onları sıkıyor. "Numara yapmıyordu, uğur böceği. Onları seviyordu. Sevmemesi imkânsızdı."

Yoğurt beni çağırıyor ve içine dalmak için kaşığa uzanıyorum. "Onun da öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Vefat ettiğinde, bu binayla birlikte hepsi bana geri döndü. Yaklaşık bir yıl sonra Curated doğdu. Ne zaman havalı tuzluk ve biberlikler bulsam, onları kendim için kapıyorum. Elimde değil. Haklısın, bu bir saplantı haline geldi."

"Bu iyi bir şey. Bana olan takıntından hemen sonra bunu da alabilirsin."

Ona bakakalıyorum ama ona karşı dürüst olursam bana kendisi hakkında bir şeyler söyleyeceğini umduğum için tereddüt etmeden itiraf ediyorum.

"Sadece birkaç video izledim. Ve sosyal medyanı takip ettim. *Birazcık*. Takıntı seviyesine bile ulaşamadın." Alaycılığım konuştuğça zayıflıyor, bu yüzden Gabriel'in yüz ifadesinin daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüştüğünü fark ediyorum.

Sevinç.

Bunu odamı dolduran gür kahkahalar takip ediyor.

Ben onu içime çekerken kaşığımdaki yoğurt havada asılı kalıyor. *Tanrım, bu onun için iyi bir görünüm.* Başını geriye atmış, saçları sallanıyor, boğazındaki tendonlar esniyor.

Mükemmellik.

Gabriel sonunda durduğunda bana gülümsüyor ve onu tekrar böyle gülerken görmek için yapmayacağım şey olmadığını biliyorum. Hem de her seferinde. Her gün. Gün.

"Bunu daha sık yapmalısın," diye fısıldıyorum yoğurttan bir lokma yemeden önce.

Bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor, kaşları havaya kalkık ve çenesi gevşek. "Neyi daha çok yapmalıyım?"

"Gülmeyi. Sana yakışıyor. Mutlu görünüyorsun."

Kovboy tuzluğuna bir bakış attı. "Tuzlu olan Dolly olmalıymış gibi görünüyor."

"Hayır, onun gibi kadınlar tuzlu olamayacak kadar mutludur. Ama baharatlı olabilirler."

"Peki sen ne tür bir kadınsın Scarlett Priest?"

Sana aşık olan türden, sanırım. Onun yerine gülümseyerek, "Sıradan bir tür." diyorum.

Gabriel başını sallıyor. "İşte burada yanıyorsun. Sende sıradan olan hiçbir şey yok. Sen her yönden sıradışısın. Şimdi kahvaltınızı soğumadan yiyin, yoksa aşçı beğenmediğinizi düşünebilir."

YİRMİ DOKUZ

SCARLETT

NE ZAMAN U Y A N S A M , HER ANIN

bir rüyanın parçasıymış gibi hissettiriyor. Daha açık olmak gerekirse, Gabriel Legend'ın dahil olduğu her an bir rüyaymış gibi hissettiriyor.

Gözlerimi açtığımda, tuzluk ve biberlik hakkında yaptığımız konuşmanın hayal ürünü olmadığına dair işaretler aramak için odama bakıyorum. Ama kahvaltı tepsisinden eser yoktu. Sadece yatağımın başucundaki masada bir bardak su ve menü.

O buradaydı. Bu gerçektir.

Esnerken ve gerinirken, kesiklerimden gelen sancıları görmezden geliyor ve göğsümde oluşan sıcak duyguya odaklanıyorum. Gabriel Legend iyileşmem için iyi oldu.

Elbette, tamamen farklı iki dünyadan geliyoruz ama çalışabiliriz. Değil mi? Çünkü eğer yapamazsak, şimdi bir işarete ihtiyacım var çünkü zaten çok uzak bir bölgeye doğru gidiyorum.

Birkaç saniye bekliyorum ama evrenden bir işaret yok. *Tamam o zaman. Güzel konuşmadı. Bunu her şeyin hazır olduğu anlamına alıyorum. Bundan sonrası sorunsuz.*

Kulağa safça gelebilir ama benim tecrübelerime göre iyimserlik hiçbir zaman kötü bir şey olmamıştır.

Dikkatlice yataktan kalkıyorum, banyoda durup işlerimi hallediyorum, sonra oturma odasına ve mutfığa göz atıyorum. Sarışın kafasını mutfak masamdaki dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş gördüğüm anda içimdeki sıcak his daha da artıyor.

"Bu sefer hiç küfür duymadım, bu yüzden bunu olumlu bir işaret olarak alıyorum."

Gabriel başını yana eğip bana bakıyor ve sonra sandalyeden fırlıyor. "Kahretsin. Kalktığında yataktan kalkmana yardım edecektim. Yine bu lanet şeyi anlamaya çalışırken kendimi kaptırdım."

"Düşüncene minnettarım ama kendi başıma kalkabilirim."

Görünüşe göre yeni favori kıyafetim olan bornozumun kemerini dikkatlice sıkıyorum ve bir sandalye çekmek için masaya doğru yürüyorum. Yanına oturduğumda ellerimi uzatıyorum ve parmaklarımı ona doğru sallıyorum.

"İzin ver deneyeyim. Bilgisayarlarla aram iyidir."

Mavi bakışları benden dizüstü bilgisayara kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Çalışmana gerek yok. Dinlenmen gerek."

"Güven bana, bu iş değil. Arkadaşıma yardım ediyorum." Son kelimedede tökezliyorum ve Gabriel'in yüzünde her zaman var olan gerginlik kayboluyor.

Ona sessizce *erkek arkadaşım demek istediğimi* söylüyorum ama yüz ifadesi okunmuyor. Her şeyden sonra onu arkadaş olarak görmek istememiştim ama korktum.

Yutkunuyor ve boğazını temizliyor. "Bana karşılıksız yardım etmek isteyen çok fazla *arkadaşım* olmasına alışık değilim. Yine de teşekkür ederim."

Dizüstü bilgisayarı masanın diğer tarafına iterek önümde açık bir şekilde durmasını sağlarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu adamın nasıl olur da karşılığında bir şey beklemeden ona iyilik yapmak isteyen arkadaşları olmaz?

Onu istediğim kadar iyi tanımıyorum ama son birkaç haftadan sonra bile son derece sadık bir adam olduğu hissine kapıldım. Birisi onun çevresine girdiğinde, onun için yapamayacağı hiçbir şey olmadığına bahse girmeye hazırım. Belki de bu yüzden çevresini *küçük* tutuyor - çünkü onlara şiddetle bağlı. Biri içeri girdiğinde, ona zarar verecek güce sahip oluyor. Parçaları birleştiren şimdi mantıklı geliyor.

Gabriel Legend yapbozunun küçük bir köşesini tamamlarken boş gözlerle dizüstü bilgisayara bakıyorum. Bu kadar korunaklı olması gerektiği gerçeği içime bir parça acı gönderiyor.

Ama sen de aynı şekilde değil misin? Kafamın içindeki o sinir bozucu ses ve haklı.

Sadece benden bir şey istedikleri için yakınlaşmaya çalıştıklarını düşündüğüm insanlara karşı temkinliyim. Kabilemi asgari kapasitede tutuyorum çünkü annem bana küçük yaştan itibaren başkalarının istediği ve elde etmek için haksız davranmaya hazır olduğu şeylere sahip olduğumu öğretti ... ve daha önce birden fazla kez yandım.

Acı bir ders ama görünüşe göre o da ben de bunu öğrenmişiz.

"Scarlett?"

Gabriel'in sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve aklımdan çıkarıyor.

"Özür dilerim, konudan sapmıştım." Gözlerimi onunkilere diktim. "Bazen kafamın içinde kayboluyorum. Hayal kurmuyorum, sadece düşünüyorum."

Başını sallayıp yoluna devam etmek yerine beni şaşırtan bir şey yapıyor. Cebinden cüzdanını çıkarıp bir deste yirmilik çıkardı ve masanın ortasına koydu.

"Bu ne için?"

"Bir kuruşum bile yok, ki bu sorun değil, çünkü senin düşüncelerin çok daha değerli."

Yığına göz kırptıktan sonra ona dönüp şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Yüz hatlarındaki o yeni rahatlık, ağzının köşelerinin neredeyse bir gülümsemeye dönüşmesine izin veren o rahatlık beni öldürüyor. "Tabii ki. Sen tanıdığım en büyüleyici kadınsın."

Sandalyenin üzerinde sivilaşmamam bir mucize. Bunun yerine, göğsümde bir sıcaklık başlıyor ve yayılan kızarıklığı neredeyse tam olarak tespit edebiliyorum. Ağzımı geren bir gülümsemeyle dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Sonunda, "Annemden beri kimse bana teğetlerim hakkında soru sormadı," diyorum.

"Onların kaybı. Birini yumruklamak ister gibi görünmene ve sonra bu kadar üzölmene neyin sebep olduğunu söyleyecek misin?"

Cesaretimi toplayıp başımı sallıyorum. "Sana karşılıksız iyilik yapacak çok fazla insanın olmamasının berbat bir şey olduğunu düşünüyordum. Sonra fark ettim ki ben de yakın çevremi küçük tutuyorum çünkü annem bana gençken insanların benden faydalanmaya çalışacağını ve herkese güvenemeyeceğimi öğretmişti."

"Bazı şeyler böyle olmamalı ama hayat b ö y l e .
Başka bir şey var mı?"

"Düşünüyordum da, senin son derece sadık biri olduğuna ve bu yüzden yeni insanlarla yakınlaşırken temkinli davrandığına bahse girebilirim. Bu tür bir sadakat tüm şehre yayabileceğin bir şey değil."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve cevap vermeden önce kare çenesini sallıyor. "Küçük bir çevre daha az maruz kalma anlamına gelir. Bu risk ve hayatta kalmakla ilgili."

"Hayatta kalma konusunda endişelenmek zorunda kalmandan nefret ediyorum." Bu düşünce o kadar çabuk ortaya çıktı ki, nasıl olduğunu düşünmeye fırsatım olmadı.

Aramızda asılı kalana kadar hak sahibi ve ayrıcalıklı geliyor.

"Herkes fildişi bir kulede büyümüyor uğur böceği, ama hayat bu. Olması gereken bu. Eğer adil olsaydı, gelmiş geçmiş en sıkıcı deneyim olurdu."

Ona daha fazla katılamazdım. "Daha önce kimsenin bu şekilde ifade ettiğini duymamıştım."

"Muhtemelen filozof olmadığım ve uyumayalı bir gün kadar olduğu içindir."

Söyledikleri karşısında gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyorum ve suçluluk duygusu içime doluyor. "Bütün gece benim için uyanık kaldın. Eve gitmelisin. Yatağına git. *Uyu.*"

Oturuyor ve dirseklerini masaya dayıyor. "Ben buna alışkınım. Ayrıca, Bump duvarın diğer tarafında çok yüksek sesle video oyunları oynarken evde uyumaya çalışmaktansa burada ihtiyacın olanı aldığından emin olmayı tercih ederim."

"Sen ve Bump nerede yaşıyorsunuz? Hiç sormadığımı fark ettim. Tam bir pisliğim." Başımı avucumun içine alıp ona bakıyorum.

Gabriel uzanıp parmaklarıyla çenemi kaldırıyor. "Sen bir pislik değilsin. Güven bana. Bunların hiçbirini normal yollardan yapmadık. Ayrıca, Jersey'de yaşıyoruz. Konuşacak pek bir şey yok." Uzun parmağıyla önümüzdeki ekranı işaret ediyor. "Gerçekten bu dizüstü bilgisayarı çalıştırabileceğini düşünüyor musun? Çünkü bu elektronik tabloyu onlarca kez indirdim ve hakkında hiçbir şey bilmediğim garip bir programı açmaya çalışıp duruyor."

Kendisi hakkında konuşmayı pek sevmediğini anlasam da hayatına bir bakış attığı için minnettarım, dikkatimi dizüstü bilgisayara veriyorum ve etkili olması için parmaklarımı kırıyorum. Bilgisayar becerilerimi daha önce kimseyi etkilemek için kullanmamıştım ama şimdi bunu yapmaya hazırım.

"Elbette yapabilirim. Bana birkaç dakika verin."

OTUZ

EFSANE

SCARLETT'IN ÇALIŞMASINI İZLEMekten BU KADAR ETKİLENMEMELİYDİM AMA YAPAMIYORUM. yardım et. Parmakları klavyenin üzerinde benim benimsediğim avla ve gagala tarzı yazımdan çok daha zarif bir şekilde hareket ediyor. Bilgisayar okuryazarı olduğum için kendimle gurur duyuyorum.

Kaynakları olan bir okula gitmedim. Koruyucu ailelerimin hiçbirinde de bilgisayar yoktu, bu yüzden pek şansım yoktu. Bir kulüp açmayı kafama koyana kadar öğrenmem gerektiğini yoksa hedeflerime asla ulaşamayacağımı fark ettim.

Bu yüzden Q'dan kendime bir öğretmen tutmasını istedim, en küçük kız kardeşinden. Zoe bu şekilde benim için çalışmaya başladı. Quinterro'nun en küçük kız kardeşi bir matematik ve bilgisayar ineği, ki bu da kocalarını eski moda yöntemlerle, yani güzellik, yemek ve seksle tavlaman diğer kız kardeşleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

Anladığım kadarıyla Zoe erkeklerle hiç ilgilenmiyor. Ama yine de kadınlarla da ilgilenmiyor gibi görünüyor. Tercihlerinin ne yönde olduğunu bilsem de umurumda değil.

Cinselliği benim için gerçekten önemli olan tek kadın, birlikte olduğum sarışın.

Scarlett dizüstü bilgisayarını çevirdiğinde, Fort Knox gibi kilitlenmiş olan lanet olası elektronik tablonun açık olduğunu görüyorum.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Apple'ın programlarını kullanmak istemiyorsanız Microsoft Word için bir lisansa ihtiyacınız vardı, bu yüzden size otuz günlük ücretsiz bir deneme sürümü ayarladım. Eğer hala Excel kullanmak istiyorsanız süresi dolduğunda ödeme yapman gerekecek. Bu bir tür raket, ancak kullanmaya alışık olduğunuz şey buysa, gerçekten başka seçeneğiniz yok" diyor. Sanki bu tamamen yaygın bir bilgiymiş gibi.

"Teşekkür ederim. Minnettarım," diyorum dikkatim sayıların arasında kaybolurken.

Eskisinden daha iyi durumdalar, ancak Q ile birlikte yaptığımız projeksiyonlara göre olmaları gereken yerde değiller. Tüm yatırımcılara bu ayki ödemeleri *zar zor* yaptık, ancak işletme maliyetleri, sahip olacağımızı düşündüğümüz yastığın geri kalanını yiyip bitirecek.

Yatırımcılara aylık mali tablolar gönderiyoruz ve sonuncusunu gördüklerinde mutlu olmayacaklarını biliyorum. Ama daha fazla müşteri, vurulma olayından sonra ve Scarlett'ten önce çalıştırdığımız iskelet ekipten daha fazla personel anlamına geliyor.

"Kulüpte her şey yolunda mı? Geri gelip daha fazla insan getirmeme yardım etmeni ister misin?" Scarlett sordu.

İki seçeneğim var; ona yalan söylemek ya da gerçeği söylemek. Sanırım aslında üç seçenek var. Gerçeği yumuşatabilir ve gerçekte olduğumuzdan daha güvenli bir bölgedeymişiz gibi görünmesini sağlayabilirim. Bu seçeneklerin hiçbiri mükemmel değil ama *bu konuda endişelenme* demenin kesinlikle yanlış bir yol olduğunu biliyorum.

Masadan kalkıp ona bir şişe, kendime de bir şişe su almak için buzdolabına doğru ilerliyorum. Onunkini uzatıp kendiminkinin kapağını açıyorum.

"Doğru yönde ilerliyoruz ama yeterince hızlı değil. Çatışmadan sonraki durgunluk, kötü günler için kenara ayırdığımız tüm paranın gittiği anlamına geliyordu. Şu anda hiçbir dayanağımız yok ve bu Q'yu çok geriyor."

Avucunu karnına dayayarak yavaşça sandalyenin arkasına yaslanıyor. "Bu konuda ne yapacağız?"

"*Biz*" kelimesini duyunca öfkelenirim. Scarlett bir tamirci. *Benim gibi*. Benim ve kulüp için yaptıklarını yapabilmesi için öyle olması gerekirdi. Bump onu yakaladıktan sonra neden polisi aramadığını hâlâ bilmiyorum, ama eski günlerdeki süvariler gibi onu kurtarmaya koşturan şey iş bitirici doğası olmalıydı.

"Henüz emin değilim. Birkaç seçeneğim var ama hiçbirisi harika değil."

Endişesi altında görmek istemediğim çizgiler oluşturuyor. "Ne gibi?"

Konuyu kapatmak daha da cazip geliyor, ama yapmıyorum. Scarlett Priest'in hayatımda olması için bir şansım varsa, onu dışarıda kilitli tutamam. Benimle neye bulaştığını bilmeli.

Bir noktaya kadar. *Her şeyi* bilmesine gerek yok. Özellikle Mississippi'de bıraktığım karmaşayı. Henüz değil.

"Dövüşe geri dön. Çabuk para kazanabilirim ve ihtiyacımız olan da bu. Bizi idare edecek kadar. Birkaç dövüş. Belki büyük bir tane."

Scarlett'in dudakları birbirine yapışıyor ve ben onun tepkisini bekliyorum. Bu bir test değil, ama bu işi başarabileceğimizi düşündüğüm için deli olup olmadığım konusunda bana çok şey söyleyeceği kesin.

"Bodhi'yle dövüşeceksin, değil mi?"

Black ile aramdaki husumeti bildiğini neredeyse unutmuştum. Ve o orospu çocuğu hala onun kendini savunması

Eğitmen.

"Bilmiyorum ama eğer rakam doğruysa, bu çukurdan çıkmak için elimdeki en iyi şans bu olabilir." Bu sözleri söyler söylemez aklıma başka bir şey geldi.

Masada yanımda oturan kadının muhtemelen iki kez düşünmeden ve hatta mali bir sıkıntı hissetmeden kulbm kurtarabilecek kadar parası var. *Ve ben bunu yapmasına asla ama asla izin vermem. Bunu önerdiğini duymak bile gururumu incitebilir.*

Ağzını açıyor ve ben elimi kaldırıyorum.

"Kaba olmaya alışmıyorum, ama müşteri çekmek için kulbmde güzel yüzünü göstermekten başka bir şey teklif edeceksen, lütfen etme. Senin paranı asla almayacağım, Scarlett. Asla. Ben böyle bir adam değilim. şu anda senin evinde oturmamın nedeni bu değil ve bu asla değişmeyecek bir şey." Gri bakışlarını karşılıyorum ve anladığından emin oluyorum. "Ben senin için buradayım. Başka bir şey için değil. Anladın mı beni?"

Bana göz kırparken dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Seni anlıyorum. Ama sorunlarını ozmek için gelip para saçarak seni asla aşağılamam. Yine de nerede oturduğumu anlamalısın Gabriel."

Sözlerini bitirmek için cesaretini topluyormuş gibi duraksıyor ve nefesini içine çekiyor. Ona biraz zaman veriyorum ve tekrar konuşuyor.

"Bana insanları nasıl öldüreceğimi öğreten bir adamla aynı kafese gireceğini düşünmek beni dehşete düşürüyor. Seninle *gerçek* bir şeyler yaşamak için ikinci bir şans elde etmedim ki seni aynı hızla kaybedeyim."

Hay sikeyim.

Göğsüm. Kalp krizi geiriyormuşum gibi hissediyorum. Ama geçirmiyorum.

Hayatıma sokmamam gereken bu kadına aşık oluyorum.

O zaman neden onun mutfak masasında oturuyorsun, pislik? Bu kararı çoktan verdiğimizi sanıyordum. Bu işte sen de varsın. Şimdi korkaklığı bırak ve erkek ol. Bu benim lanet vicdanım ve haklı.

Bakışlarımız çarpışıyor ve uzun süre öylece kalıyor, ben de ona elimden gelen dürüstlüğü gösteriyorum.

"Kafeste hiçbir şeyin garantisi yoktur. Bir dövüş başladığında, yapabileceğin tek şey yıllarca geliştirdiğin yeteneklerine güvenmektir."

"Ama Bodhi. . o-"

"Onu bir kez yendim," diyorum tüm ciddiyetimle. "Ve eğer onunla tekrar dövüşürsem, onu yeneceğim. *Yine yenerim.* Başka seçeneğim olmayacak. Bu dövüş ya yap ya öl olacak."

Dehşet yüzünü buruşturuyor ve bunu söylediğim için kendi lanet dilimi koparabilirim. *Tanrı aşkına dostum, kız ameliyattan çıkıyor. Böyle başa çıkılmaz. Hafif tut.*

Ama Scarlett gözyaşlarına boğulmadı. Ona daha fazla kredi vermeliydim, tıpkı onun da bana vermesini istediğim gibi.

"Neye karar verirsen ver, Bodhi ile eğitimim bitti. Ama bana bir şey için söz vermelisin."

"Ne?"

"Doğrudan para teklif etmeden yardım edebileceğim herhangi bir şey varsa, bana soracaksın. Fildişi bir kulede büyümüş olabilirim ama gerçek dünyayı anlıyorum ve masaya getirdiğim ve yardımcı olabileceğim şeyler var."

Haklı ve bu sözü vermek kolay olmalı ama benim temel içgüdüm onu güvende tutmak.

"Seninle bir anlaşma yapacağım uğur böceği. Eğer seni, işini ya da itibarını riske atmayacak bir yardımın dokunacaksa, o zaman senden rica edeceğim. Şu anda önerebileceğim en iyi şey bu."

Elini uzatıyor, dağınık saçları ve bornozuyla çok sevimli görünüyor ama el sıkışma teklifi son derece resmi. "Anlaşmanı kabul ediyorum patroniçem."

Elini sıkamak için tutmadan önce elime tükürür gibi yaparken dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor.

Gözleri fincan tabağı gibi, ama irkilmiyor ve hareketi avucunun içinde tekrarlıyor. Eski bir erkek gibi tokalaşmak için sahte tükürüğünü duymak gördüğüm en tatlı şey olabilir.

Ama artık resmileşti, o yüzden tokalaşıyoruz.

"Güzel. Ama *otoriterlik* asla kalıcı olmayacak."

Gülümsemesi daha geniş olamazdı. "Olabilir. Asla bilemezsiniz."

OTUZ BİR

SCARLETT

BİR DAHAKI SEFERE UYANIP MUTFAĞA VE OTURMA ODASINA GEÇTİĞİMDE odanın kapısında duruyorum. Flynn koltuğuma uzanmış, elinde telefonu ve kulaklarında kulaklıkları. Dairemi tarıyorum ama Gabriel'den iz yok.

Nasıl yani? Sanki buraya taşınıp sonsuza kadar kalacağını mı sandın?

Gerçeklik kontrolünün hayranı değilim.

Flynn'in adını söyledim ama o aldırmadı. Yaklaşıyorum ve iki kolumu başımın üzerinde sallayıp geriniyorum. *Kötü bir plan. Bunu yakın zamanda bir daha yapma.*

Flynn sarsılarak koltuktan kalkıyor, kulaklığı kafasından düşüyor ve telefonu uçuyor. "Tanrım, ödümü kopardın. Bu da neydi şimdi? Bir binanın tepesinde durup kurtarma helikopterine el sallama alıştırması falan mı yapıyorsun?"

"Burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?"

Gözlerini bana çeviriyor, sonra da ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp kanepenin altından telefonunu çıkarıyor. "Efsane. Gerçi Amy beni içeri alırdı. Hastanede birbirimize bağlanmıştık. Eminim şimdi seni soyup soğana çevirsem kaşını bile kaldırmaz."

Bir şeyler gevelemeye devam ediyor ama benim beynim onun ilk kelimesine takılıp kalıyor. *Efsane*. Onu içeri aldı.

"Gitti mi?" Sözünü keserek soruyorum.

"Evet, Scarlett. Adamın işletmesi gereken bir kulübü var. Mesaj attığında işte bir sorun çıktığını söyledi. Birkaç saatliğine gittiğinde yalnız uyanmanı istemedi ve yarın saat on bire kadar dersim olmadığı için sorun olmadığını söyledim. Ama söylemeliyim ki, koltuğun sevimli olabilir ama çok rahatsız." Boynunu bir o yana bir bu yana uzatıyor. "Neredeyse seninle yatağa girecektim, ama beni oturma odanda bulduğunda verdiği tepkiye bakılırsa, sanırım bu seni çok korkuturdu."

"İyi seçim," diyorum ona ama içimden, uyandığımda yatağımda görmek istediğim tek kişinin gitmek zorunda kalan adam olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Yanımdaki yastıkta yatan sarışın başın görüntüsü beynimde yükseliyor ve gitmesi için hiç acele etmiyorum. *Güne başlamak için ne güzel bir yol*.

Ne yazık ki Flynn bunu bilmiyor.

"Apandisin bir tür faydası olabileceğini düşünmeye başlayan bir bilim insanı olduğunu biliyor muydun? Umarım doğru değildir, çünkü boku yersin."

"Teşekkürler, Flynn. Benimkini çıkardıktan hemen sonra duymak istediğim şey tam olarak buydu."

Omuz silkiyor. "Evet, biliyorum. Ama alternatifinden daha iyi, o da yırtılması ve senin uzun, acı verici, iğrenç, ıstıraplı bir şekilde ölmen olurdu-"

"Anladım."

Uzun bir iç çekiyorum ve kendime onu tekrar hayatımda gördüğüm için ne kadar minnettar olduğumu hatırlatıyorum. Hatta son zamanlarda birkaç kez şükran günlüğüme onun hakkında yazdım, çünkü yeniden bir ailem varmış gibi hissetmek çok güzel.

Ve bu düşünce beni düşünmek istemediğim boktan bir düşünceye geri götürüyor - babam hala beni görmeye çalışmadı. Hem de hiç.

"Sorun nedir? Apandistini mi düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum ve tüm dürüstlüğümlle yüzüne vuruyorum. "Babamın yeni ameliyat olduğum gerçeğini umursamamasının ne kadar berbat olduğunu düşünüyorum."

Flynn'in yüzü aydınlanıyor. "Ama umurunda! Aradı. Aradı!"

"Ne? Ne zaman?"

"Sen uyurken. Telefonun dışarıdaydı. Ekranda onun adını gördüm, o yüzden . . . Ben de cevap verdim."

Oh Tanrım. Ona sorarken sessiz bir dua gönderiyorum, "Ne dedi? Sen ne dedin?"

Flynn'in dudakları birbirine yapışıyor ve suçluluk duygusunu gördüğümde anlıyorum. "Flynn. . ."

"Bak, ona sadece gerçeği söyledim - sen ameliyat olurken hastaneye gelmediği için çöp bir insan olduğunu söyledim. Ayrıca çiçek göndermediği ya da seni daha önce arayıp kontrol etmediği için süper bir pislik olduğundan da bahsetmiş olabilirim."

"Ne dedi?" Destekliyorum, çünkü babam kusurlarının hatırlatılmasından hoşlanmaz.

"Meşgul olduğunu ve senin bunu anlayacağını, çünkü nankör eski üvey kızının aksine, senin bazen kişisel meselelerden önce halledilmesi gereken *iş meseleleri* olduğunu anlayan bir yetişkin olduğunu söyledi. Ayrıca, aynen aktarıyorum, '*Scarlett kendi başının çaresine bakabilir. Artık babasının elini tutmasına ihtiyacı yok.*'"

Yüzümdeki acıyı görmemesi için arkamı dönmeden önce sessizce, "O benim elimi hiç tutmadı," dedim.

"Kahretsin, Scarlett. Özür dilerim. O lanet olası bir pislik ve boktan bir baba ve keşke bunu senin için değiştirebilseydim. En azından bazen yanımda oluyor. Babamı 14 yıldır görmedim. Ben de görmüyorum.

Artık onu Facebook'ta takip etme zahmetine bile girmiyorum çünkü hayatında ben olmadığım için çok mutlu görünüyor. Bu yüzden ondan nefret ediyorum." Flynn sözlerini bitirdiğinde, mutfakta durmuş kollarını omuzlarıma dolamış bana sarılıyordu. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa voodoo bebekleri yapıp onları bıçaklayabiliriz. Gerçekte işe yaramasını sağlayacak korkunç şeyleri nereden bulacağımı biliyor olabilirim de olmayabilirim de."

Bir an için Flynn'e yaslanıp kardeş sevgisini içime çekiyorum. Bu yıllardır istediğim bir şeydi, ta ki ilk üvey kız kardeşim Martina, annemin benim adıma boğmak istediği çıkarıcı bir canavara dönüşene kadar. Velayetin onda olması gereken günlerde babamın evine gitmeyi bıraktım ama o hiç şikâyet etmedi ya da fark etmiş gibi görünmedi.

Mesajı açık ve net aldım, baba. Tekrar tekrar pekiştirildi.
Yanlış anlama ihtimalimi ortadan kaldırıra kadar. Senin için hiç önemli değilim.

"Bu acıma partisini bir kenara bırakalım ve sana biraz yemek getirelim, olur mu?" Flynn beni tutmayı bırakıp gözlerimle buluştu.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Ne yapıyorsun?"

Flynn bir kahkaha atıyor. "Yemek yapmayı biliyormuşum gibi mi? Manhattan'da zengin bir çocuk olarak büyüdüm. Dışarıdan yemek benim hayatım. Ama biraz ev yemeği bulabilir ve ben yapmışım gibi davranabilirim, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Neredeyse kokusunu alabiliyorum. "Patates püresi şu anda kulağa çok hoş geliyor."

"Tam olarak doğru yeri biliyorum. Kütüphanede ona kafa atmadığım için sınıfta beni aşağılamaya çalışan aptal bir erkek arkadaşımın ardından kendimi kızarmış tavuklarında boğmuştum."

Anne ayı içgüdülerim bir hışımla yüzeye çıktı. "Onun adı ne? Onun hayatını mahvedeceğim."

Flynn bana bakıyor ve birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor. "Sen . . . bunu benim için yapar mısın?"

Sesi o kadar genç ve şaşkın geliyor ki, kalbim onun için acıyor. İyi bir annesi yoktu ve bunu bilmeliydim çünkü onun annesi benim de üvey annemdi.

Bir kolumu Flynn'in omuzlarına doluyorum. "Biz bir aileyiz, Flynn. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Her zaman arkanda olacağım."

Gülümsemesi tüm şehri aydınlatabilirdi. "O eski erkek arkadaşının seni terapistimin ofisine göndermesine gerçekten çok sevindim."

"Ben de, evlat. Ben de."

OTUZ İKİ

EFSANE

HER NE KADAR KULÜP YERINE SCARLETT'IN EVİNDE OLMAYI TERCİH ETSEM DE

başka seçeneğim yok. Q aradı ve Rolo'nun geldiğini ve beni görmek istediğini söyledi. Q ona etrafta olmadığımı söyleyince, Rolo olay çıkardı, beni ondan kaçmakla ve genel olarak bir sürtük olmakla suçladı.

Benim evimde olmaz.

İşte buradayım, kulübe yırtık kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişörtle giriyorum, kıyafet kurallarımıza uymayan bir şey ama umurumda değil. Rolo beni azarlamak istiyorsa, bunu yüzüme karşı yapabilir ve onu dövdüğümde çok az takım elbisemden birini mahvetme konusunda endişelenmeme gerek yok.

Ama daha iyi bilmeliydim. Rolo'nun bana şahsen yaklaşmaya cesaret edemeyeceğini bilmeliydim. Onun yerine, Q'nun ben gelene kadar onu susturmak için koyduğu VIP bölümüne girdiğimde gülümsüyordu.

"Dostum, haftalardır mesajlarıma cevap vermiyorsun. Senin için bir şeyler yapmak için kıcımlı yırtıyorum ama sen beni ekmeye devam edersen ben de başkası için kıcımlı yırtacağım."

"Senden bir şey yapmanı istemedim, Rolo."

Deri koltuğa yaslandı ve çenesiyle bana bir şaplak attı. "Seni tanıyorum Legend. Bu şehirdeki çoğu pislikten daha iyi. Paraya ihtiyacın var ve ben senin adamınım. Neden birlikte zengin olmayalım?"

Daha önce de aynı konuşmayı kullanarak beni satmıştı ama artık o zamanki adam değilim. Rolo'nun bilmediği ve muhtemelen asla fark etmeyeceği bir şey. Ama . . . Hâlâ paraya ihtiyacım var. Yatırımcılar en son mali tabloları inceledikten sonra, telefonlar gelmeye başlayacak ve hayal kırıklığı yaratan rakamlar için cevap vermem gerekecek. Ama Rolo bunu bilmiyor ve beni terlerken görmesine izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz.

"Ben oyundan çıktım, Rolo. Artık yeraltı dövüşleri yok. Artık o hayatı yaşamayacağım."

Rolo arkasına yaslandı ve kahkahalarla *güldü*. "Senin gibi adamlar oyundan çıkmaz, Legend. Sonuna kadar yaşarlar ve sonunda ölürlər. Şu anda benden daha iyi olduğunu düşünüyor olabilirsin ama söylentileri duydum. Kulübün zor durumda. Yardıma ihtiyacın var."

Öfke damarlarımda dolaşıyor.

"Kulübüm hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve eğer bu söylentileri yayan sensen, ikimiz *birlikte* kafese girip bunu çözebiliriz."

Rolo bir elini kaldırır ve geri çekilir. "Kahretsin, dostum. Duyduğumdan daha kötü olmalı. Hassas bir noktayı dürtmek istememiştim. Sadece yardım etmek için buradayım. Söylentileri ben başlatmadım ama bu dışarıda olmadıkları anlamına gelmez. Mesela Black'in rövanşını almak için senin hayatını mahvedecek kadar çok istediği gibi."

Hissettiğim öfke, Rolo'ya uzanıp gömleğinin yakasından tuttuğumda buz gibi oluyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Adamın yüzünde kalan tüm mizah izleri kayboldu. "Hey. Sakin ol. Elçiye zeval olmaz."

Cevapları silkeleyip atma dürtüsüyle dolduğum için azı dişlerim birbirine sürtünüyor ama elimi bırakmıyorum. "Bana ne demek istediğini söyle."

"Söylentilere göre Black'in kulüpte olanlarla bir ilgisi olabilirmiş. Pek bir şey duymadım. Sadece bir fısıltı."

Rolo'nun gömleğini bırakıyorum ve o da koltuğa doğru yığılıyor. "Bu fısıltı da nereden çıktı?"

"Brooklyn'den dönerken metroda Black'in arkadaşına rastladım. Pek bir şey söylemedi. Sadece dövüşü çok istediğini söyledi. Bir kin maçından çok daha fazla para kazanabilirsin, çünkü heyecan yaratır. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Hadi bunu gerçek yapalım ve paraya çevirelim."

Ona cevap vermiyorum. Söyleyecek bir şey kalmadı. Ayağa kalkıyorum ve yürüyüp gidiyorum.

"Efsane. Ne oluyor lan?" Rolo arkamdan bağılıyor ama ben devam ediyorum. "Gabriel! Ne-"

Gizli cam kapıdan geçip gözden kaybolduğumda nihayet sessizleşiyor. Yüzünü görmek için arkamı dönmüyorum ama arkamdan ağzı açık baktığını hayal edebiliyorum.

Umurumda bile değil.

Bodhi Black kulübümle ilgili bir şey yaptıysa, bunun hesabını verecek. Moses Buford Gaspard'dan intikam alma ihtiyacının on beş yıldır içimi kemirmesine izin verdim ve bunu bir daha yapmayacağım.

İşi halletme zamanı.

OTUZ ÜÇ

SCARLETT

YEDIĞİM YARIM LITRE PATATES PÜRESİNDEN SONRA TİKA BASA DOYDUM, ve şimdi Flynn ve ben yatağıma uzanmış, telefonlarımızı karıştırıyor ve sosyal medya akışlarını karşılaştırıyoruz.

Onunki arabalar, egzotik yerler ve dövmeli siyah saçlı adamlardan oluşurken, benimki aileler, tasarım, dekor, bit pazarları, müzayede evleri, ikinci el mağazaları, moda ve fitness ile ilgili hafif ve eğlenceli resimlerden oluşuyor. İstesek de daha farklı olamazdık.

"İnsanların tanımadığı bu aileleri gerçekten ünlülermiş gibi mi takip ediyorsun?" Flynn hâlâ en sevdiğim hashtag *olan #LifeIsMessy*'ye olan takıntımı aşamadı.

"Neden ünlülerin ne yaptığını, gerçek hayatlar yaşayan gerçek insanlardan daha çok önemseyeyim ki?"

Flynn bana deliymişim gibi bakıyor. "Ah, bilmiyorum. Belki de ilk olarak sen ünlü birisin, ikinci olarak da onlar senin en büyük müşterilerin."

"Tam da bu yüzden bilmedikleri her şeyi takip ediyorum ki onlara ne istediklerini gösterebileyim."

"Bu inanılmaz derecede geri kafalıca görünüyor."

Telefonum bir mesajla çalıyor ve arayanın mali danışmanım Christine olduğunu görünce şaşırıyorum. Sonra aramızdaki saat farkını hatırlıyorum.

-California'da.

Yarın aramaya hazır mısın? Ryan ve ben ertelemeye çalışıyorduk. Hediye sepetini hastaneye bizzat götürmeyi çok istiyordu, ama zaten sahip olduğundan daha fazla arkadaş isteyeceğinden emin değildim.

İkinizi de sevdiğimi biliyorsunuz ve hediye sepetinin gelmesi yeter de artar bile. Programım tamamen açık. Amy gelecek haftaya kadar çalışmamı yasakladı.

CHRISTINE: Güzel, o zaman sana neler olduğunu bize anlatmak için zamanın olacak. Ryan endişeli.

SCARLETT: Yani endişeleniyorsun ve duyguların olduğunu bilmemi istemediğin için bunu Ryan'a mı atıyorsun?

CHRISTINE: Kalbim siyah. Sabah mesaj atarım. Kendine iyi bak ve çabuk iyileş, Scarlett.

Bir düzine kalp ve öpücük suratıyla son bir cevap gönderiyorum, bu da onun tiksintiyle telefonunu yere atmasına neden olacak. Christine duygulara önem vermez. O sayılar ve katı gerçekler için yaşar.

Flynn'in telefonundan gelen araba motoru sesi dikkatimi çekiyor. "Ne izliyorsun?"

"Yarış videoları. Beni biraz kış tekmelerken görmek ister misin?"

Başımı geriye atıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yarışlarının videolarını internette mi yayınlıyorsun? Onlar yasadışı, Flynn! Bu yapabileceğin *en aptalca* şey. Bu banka soyup paranın fotoğrafını paylaşmak gibi bir şey!"

Eski üvey kız kardeşimden gördüğüm yan göz efsane sınırlarında.

"Gerçekten böyle bir risk alacağımı mı düşünüyorsun? Ben aptal değilim. Yatılı okuldan beri siyah bir kask takıyorum ve kaskın altında ağzımı ve burnumu kapatan bir bandana var, bu yüzden vizörü açtığımda bile tamamen anonim oluyorum. Gerçek hayatta kimse kim olduğumu bilmiyor. Beni sadece Kara Dul olarak tanıyorlar."

Telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve alnımı kaldırdığım parmaklarıma yaslıyorum. "Bunu az önce söylemedin."

"Elbette. Ve hayır, kendime o lakabı ben takmadım. O kadar kibirli değilim. Pisliğin teki GT-R'ını bana kaptırdıktan sonra taktı. Üçüncü aşama Cobb ayarı ve her şeyi vardı. Çok kızmıştı."

Arabalar ya da üçüncü aşamanın ne olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Nissan GT-R'ın başlangıç için ucuz bir model olmadığını biliyorum.

"Ne yaptın onunla?"

Flynn gülümsüyor. "Sattım. Sana söyledim, neredeyse hepsiyle yaptığım şey bu. Hepsini Manhattan'da tutmaya gücüm yetmez ama Jersey'de bir yer kiralamayı düşünüyorum. Bu güzelliklerden bazılarını satmak yürek parçalayıcı oldu. En azından komisyoncum bana iyi fırsatlar sunuyor."

Gözlüklerimin altından burnumun köprüsünü çimdikliyorum. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Eğiliyor ve başını omzuma yaslıyor. "Sadece beni olduğum gibi sev."

Kolumu ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Bana Legend'dan bahset. Gerçekten bir aygır gibi asılı mı?"

OTUZ DÖRT

EFSANE

KENDİMİ YİNE MANHATTAN SOKAKLARINDA ROUX İLE YÜRÜRKEN BULDUM.

yan. Bazen beni sakinleştiren tek şey bu oluyor.

Kulüpten çıkarken hissettiğim öfke beni Bodhi Black'in ünlü müşterilerini eğittiği binaya kadar götürdü. *Scarlett dahil*.

Geri dönmeyeceğini söylediğini biliyorum ve bu çok iyi bir şey, çünkü artık o pisliğin uçmasına izin vermem mümkün değil. Önceden sadece husumet vardı. Ama şimdi, sırf kulübümü mahvetmek ve beni bir kavgaya itmek için masumların hayatını riske atma ihtimali varsa, bir daha asla onun havasını solumayacak.

Eğitime devam etmek istiyorsa, benimle ya da benim seçtiğim biriyle çalışabilir.

Ama ben geldiğimde saat on biri geçtiği için bina tamamen karanlıktı. Roux'ya bakıyorum. "Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana verecek bir cevabı yok, sadece tasmaını çekiştiriyor, biz de yürümeye devam ediyoruz. Aklımda belirli bir varış noktası yok ama bir şekilde kulübün yakınındaki spor salonuna varıyoruz.

Manhattan'da yirmi dört saat açık olan her yer gibi burası da hiç boş kalmıyor. Pencerelerden, halkalardan birinde iki adam ve yarım düzine daha kum torbası ya da atlama ipi görüyorum.

İki seçeneğim var: Ya arkamı dönüp bütün geceyi içimdeki öfkeyi dışarı atmaya çalışarak geçireceğim ya da kollarımı kaldıramayacak hale gelene kadar torbaya vurarak öfkemi çok daha hızlı dışarı atacağım.

Roux bacağıma sokuluyor, ben de başını okşuyorum. "Sen seç bebeğim.

Ne yapmak istiyorsun?"

Sanki anlayabiliyormuş gibi elimi yalıyor ve kapıya doğru birkaç adım atarken tasmayı çekiştiriyor.

"Pekâlâ. Seni anlıyorum. Bana tembellik ettiğimi, antrenmanları kaçırdığımı ve kendimi toparlamam gerektiğini söylüyorsun."

Kuyruğunu sallıyor ve yemin ederim ki köpeğim tanıştığım çoğu insandan daha zeki.

Birlikte spor salonuna giriyoruz ve kiraladığım dolapta fazladan eşyalarımı sakladığım dolaplara doğru ilerliyoruz. Bileklerimi bantlıyorum ve eldivenlerimi giymeden önce ellerimi sarıyorum. Tanıdık bir ses adımı söylediğinde ağır çantaya giden yolu yarılamıştım.

"Hey, Legend. Seni bir süredir görmüyordum. Dövüşmek için fırsat kolluyordum."

Başımı çevirdiğimde Silas Bohannon'ın atlama ipini durana kadar yavaşlattığını görüyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey havadan sudan konuşmak ama yine de ona başımı sallıyorum. "Meşguldüm."

"Evet, bugünlerde kulübüne uğrayan birkaç önemli kişi olduğunu gördüm. İşler daha iyi mi?"

"İyi gidiyor."

Kısa cevaplarımdan buraya sohbet etmek için gelmediğimi anlamaması mümkün değil ve bir sonraki cümlesi de bunu onaylıyor.

"Konuşmak yerine dövüşmek mi istiyorsun? Çünkü şu anda çok sinirli olduğun hissine kapılıyorum dostum."

"Şimdi benimle ringe çıkmanın sırası değil," diye uyarıyorum onu.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Pedleri kabul edersen ben de varım. Belki bir filmde göreceğin bir şey öğrenebilirim."

"Ölmek mi istiyorsun?"

Bu sefer gülüyor ve ben bu lanet adamı anlayamıyorum. "Hayır. Ama düşündüğünden çok daha iyiyim. Hadi yapalım şu işi."

Eldivenlerimi birbirine vuruyorum. "Tamam, ama bu senin cenazen."

Bohannon dolabına doğru yürüdü ve pedlerini çıkarmaya başladı. "Sadece güzel yüzümü çok fazla mahvetmemeye çalış. Çekim programım dolu."

Bunun berbat bir fikir olduğunu bilsem de dolabıma geri dönüyorum, köşede yatan Roux'ya birkaç çizik atıyorum ve geri kalan eşyalarımı alıyorum. Pedlerimi taktıktan sonra çene kayışımı ayarlıyorum ve Bohannon'a bakıyorum.

"Geri çekilmek için son şansın."

Kollarını sallıyor ve çıplak ayaklarının ucunda zıplıyor. "Hadi yapalım şu işi."

"Lanet olası deli piç."

İpleri kaldırıp aralarından geçiyorum, sonra biraz esneme ve gölge boksu yapıyorum. Düzgün bir şekilde ısınmadan dövüşmemem gerektiğini biliyorum ama kanım zaten Rolo ve Roux ile yürüdüğüm kilometreler yüzünden pompalanıyor. Ayrıca, yetenek seviyelerimiz çok farklı. Bohannon'ın beni yenmesine imkân yok, ki onun da bunu bildiğinden eminim. Sanırım önümüzdeki birkaç dakika içinde kesin olarak öğreneceğiz.

Ringin ortasında buluşup eldivenlerimizi tokuşturuyoruz.

"Temiz dövüş. Belden aşağı vurmak, göz dürtmek ya da başka saçmalıklar yok," diyor Bohannon.

"Kirli dövüşmekten korkuyor musun?"

"Sana karşı mı? Evet. Aptal değilim ve menajerim seninle ringe çıktığım için beni öldürür."

Gözlerimi ona dikiyorum. "O zaman neden şu anda bu ringde üzerimde pedler var?"

Bohannon sırtıyor. "Çünkü ben yetişkin bir adamım ve ne istersem onu yaparım. Hadi başlayalım."

Eldivenlerime tekrar vuruyor ve birbirimizden uzaklaşıyoruz.

İlk yumruğu atar atmaz başka bir yere gidiyorum. Farklı bir kafa yapısına. Rolo ve Bodhi Black'le ilgili tüm saçmalıklar unutuluyor. Sadece ben, Bohannon ve ringin dört halat tarafı var. Ondan bir teslimiyet almadan ringden ayrılmayacağım, çünkü bu seansı bitirebilmemin ve bir film yıldızını becerdiğim için kendimi kötü hissetmememin tek yolu bu. Ama önce onu yumuşatacağım.

Bohannon beni yanağımdaki pedden yakalıyor ve bu içimdeki ateşi yakıyor.

Tanrım, bu duyguyu çok özlemişim.

Ellerim kendi kendine hareket ediyor, kombinasyonlar çıkarıyor.

Jab, jab, cross.

Bağladığımda Bohannon'ın kafası geriye uçuyor.

Jab, jab, hook.

Bohannon bobs ve weaves ile yoldan çekiliyor ve ben doğrudan vücuda gidiyorum, o kalçama çarpan bir tekme atamadan önce iki vuruş yapıyorum.

İki dakika sonra karşımdaki adama yeni bir saygı duyuyorum ama kazanmasının mümkün olmadığını da biliyorum. Hamlelerini telgrafla yapıyor, kendini tahmin edilebilir kılıyor. Bu seans ben bitirene kadar sürecek. Birkaç kombinasyon daha atıyorum, sonra bir alçak tekme.

Yumruk ve tekmelerle bir dakika daha devam ediyoruz ve kafam boşalıyor.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

Geçen yıl kulübü kurup çalıştırmak, Jorie'ye verdiğim sözü tutmak ve onun istediği gibi bir adam olmak için o kadar çok zaman harcadım ki, *olduğum* adamın bazı yönlerini unuttum.

Her iki dünyada da yürüyebilirim ama bildiğim şey bu. İyi olduğum şey bu. Diğer her şey cehenneme döndüğünde, her zaman bir ringe ya da kafese adım atabilir ve kendimi bulabilirim.

Scarlett benim dövüştüğüm videoları izlediğini söyledi. Bu onu korkutuyor ama hoşuna gidiyor.

Onun düşüncesi beynime girer girmez, Bohannon beni ağızımdan tükürükler saçan bir aparkatla yakalıyor.

Zaferle homurdanıyor ve ben de kendimi tekrar dövüşe atıyorum.

Benim şartlarımla bitiyor. İndirmek için hamle yapmadan önce bir atak yapıyorum.

Bohannon buna hazır değildi ve ben onun gardını çok az bir çabayla geçerken o sert bir şekilde yere düşüyor. Dirsekler yağdırıp onu yere serip canına okuyabilirdim ama yüzü hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve hıyar değilim. Bunun yerine, tamamen alışılmışın dışında bir şey yapıyorum. Etrafımda dönüp bacağını yakaladım ve o vurana kadar kilitledim.

Kilidi açtığım anda Bohannon'ın kafası mindere düştü.

"Kahretsin dostum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Bana bir bacak barı yaptırmak için bineği mi bıraktın? Cidden mi?"

Omuz silkiyorum, dövüşürken aldığımdan daha sert nefes alıyorum. "Kafeste her şeye hazır olmalısın."

Bohannon oturuyor ve ben de ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum. O da elimi tuttu ve ayağa kalktı. "Sanırım Bodhi Black'e yaptığın gibi bana topuk kancası atmadığın için mutlu olmalıyım. Dizini parçaladıktan sonra dövüş formuna dönmesinin bir yıl sürdüğünü duydum."

Bodhi Black'in adının tekrar anılması, şu anda duymak istediğim son şey.

"Pes etmedi. Dizini kurtarmak isteseydi boyun eğmesi gerekirdi."

Bohannon başını sallıyor. "Haklısın. Kirli bir hareket olduğunu söylemiyorum, sadece acımasızca olduğunu söylüyorum." Gözlerindeki teri silmek için duraklıyor. "Bugünlerde tekrar dövüşecek misin?"

Tek yapabildiğim omuz silmek. "Bilmiyorum."

"Bilmesen bile, eğer ilgilenirsen senin için harika bir fırsat olabilecek bir şey duydum."

"Dövüş mü?"

"Hayır, ama eminim bunları bulabilirsin, sorun değil. Bu bir dövüş kartı. Önümüzdeki ay şehir dışındaki bir kulüpte yapılacaktı ama Federaller mekânı bastı ve dövüş organizatörleri artık orada yapmayacaklar. Üst düzey ve özel bir mekan arıyorlar. Kulübünüz bu işe uygun ve sizi doğru kişilerle görüştürüp ringe çıkmanızı sağlayabilirim."

Söylediklerini bir araya getirdim. "Ben artık o işte değilim. Kulübüm yasal. Yeraltı dövüşleri yok."

"En iyi kısmı da bu. Yeraltı değil. Tamamen yasal. Tamamen yasal. Kelle başına birkaç bin dolar, hatta daha fazlasını bile alabilirsin."

Kelle başına birkaç bin mi, daha fazla mı?

Hay sikeyim. Eğer kulübü bu fiyata -ya da biraz daha fazlasına- bir dövüş için doldurabilirsem, yatırımcılarıma olan borcumun bir kısmını ödeyebilirim. Kulüp benim olmaya çok daha yakın olurdu, özgür ve temiz.

Ama Jorie bunu istemezdi.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez duraksadım. *Onu sevdim ve isteklerini yerine getirdim ama o burada değil. Benden bunu yapmamı isterdi.*

Kendimi riske atmadığım sürece benim ve hayatım için en iyi olanı yapardım.

"Kelle başına birkaç bin mi? Gerçekten mi?"

Bohannon başını salladı. "İnsanlar dövüş izlemeye bayılır ve sizinki gibi bir kulüp çok iyi bir yer olur. Tüm o sütunlar falan orayı antik Roma'dan çıkmış gibi gösterir."

"Kulübümü gördün mü?"

"Şahsen değil ama son zamanlarda sosyal medyada bir sürü fotoğraf gördüm. Oraya gitmeyi düşünüyordum."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Bir eve ihtiyacı olan dövüş kartını kimden duydun? Güvenilir bir kaynaktan mı?"

"Bu film için antrenörüm en iyi profesyonel MMA antrenörlerinden biri-" "Bana Bodhi Black olmadığını söyle."

Bohannon gülerken omuzları titriyor. "Hayır, Black değil. O da bu kartta dövüşmüyor... Yine de, bahse girerim ikiniz yaptırımlı bir dövüşte hesaplaşmak isteseydiniz, insanlar aklını kaçırdı. Kahretsin, bunu görmek için ciddi para öderdim."

Beynimdeki çarklar dönmeye başladı. İzimli bir dövüş kirli işlerin olmayacağı anlamına geliyordu. Birbirimize ciddi zararlar verebilsek de, ikimizden birinin kafesten ceset torbasıyla çıkma ihtimali yok denecek kadar az olurdu.

"Kulübünüzü olası mekânlar listesine aldırmamı isterseniz bana haber verin. Tanıdıklarım var."

Bohannon'a şu anda bir cevap veremem. Bu konuyu Q ile konuşmam gerekiyor ve geçmişte çok fevri davrandığım için dersimi aldım. Ben artık bir iş adamıyım, sokaklarda hayatta kalmak için savaşılan bir çocuk değil. Ama yine de bu fırsat, doğru fiyata ilgilenebileceğimizi onlara bildirmeden elimizden kaçırmama izin veremeyeceğimiz kadar iyi. "Neden adamlarını bu hafta içinde kulübe getirmiyorsun?"

Etrafa bir göz atın. Ne düşündüklerini öğrenin ve bu konuyu konuşalım."

Bohannon başını sallayarak, "Bunu yapabilirim," dedi. "Daha fazlasını öğrendiğimde sana mesaj atarım."

Elimi uzattım ve eldivenini elime vurdu. "Teşekkürler Bohannon. Minnettarım."

"Bo. Ben de senden hoşlanıyorum Legend. Neden bilmiyorum ama hoşlanıyorum."

Ona alaycı bir bakış attım. "Çünkü süslü bir film yıldızı olman umurumda değil ve ringde kışına tekme basabilirim."

OTUZ BEŞ

SCARLETT

ERTESİ SABAH KAHVE KOKUSUYLA UYANDIM. FLYNN ONU PATLATIYOR

yatak odasında, elinde fincan tabağında dumanı tüten bir demitasse fincanı tutuyor. Onu gördüğüme ne kadar sevinmiş olsam da, Gabriel'in bakıcılık yapmayı bırakıp normal hayatına dönüp dönmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Selam. Derse girmeden önce eve gitmeliyim. Kelsey birazdan takılmak için gelecek, ama geç kalacağını ve bir saat kadar burada olmayacağını bildirmek için mesaj attı. Müşterisi saç konusunda dört kez fikrini değiştirdi ve makyaj konusunda da biraz gecikecek."

"Sorun değil. Tek başıma iyi olacağım. Söz veriyorum yanlışıyla kendimi küvette boğmayacağım, özellikle de gerçek bir *banyo* yapabilmek için beklemem gerektiğinden."

"Emin misin? Çünkü en sevdiğim ders olmasına rağmen dersi atlamaya kolayca ikna edilebilirim." Bana doğru yürüyor ve kahveyi yan masama koyuyor.

"Git, Flynn. Ben iyi olacağım."

"Kahvaltı menüleri tezgahın üzerinde. Amy ne istersen sipariş edeceğini söyledi. Ayrıca Ryan ve Christine ile bir telefon görüşmen var."

Bu yüzden seni uyandırıyorum. Bu ve terk edildiğini düşünmeni istemedim."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, çünkü ikimiz de sorunlarımız olduğunu biliyoruz. "Teşekkür ederim. Umarım biraz uyumuşsundur."

"Pek sayılmaz ama alıştım artık. Dersten sonra yatağımla randevum var, tabii bana ihtiyacın yoksa."

"Teklifin için minnettarım ama bugün de dünkü gibiye bütün gün yatağımla randevum olacak. Dersinin ve uykunun tadını çıkar. Her şey için tekrar teşekkür ederim." Fincan ve tabağa uzanıyorum ve acı, lezzetli espressodan bir yudum alıyorum.

"Tamamdır."

Bana sarılmak için eğiliyor ve sonra uzaklaşıyor. "Efsane'nin geri dönüp dönmeyeceğini sormaman beni etkiledi. Yani, kirli detayları anlatmayı reddettikten sonra senden daha fazlasını beklerdim."

"Ne biliyorsun ki?"

"Geri dönecek. Halletmesi gereken işleri varmış. En fazla birkaç saat içinde geleceğine bahse girerim."

"Sana karşı bahse girmiyorum. Bütün paramı alacaksın *Kara Dul*."

Sırıttıyor. "Bu sadece arabalar söz konusu olduğunda geçerli ve senin bir araban bile yok."

"O zaman sanırım güvendedim."

"Benden güvende. Ama Legend'ın sesi daha erken gelemediği için sinirli geliyordu. Sen uyandıktan sonra sana mesaj atacağını söyledi. Sen dinlenirken seni rahatsız etmek istemedi."

Kahveyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık içimi dolduruyor.

"Ondan hoşlanıyorum, Flynn."

"Hoşlandığını biliyorum kardeşim. Sadece dikkatli ol. Uysal biri gibi görünebilir ama ünü laftan ibaret olamaz."

"Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Ta ki sen dikkatli olmayana kadar." Flynn göz kırpmıyor. "Sonra görüşürüz."

Ona el sallıyorum, yatağıma uzanıyorum, espressomu yudumluyorum ve Gabriel'i düşünüyorum. Uysal ya da değil, hazırım çünkü sonunda *yaşıyorum*.

Ne yazık ki hazır olmadığım tek şey, yarım saat sonra Christine ve Ryan'dan aldığım sorgulama.

"Her zaman senin yanında olduğumu biliyorsun Scarlett, ama Gabriel Legend konusunda biraz endişeliyim," diyor Ryan o alametifarikası olan yatıştırıcı ses tonuyla. "Ameliyattan sonra senin için yardımcı tutmamız gerekip gerekmediğini sorduğumda, Amy Legend'ın seninle vakit geçirdiğinden bahsetti."

"Katılıyorum," diyor Christine. "Başlangıçta onun kulübüne gitmenden hoşlanmamıştım. Onun gibi adamlar her zaman bir sonraki hedeflerini ararlar. Kendini ondan uzak tutmaya başlaman akıllıca olabilir."

Ryan ve Christine benimle profesyonel olarak çalışmaya başladıklarından beri ilk kez yorumlarından yüzde 100 rahatsız oldum.

"Affedersiniz?" Sesim sakın ama tonum bir uyarı taşıyor.

"Size nasıl yaşayacağınızı söylemeye çalışmıyoruz," diye hemen ekliyor Ryan, çünkü beni neredeyse herkesten daha iyi okuyabiliyor. "Sadece hayatındaki bu yeni gelişmeden endişe duyuyoruz."

Christine her zamanki gibi öldürmek için Ryan'ın ifadesini ikiye katlıyor. "Bak Scarlett, sen bir hedefsin. Bunu biliyorsun. Hepimiz biliyoruz. Legend'ı araştırıyorum ve o iyi bir adam *değil*. Bütün anlatılanlara göre, para akışı arıyor ve sen onun için bu olmayacaksın."

Cevap vermedim. Sessizlik uzuyor, geçen her saniye daha da garipleşiyor.

"Scarlett?" Ryan adımı nazik bir ses tonuyla söylüyor ama bu saldırıya uğramışlık hissini yatıştırmıyor. Ben çocuk değilim ve en son

Kontrol ettim, paramı istediğim gibi kullanabilirdim.

"Şu anda size nasıl yanıt vereceğime karar vermeye çalışıyorum, çünkü ikiniz de daha önce hiç aşmadığınız çizgileri aşıyorsunuz."

"Bunun senin özel hayatın olduğunu anlıyoruz ama-"

Christine'in sözünü kesiyorum. "Evet, bu benim özel hayatım. İkinizle de uzun zamandır arkadaş olsam da, hayatımın sizinle tartışmadığım bazı alanları var."

Christine, "Lütfen bana ona zaten para vermediğini söyle," diyor.

"Hayır, ama şu anda telefonu kapatmayı ciddi ciddi düşünüyorum, böylece bu konuşmaya bana bir aptal ya da çocukmuşum gibi davranmanızı içermeyen bir şekilde yeniden başlayabiliriz."

"Yaptığımız şey bu değil. Sadece endişeliyiz. Son zamanlarda çok şey yaşadın ve iyi olduğundan emin olmak istiyoruz." Ryan'ın sözleri beni sakinleştirmeye yönelik ama şu anda kendimi sakinleşmiş hissetmiyorum.

Christine tekrar söze başlıyor ama aklıma bir soru takılınca bir süre onu duymazdan geliyorum.

Neden bu konuda bu kadar savunmacı davranıyorum? Kendilerini ilgilendirmeyen bir konuya girdikleri için mi... yoksa Gabriel'e maddi olarak nasıl yardım edebileceğimi düşündüğüm için mi?

". Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. İsterseniz bu konuyu kapatalım."

"Evet, şimdilik bu işin peşini bırakıyoruz. Gabriel Legend ile ilişkim hakkında sizi ilgilendirecek bir şey olursa ya da olduğunda size haber veririm."

"Vay be. Daha önce *hiç* böyle cesaret göstermemiştin. Scarlett nerede ve ona ne yaptın?" Christine sordu ve ses tonundaki gurur belirtisi olmasaydı, bu beni çok kızdırdı.

"Sıradaki konu?"

"Meryl Fosse konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi? Hedef müşteriler listende olduğunu biliyorum ama bir süredir ondan bahsettiğini duymadım."

Kahretsin, bu sabah hiç lafı dolandırmıyorlar.

"Onu birkaç hafta önce gördüm ama hayır, Curated'a gelmesini sağlama konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedim. Normal işime döndükten sonra onunla bir toplantı ayarlamaya çalışacağım."

"İki hafta içinde bir hayır galasına ev sahipliği yapacak. Çoktan büyüttükleri gençlik merkezine yapılacak ek bina için fon topluyorlar. Kimin kim olduğu belli olacak. Orada olmalısın," diyor Ryan.

"Davetiye alıp almadığımı bile bilmiyorum. Amy'ye sorarım. Eğer aldıysam, kesinlikle gideceğim. Eğer almadıysam, hayır kurumlarına uğrayıp bir tane ayarlarım." Yatakta doğrulduğumda karnıma bastırdığım göbek yastığından bir parça tiftik koparıyorum.

"İyi plan."

Bir an daha sessizlik oluyor ve Gabriel'den tekrar bahsetmek istediklerini biliyorum, o yüzden önce ben konuşuyorum.

"Benim için endişelendiğini anlıyorum. Endişeleniyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama lütfen bazı şeyleri kendi başıma halletmeme izin ver. Kişisel bir konuda tavsiyene ya da fikrine ihtiyacım olursa, sorarım."

Christine kardeşine kuru bir sesle, "Bize nereye gideceğimizi söyledi," diye mırıldandı.

"Sana saygı duyuyoruz ve senin yetenekli, zeki bir yetişkin olduğunu biliyoruz," diyor Ryan. "Ama aynı zamanda bizim için bir kız kardeş gibisin ve ben de Christine'e söyleyeceğimi sana söylüyorum."

"Ah," diyor Christine bariz bir alaycılıkla. "Şimdi Scarlett'in neden bize siktirip gitmemizi söylediğini anlıyorum, çünkü ben de sana aynısını yapardım."

Özel hayatıma karışmaya çalıştın. Teşekkürler ağabey, çok eğiticiydi."

"İkinizi de seviyorum ve gönderdiğiniz hediyeler için teşekkür ederim. Düşündüğünüz için gerçekten minnettarım." Geçmiş olsun sepetleri hâlâ Liz'in Gabriel buradayken getirdiği arabanın üzerinde duruyordu.

Ryan, "Orada bizzat bulunamadığımız için üzgünüm," diye cevap veriyor.

"Babam hastaneye şahsen ya da telefonla bile gelemedi, yani sen ondan daha iyi durumdasın."

Bu sözleri söyler söylemez telefonum bir mesajla çalıyor ve ekrana bakmak için kulağımdan çekiyorum.

Ekranda Chadwick'in adını gördüğümde bir an paniğe kapıldım. *Neden engelini kaldırdım ki?* Doğru ya, onlar birlikteyken babama bir şey olursa bana ulaşabileceğinden emin olmak istemiştim. Yine de birkaç ay daha beklemeliydim.

"Çok üzgünüm, Scarlett. Lawrence hakkında ne düşündüğümüzü biliyorsun. Sen daha iyisini hak ediyorsun," diyor Ryan, babamla ilgili sorunlarım konusunda beni teselli etmeye çalışarak, ama ben ekranımdaki kutuyla ve ona tıklamam için benimle alay eden mesajla çok meşgulüm.

"Teşekkürler çocuklar. Sonra konuşuruz."

Vedalaşıyorlar ama ben aramayı sonlandırıp telefonumu yatağımın yanına fırlatırken zar zor dinliyorum.

"Bana duymak isteyeceğim ne söyleyebilir ki?" Boş odaya soruyorum ama birkaç dakika öncesinin aksine sadece benim sorum var ve cevap verecek mantıklı bir ses yok.

Okumak zorunda değilim. Görmezden gelebilirim. Söyleyeceklerini dinlemek zorunda değilim.

Tüm bunları kendime hatırlatıyorum ama kendime engel olamıyorum. Aptal mesaja dokunduğumda pencere açılıyor.

Hemen, keşke açmasaydım diyorum.

Chadwick ve babamın bir fotoğrafı. *Birlikte*. Ellerinde oltalarla gülüyorlar.

Ne.. Ne. Siktir.

Baban hastaneye gelemediği için üzgünüm. Hamptons'da balık tutarken çok eğleniyorduk.

Ben acil ameliyata alınırken babam hastaneye gelmedi çünkü eski erkek arkadaşımla balığa çıkmıştı. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve onları tutamıyorum. Yanaklarımdan aşağı sıcak akıntılar halinde dökülüyorlar.

Kızınızın eski erkek arkadaşıyla balık tutmak nasıl kızınızdan daha önemli olabilir?

Babamla hiç kuramadığım ilişki için içimi burkan bir keder kaplıyor ve beni iki katına çıkarıyor.

Ve Gabriel beni böyle buldu.

OTUZ ALTI

EFSANE

"SİKTİR, İYİ MİSİN? HASTANEYE GERİ DÖNMEN GEREKİYOR MU?"

Odaya dalıp yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, Scarlett'in korkunç bir sorunu var diye dehşete kapılıyorum. Elimde telefonum var ve o kafasını kaldırmadan önce 9 tuşuna basıyorum. Yüzünde gördüğüm en kötü ifadeydi, ona kulübümden ayrılmasını ve bir daha asla geri dönmemesini söylediğimde yüzüne yerleştirdiğim ifadeden başka.

Söylemeye gerek yok, bir daha asla görmek istemiyorum. "911'i arıyorum. Sana bir ambulans çağıracağız." Başını sallıyor.

"Acının üstesinden gelmeye çalışmayı bırak. Eğer canın yanıyorsa-"

"Sorun o değil," diyerek burnunu çekerek sözümü kesiyor. "Ben iyiyim. Ameliyattan değil."

İçimdeki her şey durdu. "Ben ne yaptım ki?" Onu bu kadar mutsuz edebilecek aklıma gelen tek şey bu. *Beni.*

Yine başını sallıyor ama gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam ediyor.

Uzanıp başparmağımla yakalamaya çalışıyorum ve elimden gelse tekrar gözlerine sokacağım ama düşmeyi bırakmıyorlar. Kalkıp onun yanındaki yatağa kayıyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum.

"Kimi öldürmem gerekiyor? Bana bir isim söyle, o zaman hallederim." Scarlett bir kahkaha attı.

"Ben ciddiym. Benden ne yapmamı istersen. Yapacağım."

Islak, topak topak kirpiklerinin altından bana bakıyor ve yarı burnunu çekiyor, yarı gülüyor. "Ağlamamı durdurmak için aldığım en iyi teklif bu olabilir ama kimseyi öldürmene gerek yok. Sadece babamın hastaneye gelememesi konusunda bebek gibi davranıyorum çünkü *Chadwick denen dangalakla balık tutuyordu.*"

Cümlelerin sonunda sesi histerikleşiyor ve şimdi o piçi gerçekten öldürmek istiyorum. Kahretsin, ikisini de öldürebilirim.

Bunun yerine diğer kolumu ön tarafına doluyor ve ona dikkatlice sarılıyorum. Rahatlatmak nasıl vereceğimi ya da alacağımı bildiğim bir şey değil ama burada içgüdülerime güveniyorum. "Baban, sen hastanedeyken o siktiğimin ibnesiyle balık tutacaksa, senin gibi harika bir kıza sahip olmayı hak etmiyor."

Bir kahkaha daha attı ve bana doğru eğildi. "Anlamıyorum. Kendi kızının hayatında nasıl bu kadar önemsiz olduğunu anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil."

Annemin beni nasıl terk edip Charlie's Liquor'a girdiğini ve bir daha arkasına bakmadığını düşünüyorum. "Bu unvanı hak etmeyen bir sürü ebeveyn var. İnanın bana, benim annem tam bir baş belasıydı. Sonunda koruyucu aileye verildim çünkü o da beni umursamıyordu."

Bu bilgiyi Bump, Jorie ve Q dışında kimseyle paylaşmadım ama Scarlett'le paylaşmak çok kolay. Yine de her zaman beraberinde gelen utanç hala orada.

Hemen başını kaldırdı ve ağlamaklı gözleri iri ve genişti. "Aman Tanrım, Gabriel. Bu kalbimi kırdı. O da seni hak etmiyordu."

Sanki yanıma aitmiş gibi içime gömölüyor ve onun oradaki hissine bayılıyorum. Birlikte onun yatağına uzandık, şüphesiz kendi boktan ebeveynlerimizi düşünüyor ve kendimiz için üzülyorduk. Ama annem benim yerime bir içki dükkânını yağmalamayı seçtiğinden beri ilk kez onun seçiminden daha az utanç duyuyorum. Onun şeytanları ikimizden de güçlüydü.

Yine de Scarlett'in babasını boğmak istiyorum. Berbat bir evlat olsaydım bile, Scarlett'in kötü bir kız olmasına imkan yok. O . . . lanet olası bir mucize. Uyuşturucu sorunu olan, yirmi beş yaşına bile gelmeden ailesinin parasını çarçur eden, hak sahibi bir vakıf çocuğu olarak büyüye bilirdi. Ama o tam tersi.

Kıçını yırtarak çalışıyor, personelini çok önemsiyor ve arkadaşlarına son derece sadık.

Babası ise tam bir pislik.

İşte o zaman telefonunun ekranındaki fotoğrafı görüyorum - bir iskelede balık tutan iki adam, ikisi de güneş gözlüklü ve bronz tenli, çalışmaktan çok oyun oynadıklarını söylüyorlar.

Eski sevgilisiyle zaten tanışmıştım ama babasının resmini ezberledim. Eğer ikisinden birini sokakta görürsem, kızımı ağılattıkları için gazabıma uğrayacaklar.

Benim kızımı.

Bakışlarım resimden tekrar yanımda kıvrılmış kadına kayıyor.

Evet, öyle. O böyle biri. Onu hak etsem de etmesem de, onun hayatında her şeyi berbat eden başka bir adam olmayacağım. Her şeyin nasıl başladığını telafi etmem yıllar alabilir, ama telafi edene kadar durmayacağım - ya da hayatında kalmama ne kadar izin verirse.

Scarlett bir hediye ve bu konuda çok fazla d e n e y i m i m olmasa da, ona olması gerektiği gibi davranacağım.

hep böyle davranıldı.

Saygıyla ve lanet bir kraliçe gibi.

OTUZ YEDİ

SCARLETT

GÖZLERİMDEKİ YAŞLARI **SILIYORUM** VE ISLANIRKEN BİRKAÇ DERİN NEFES ALIYORUM Gabriel'in gücünü arttırdı. Çılgınca farklı geçmişlerimize rağmen, kendi ebeveynlerimiz için yeterli olmamanın bu sert ortak noktasını paylaşıyoruz.

Dağınık topuzumdan dökülen saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyor ve mavi gözleri şefkat dolu.

İnsanların dağıldığını görmesine nadiren izin veririm. Annemin bana acımasızca öğrettiği bir başka şey de buydu. *"Eğer seni ağlarken görmelerine izin verirsen, seni nasıl inciteceklerini bilirler."*

Duygularımı gömme ve iyi bir görüntü sergileme konusunda yüksek lisans yapmış olabilirim. Ama bu kez, hissettiklerimi hissetmek ve görünüş uğruna örtbas etmeye çalışmamak gerçekten iyi hissettiriyor.

"Sana bir şey getirdim," diye fısıldıyor Gabriel şakağıma doğru.

Merak girdabı kederin arasından sıyrılıyor. "Bana bir şey getirmene gerek yoktu," diye cevap veriyorum, yüzünü görmek için başımı eğiyorum.

"Zorunda değildim. Ben *istedim*. Süslü bir şey değil, o yüzden beklentilerini düşük tut."

Birkaç dakika önce kendimi bu ağlama krizinden kurtarmanın bu kadar kolay olacağına inanmazdım ama Gabriel yine de bunu başardı.

Yataktan indiğinde sıcaklığını kaybetmeden önce mavi gözlerinde bir parça heyecan yakalıyorum. Oturma odasında kayboluyor ve elinde bir kese kağıdıyla geri dönüyor.

"Nedir bu?" Beklentim yükselirken soruyorum. Doğam gereği hediye veren biriyim, bu yüzden hediye alan taraf olmak benim için yeni bir şey.

Cevap verirken yüz ifadesi ciddi. "Çok heyecanlanmayacağına söz vermelisin."

Çok geç diye düşünüyorum ama yüz hatlarımı ölçülü bir maske haline getirmeye çalışırken heyecanla başımı sallıyorum. Başını sallayışından bunu başaramadığımı anlıyorum.

"Lütfen, bu gerilim beni öldürüyor."

Çuvalı uzatmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Kahverengi kâğıdı kavrayıp içine bakıyorum.

Üstten bir kitap görüyorum. Ama bir roman değil. Koyu kenarlı, daha ince bir kitap. İçinden çıkarmak için uzanıyorum ve kapağına göz kırpiyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Başımı kaldırıyorum ve onun mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana boyama kitabı mı aldın?" Tekrar kapağına baktım. "Uğur böcekleri mi?"

Yüz ifadesi neredeyse utangaç bir ifadeye dönüşüyor. "Sıkılabileceğini düşündüm. Seni meşgul edecek bir telefonun olduğunu biliyorum ama buna bir ara verip sadece ... renklenmek isteyebileceğini düşündüm. Kahretsin. Şimdi söyleyince aptalca geliyor. Özür dilerim. Alabilirim-"

Boyama kitabını göğsüme bastırırken kalbim sevinçten patlama tehlikesi geçiriyor. "Hayır. Aptalca değil. Mükemmel. Bayıldım buna. Teşekkür ederim."

"Emin misin?" Yatağın kenarına oturuyor ve çantaya uzanıyor.

Almaya kalkarsa diye çantayı geri almak istiyorum ama çantayı kaldırıp içindekileri yorganın üzerine dökmesini izliyorum.

İşaretleyiciler. Renkli Kalem. Boya kalemleri.

Heyecanlı kahkahalar göğsümde kabarıyor. "Ofis malzemelerine olan sevgimin ne kadar derin olduğunu bilemezsin. Bu *inanılmaz*."

"Öyle mi?"

Parmaklarımı onunkilere dolamak için uzandım. "Evet. Çok teşekkür ederim. En son ne zaman birinin bana bu kadar düşünceli bir hediye verdiğini hatırlamıyorum." Kocaman parmak eklemlerini öpüyorum.

Omuz silkiyor ve bakışlarını yorgana indiriyor. "Fazla bir şey değil. Ayrıca, sen her şeye sahip olan bir kızsın."

Dikkatini çekmek için elimi sıkıyorum ve mavi bakışları benimkilerle buluşana kadar bekliyorum. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim, Gabriel. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Artık ağlamıyorsun, o yüzden sana inanıyorum."

Bana çarpan kayıp acısı bu kez o kadar keskin değil ve bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. "Bana kesinlikle inan, çünkü bu doğru."

Orada otururken, Ryan ve Christine ile yaptığım görüşme aklıma geliyor. Meryl Fosse için düzenlenen yardım etkinliğiyle ilgili olan kısmı.

"Ve ben her şeye sahip olan kız değilim, çünkü bu yardım etkinliğinde bir randevum yok ve benimle gelmeni gerçekten çok isterim."

Gabriel'in başı geriye gitti. Hâlâ söylediklerimi algılamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"Birkaç hafta içinde. Meryl Fosse adında bir kadın ev sahipliği yapacak. Curated için onu müşteri olarak kazanmaya çalışıyorum çünkü benim sunabileceklerime ihtiyacı var ama o benim sahte olduğumu ve sadece gerçek işler yaptığımı düşünüyor. Bu içimi kemiriyor çünkü onun düşüncesinde doğruluk payı olmasından korkuyorum, bu yüzden onun yanıldığını kanıtlamam gerekiyor."

O canlı safir gözler yanıp sönen şimşek bulutlarına dönüşüyor. "Onun senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin veremezsin. Kimseye bir bok kanıtlamana gerek yok."

Teoride haklı ama Meryl'in sözleri beni derinden yaraladı ve en büyük güvensizliklerimden birini ortaya çıkardı - yaptığım şeyin bir önemi var mı?

"Biliyorum ama yine de gitmek istiyorum. Seninleyken olabildiğince gerçek olduğumu görmesini istiyorum."

"Ondan hoşlanmıyorum." Gabriel neredeyse homurdanıyor ve bu da beni kıkırdatıyor.

"Scarlett Takımı olduğun için teşekkür ederim, ama bu gitmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

Neredeyse bir dakika sessiz kaldı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Pek iyi bir şöhretim yok ve seninkini lekelemek istemediğimden eminim."

Annesi onunla gerektiği gibi ilgilenmeyen bu genç çocuk için kalbim acıyor. Benimki gibi bir annesi olsaydı, bir kadının toplum içinde onun yanında durmaktan gurur duyup duymayacağını merak etmezdi.

"Bunu gerçeğe dönüştürmek istediğimi söylediğimde ciddiymdim. Sen ve ben.

Açıktaki Tanrı'nın ve tüm Manhattan'ın önünde."

Gabriel uzun, yavaş bir nefes alır ve bırakır. "Tamam. Yapacağız. Bunu yapacağız ama o kaltak sana bir kez daha boktan bir şey söylerse, seni oradan çıkarırım."

Bir gülümseme yanaklarımı neredeyse acıtacak kadar genişletiyor. "Anlaştık. Şimdi, hadi biraz harika uğur böceği boyayalım."

OTUZ SEKİZ

SCARLETT

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA G E L D İ Ğ İ N D E , YORGUNLUKTAN dairemde tıklıp kaldım. Gabriel kaşlarını kaldırarak beni izliyor.

"Komodinini yeniden düzenleyeceksin, değil mi?"

Sol tarafa, acımasızca düzenlenmiş yan sehpayı bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Kabin ateşim var. Hapisten kaçma zamanı."

"Peki tam olarak nereye gidiyoruz?"

Benimle geleceğini kesin bir sonuçmuş gibi söylemesine bayılıyorum.

Yağmur camları dövüyor, bu yüzden dışarı çıkmak cazip gelmiyor. "Alt kata ne dersin? Birkaç odayı değiştirmeyi bitirmiş olmalılar ve ben her zaman bir göz gezdiririm."

"Yirmi dolarına bahse girerim ki, bir şeyleri yeniden düzenlemeden bunu yapamazsın." Bunu ağzının kenarını çekiştiren o neredeyse gülümsemelerinden biriyle söylüyor. Onlara doyamıyorum.

Ona göz kırpıyorum. "Bu tam anlamıyla benim işim ve bu işte çok iyiyim."

"Bence bu çok açık. Ve ben seninle dalga geçmiyordum.

. . . tuhaflık. Çok şirinmiş. Evimden ne yapacağını hayal bile edemiyorum. asla terk etmezdin çünkü o kadar meşgul olurdun ki taşınırdın

her şey var. Ama yine de fazla bibloya sahip değilim."

Bana evi hakkında söylediği tek şey Jersey'de olduğu ve özel bir yer olmadığı, ama ben umutsuzca görmek istiyorum. Ben iyileşirken zamanının çoğunu benimle geçiren bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

"Sen istemediğin sürece hiçbir şeye dokunmayacağım." Bu sözü ciddiyetle veriyorum ama yarım gülümseme neredeyse tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve sessizce neşelenmemek elde değil. Son birkaç gündür ondan bu sözleri giderek daha sık duyuyorum ve her biri gerçek bir ödül.

O gülümserken onu öpmek istiyorum.

Yatağımdan kayarak çıkıyorum ve bakışları beni her adımda dolaba kadar takip ediyor.

Onu duşta işini hallederken gördükten sonra, zihnimdeki görüntüyü aklımdan çıkaramadım. *Onu istiyorum.* Yemin ederim, iyileşme sürecimin yarısını, aniden ortaya çıkan dürtülerimi dindirmek için nasıl yeterince yalnız kalabileceğimi bulmaya çalışarak geçirdim ve başarısız oldum çünkü asla yalnız kalamıyorum.

Doktorun emirlerini parçalamaya ve ona durduğu yerde tırmanmaya hazırım. Ama bornozumu çıkardığımda karnımdaki rahatsız edici sancı bana, çoğum istekli olsa da, bir gün daha - ya da cehennem, birkaç saat daha - beklemenin akıllıca olacağını söylüyor.

Hiç bu kadar sağduyumu göz ardı etmek istememiştim.

Dudaklarını şakağımda gezdirmek ya da alnıma bastırmak dışında beni öpmeyi bile.

Bu bugün sona eriyor.

Şirin bir salon pantolonu, dantel kenarlı bir bikini ve neredeyse transparan bir kaşmir hırka giyiyorum. İçimdeki en seksi kıyafet bu değil.

Çok ama çok uzun bir arayla dolap, ama hastanede kaldığımdan beri giydiğim en şık şey.

Bugün o gün. En azından biraz öpüşeceğim.

Dolaptan çıktığımda Gabriel orada beni bekliyordu. Gözlerinde onay parıldıyor ve onun aklının benimkinin olduğu yerde olup olmadığını merak ediyorum-birbirimizi daha fazla elde etmek. Henüz bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur değilim ama üzerinde çalışıyorum.

Dairemdeki dördüncü kattaki ofise açılan kapıya ulaştığımızda eli kapı kolunda duraklıyor.

"Bana ağır bir şey kaldırmaya çalışmayacağına ya da aşırıya kaçmayacağına söz ver."

Endişesi boğucu olmak yerine iyi hissettiriyor.

"Söz veriyorum. Yapılacak ağır bir iş varsa, kas gücü çağıracağımdan emin olabilirsin." Siyah tişörtünün kısa kollarını geren pazularını işaret etmek için parmak tabancalarını kullanıyorum.

Dudakları seğiriyor ve önce benim geçmem için kenara çekilerek kapıyı açıyor. Gabriel umursayan bir anne tarafından yetiştirilmemiş olabilir ama bir yerlerde görgü kurallarını iyi öğrenmiş.

Ofisler genellikle cumartesi günleri olduğu gibi sessiz. Alt kata indiğimizde ne bir gürültü ne de bir hareket var ve ben her odaya bakıp çalışanları arıyorum.

"Daha fazla envanter almak için depolara gitmiş olmalılar," diye mırıldanıyorum en sevdiğim oturma odası düzenini barındıran ve mutfığa açılan ön odaya girerken.

"Şu anda bir deponuz olmamasına şaşırdım," diye yanıtlıyor Gabriel.

"Yapılacaklar listemde var, ancak çalışanlarımı ayırmak ve bazılarını bir depoda izole etmek istemedim. Haklısınız,

Ama zamanı geldi. Ryan bize genişleyebileceğimiz bir yer bulmak için çalışıyor, çünkü burada daha fazla yerimiz yok."

"Ryan kim?" Gabriel soruyor.

"Benim iş danışmanım. Kız kardeşi de benim mali danışmanım. Flynn dışında kardeşe en yakın olduğum kişiler onlar ve bazen tartışmamızdan da bunu anlayabilirsin." Ona babalarının annemle nasıl çalıştığını ve birlikte çalışmaya devam ederek her iki tarafın da aile geleneklerini nasıl sürdürdüğünü kısaca anlatıyorum. Bir de yaptıkları işte çok iyiler.

Uzun ve renkli geçmişimizi anlatmayı bitirdiğimde, "Onlara sahip olmana sevindim," diyor.

"Ben de öyle. Eninde sonunda onlarla tanışacaksın. Ryan küçük çocukları olduğu için şehre eskisi kadar sık gelmiyor ve Christine de artık Los Angeles'tan nadiren ayrılıyor. O da o insanlardan biri oldu."

Gülüyor ve ben de ön odada işimi yapmaya başlıyorum. Masalarda ve raflarda daha iyi sergilemek için düzenleri değiştiriyor ve eşyaları yeniden düzenliyorum. Ağır pirinç bir lambaya uzandığımda, hemen orada, benim için onu kaldırıyor.

"Ben kas gücüyüm, unuttun mu?"

"Haklısın." Gitmesini istediğim büfeyi işaret ediyorum. "O zaman oraya koy, He-Man."

"Bu lakap da kalıcı olmayacak."

Yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. "Lakaplar böyle takılmaz. Öylece yapışmayacağını söyleyemezsin."

"Denemeye devam et, uğur böceği."

Bir saat sonra, ön odadan memnunum ve Gabriel kanepeyi işaret ediyor. "Mola zamanı. Suyunu ve haplarını getireceğim. Geciktin."

"Otoriter."

"Zaten sana onun dışarıda olduğunu söylemiştim."

"Katılmıyorum. Bu güçlü bir rakip."

Bir sonraki antibiyotik dozumu almak için merdivenlerden daireme çıkarken dilimi onun sırtına yapıştırıyorum ve ön cumbadaki kanepeye oturuyorum. Başımı kenara yaslayıp dışarıya, Manhattan'ın hala çiseleyen gününe bakar bakmaz, yürüyüşe çıkan kapüşonlu büyük bir figür görüyorum.

"Bu da kim?" Boş odaya soruyorum.

Gri sweatshirt kapüşonu yüzünü gizliyor ama yaklaştıkça başını kaldırıyor. *Bodhi*.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Kendimi savunma derslerimi iptal etmeyi tamamen unuttum ve şimdi o

Buradayım.

Günlerdir hareket etmediğim kadar hızlı bir şekilde koltuktan fırlıyorum ve kapıyı kırbaçlayarak açmak için kapıya koşuyorum. Gabriel geri gelmeden Bodhi'yi buradan çıkarmalıyım. Ne dediğini hatırlıyorum -Bodhi'nin onu öldürmek istediğini- ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bodhi beni kapıda görünce başını geriye attı. "Demek hayattasın. Ben de merak etmeye başlamıştım. İki kez gelmedin ve seni arayıp gelmeni bekleyerek zamanımı boşa harcayıp harcamadığımı öğrenebileceğim bir numaran bile yok. İlgini mi kaybettin yoksa protein içecekleri yüzünden seni kızdırdım mı?"

Cevap veremedi iri eller beni kaldırıp kapı aralığından dışarı çıkardı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Gabriel'in sesi beni girişten engellerken hırıltıya dönüşüyor.

Yan taraftaki pozisyonumdan, Bodhi'nin yüzünü görmek için boynumu eğiyorum. Şok ve öfke yüzünde parlıyor.

"Burada ne halt *ediyorsun*?" Bodhi daha dik duruyor ve Gabriel'den birkaç santim daha uzun görünüyor.

"Burası benim kadınının yeri, senin değil. Soruları ben soruyorum."

Bodhi'nin normalde soğukkanlı olan yüzü küçümsemeyeyle buruşuyor. "Onu senden çalacağımdan mı korkuyorsun? Eğitime gelmemesini sen mi sağladın? Benden bu kadar mı korkuyorsun, Legend? Çünkü sokakta konuşulanlara göre bugünlerde tam bir ödleğin tekiymişsin. Dövüşmek istemiyorsun çünkü dayak yemekten korkuyorsun."

Gabriel'in elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Bunu burada yapmayacağız. Hayatta olmaz. Şu anda bilmen gereken tek şey, Scarlett'in senin için var olmadığı. Artık yok. Onun adını unut. Yüzünü gördüğünü bile unut."

Bodhi'nin kahkahası zalimce ve soğuk geliyor. "Kaltağının tasmağını sıkı tutuyorsun, ha?"

Gabriel'in tüm vücudu geriliyor ve neredeyse görünmez iplerin onu bu korkunç derecede saldırgan pislik yorumu için Bodhi'ye saldırmaktan alıkoyduğunu hayal edebiliyorum. "Ağzını topla yoksa yumruklarım ile kapatırım."

"Hey, çocuklar, cidden-" Dikkatlerini çekmeye çalışıyorum ama ikisi de lanet olası kapımın eşiğinde karşı karşıya geliyor ve ikisi de beni dinlemiyor.

Bodhi Gabriel'e ters ters bakıyor. "Ağzımı kapatmak mı istiyorsun, o zaman al şu lanet kavgayı. Sonunda kimin hâlâ konuştuğunu göreceğiz. Çenen telle kapalı olacak, yani sen olmayacaksın."

Kelimeler beynimde öylesine içgüdüsel ve dehşet verici bir imge yaratıyor ki, geri çekilip Gabriel'in kabul etmesi için onunla alay etmesine izin veremiyorum.

"Kesin şunu. İkiniz de."

Bodhi yine gülüyor ve bu sestten nefret ediyorum. "Seni beni dinlediği kadar iyi dinlemiyor."

Gabriel o kadar hareketsiz ki, bir çirkin yaratığa benziyor. "Lanet olası ağzından bir kelime daha çıkmayacak. Seni bitireceğim. Dövüşmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Evet, o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum," diyor Bodhi, burun delikleri alevlenerek. "Benden her şeyimi aldın. Karımı, çocuğumu, hayatımı. Hepsini senin yüzünden kaybettim."

Tüylerim diken diken oluyor. Bodhi'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama nefreti gördüğümde tanırım.

Gabriel'in koluna dokunmak için uzandım. "Lütfen, kapıyı kapat. Bu konuşma bitmiştir."

Beni görmezden geliyor. "Bu sokaktan defol git, Black. Bir daha da geri gelme. Scarlett'i bir daha asla göremeyeceksin. Git kendini becer."

Gabriel'e Bodhi'yle kendimi savunmaya geri dönmeyeceğimi zaten söylemiştim, ama onun devreye girip durumu benim yerime idare etmesinden hoşlanmayacak kadar bağımsızım. Hayatımda hiç böyle bir adamla karşılaşmamıştım ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Siktir git, Legend. Sen sadece bir dakikalığına ateşli bir kış parçası kapmış bir pisliksin. Buna alışma. Yakında seni bırakacak. Bir daha varoşlara gitmek istediğinde beni nerede bulacağını biliyor."

Gabriel hamle yaptı ama elim kolunu sıktı. Sanki bir düğmeye basılmış gibi geri çekilip kapı koluna uzanıyor ve kapıyı Bodhi'nin suratına çarpıyor. Nefes nefese kalan Gabriel orada öylece duruyor, omuzları gergin, çenesi sıkılı ve vücudundaki her kas saldırmaya hazır.

Pencereye doğru koşuyorum ve Bodhi'nin gözden kaybolana kadar yürüyüş yolunda ve caddenin karşısında koşmasını izliyorum.

Gabriel ve ben, o nihayet kapıdan uzaklaşıp bana bakana kadar sessizce duruyoruz.

"Onu bir daha asla görmeyeceksin. Asla."

Chadwick ve emirleriyle başlayan, Christine ve Ryan'ın Gabrieli görmemem gerektiğini söylemesiyle artan öfke mi bilmiyorum ama içimden bir şeyler kopuyor.

"*Benim* evimde duruyorsun, Gabriel. Ben bir yetişkinim, çocuk ya da sakat değilim. Hayatımı etkileyecek kararlar verilmesi gerektiğinde, bunları verecek olan *benim*. Başka hiç kimse benim için karar veremez."

Kaşları birbirine dalıyor ve ağzı sertleşiyor. "O şerefsizle çalışmaya devam etmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Bu kararı zaten verdiğimi ve sana söylediğimi söylüyorum ve bunu benim için iletmene gerek yoktu. Bodhi'yi kendim halledebilirdim. Sen beni kaldırıp yolumdan çekene kadar onunla kendim ilgileniyordum."

Gabriel başını sallamadan önce birkaç uzun ve sert nefes alıyor. "Hayır, onunla sen ilgilenmiyorsun. Duygularını incittiğim ve ayaklarına bastığım için özür dilerim ama yaptığım ya da söylediğim şeyi geri almayacağım. Bodhi sana yaklaşıyor. Sen onun için yoksun. Olması gereken de bu."

OTUZ DOKUZ

EFSANE

KAHRETSİN. SİÇİP BATIRIYORUM VE DURAMIYORUM ÇÜNKÜ BU ÇOK LANET BİR ŞEY.

Önemli.

Scarlett bir parmağını kaldırarak elini havaya kaldırdı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? *Onunla konuşmama izin yok mu?* Sana çocuk olmadığımı söylediğimi duymadın mı?"

Ona mantıklı kelimelerle nasıl söyleyeceğimi ve bu konuda tam bir pislik olmayacağımı bilmiyorum. *Hay sikeyim.* Bu düşündüğümünden de zor.

"Sen benim için çok önemlisin, Scarlett." Ona doğru bir adım atıyorum, ama o başını sallıyor.

"Hayır. Ben hiçbir şeyin bana dokunamayacağı bir rafa konulacak bir kristal parçası ya da kaliteli bir porselen değilim. Ben kırılabilir değilim."

Ama o öyle, diye savunuyor beynim. O çok değerli ve narin ve Bodhi gibi birinin ona bir daha yaklaşmasına izin veremem.

Göğsümde bir şey sıkışıyor ve bunun kalbim olduğundan eminim. Uyurken onu izledim ve itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez hala nefes alıp almadığını kontrol ettim. Onu dünyadan ve içindeki kötü olan her şeyden korumak istiyorum. Bu çok mu yanlış?

Alev alev yanan çelik gibi gözlerine baktığımda, cevabının *evet* olduğu açık.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Çenesi kalkıyor ve gözleri parlıyor. "Eğer beni olduğum gibi göremiyorsan -güçlü, yetenekli, akıllı bir kadın- o zaman bu iş yürüyebilir mi bilmiyorum, Gabriel."

Hay sikeyim. Yüce Tanrım. Hayır.

Çenem kenetleniyor ve uzanıp onu kendime çekme dürtüsü o kadar zorlayıcı ki kendimi zar zor durdurabiliyorum. Ama orada duruyorum, kollarım onu tutmak için ağrıyor ve içgüdülerimi onun ultimatomuyla uzlaştırmaya çalışıyorum.

"Yapamam..." Nefes almak için duraklıyorum. "Onu öldürmek istemeden senin hakkında böyle şeyler söylediğini duyamıyorum. Ben böyle yaratılmışım. Seni korumam gerekiyor. Benim hakkımda ne söylediği umurumda değil ama biri sana laf atarken boş boş oturacak bir adam da değilim. Bu hakaretler cezasız kalmamalı."

Sözlerimi işlerken yüzü yavaşça değişiyor ve bahse girerim şu anda kafasında tekrar ediyordur, bu yüzden devam ediyorum.

"Sen tanıdığım bütün kadınlardan daha zeki ve daha yeteneklisin. Sana sonsuz saygı duyuyorum Scarlett, ama bazı şeyleri görmezden gelemem ve gelmeyeceğim. Bu benim olduğum her şeye ters düşer ve o parçamı kesip atamam. Bu benim kalbim. Saygıyı hak ediyorsun ve eğer birkaç dakika önce sana bunu vermediysem, özür dilerim. Haddimi aştım. Ama senin adına her zaman saygı talep edeceğim ve cevap vermeden kimsenin sana saldırmasına asla izin vermeyeceğim. Bu onun için de geçerli, boktan beyinli eski sevgilin için de, lanet olası baban için de."

Yutkunuyor ve ben başının eğilmesini izliyorum. Midem yere düşüyor ve içimdeki her şey soğuk ve hareketsiz hale geliyor.

İşte burası.

Bana kapıyı gösterdiği yer burası.

Çünkü ben onun ihtiyaç duyduğu türden bir adam değilim.

Başını kaldırdığında, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Hay sikeyim. Bu acıtacak.

İşe yaramayacak olsa da kendimi acıya hazırlıyorum. Ağzını açtığında tüm vücudum kapıda Bodhi'yle olduğundan daha fazla geriliyor.

"I-"

Bir kelime daha etmesine bile izin veremem. Ne kadar kaba olursa olsun, sözünü kesip ona haddini bildiriyorum. "Ben giderim. Bana gitmemi söylemek zorunda değilsin."

Gözleri irileşiyor ve yüz hatlarını çarpılmış bir ifade kaplıyor. "Ne? Hayır!"

Bana doğru koşuyor ve sadece kaba kuvvetiyle beni fiziksel olarak yerinde tutmayı planlıyormuş gibi kollarını ortama doluyor. Ama beni hizaya getirmek için kaba kuvvete ihtiyacı yok. Sözleri bunu kendi başına yapıyor.

"Gitmeni istemiyorum. Tanrı aşkına, Gabriel. Bunu anlamam için bana bir saniye ver, tamam mı? Ben her zaman kendi savaşımı kendim verdim. Hiçbir erkek benim için mindere çıkmaya gönüllü olmadı, bu yüzden bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Gözyaşları gömleğimi ıslattı ve ben de kollarımı ona doladım.

Nasıl oldu da hiçbir erkek onun için savaşmak istemedi? Denemeden bile isyan çıkarabilecek türden bir kadın. Bu, babasının küçük kızını korumakta tamamen başarısız olduğunu gösteren göz kamaştırıcı parlak bir gerçek daha ve ben onun adına bundan nefret ediyorum.

"Gitmeyeceğim."

Bana bakıyor. "Yapmasan iyi edersin. Seni takip edeceğim ve evimde ya da kapımın eşiğindeyken söz sahibi olacağıma söz vermeni sağlayacağım."

ve ben burada yokmuşum gibi davran. Kapıda kimin olduğu umurumda değil."

"Bu sözü veremem," diyorum ve yüzünün buruşmasını izliyorum.

"Neden?"

"Çünkü kötü niyetli biri gelir ve sorun çıkarmak isterse, ben senin kalkanınım Scarlett. Seninle o kapının dışındaki kötü şeyler arasında dururum. O sana dokunmaz. Sana hak ettiğin tüm saygıyı ve daha fazlasını göstereceğim, ama bu koruyucu içgüdüyü kilitleyemem. Kilitlemeyeceğim. Dünyada çok fazla çirkinlik var ve eğer seni aramaya gelirse, onun yerine beni bulacaktır."

KIRK

SCARLETT

"LANET OLSUN," DIYE FISILDIYORUM BAŞIMI SALLAYARAK. "BEN NASIL Buna karşı çıkabilir miyim?"

Gabriel'in gözleriyle buluşuyorum ve girdap gibi dönen duyguların derin mavi havuzlarında boğulacak kadar uzun süre onlara bakıyorum.

Bana gerçeği söylüyor, sadece beni susturacak bir cevap vermiyor ve sadece bu bile onun özel hayatımda rol oynayan diğer tüm erkeklerden farklı olduğunu gösteriyor.

İstediğinizi sandığınız şeyin elde edeceğiniz şey olmadığını duymak kolay değil. Ama burada sessizlik içinde durdukça Gabriel Legend'a olan saygım daha da artıyor.

O, olduğu kişi, özür dilemeden ve onu her geçen gün daha iyi tanıyor olsam da, hala anlamak istediğim çok şey var.

Önem verdiği şeylere dokunmayın diye kendini her türlü tehlikenin önüne atacak bir adam nasıl bir cehennem ateşiyle şekillenir? Yaşadıkları için yüreğim sızlıyor, ama nasıl bir adam olduğuna da hayret etmeden edemiyorum.

Onurlu. Dürüst. İnançlarından ödün vermeyen.

Kahretsin. Şimdi gerçekten ona tırmanmak istiyorum.

"İstediğin kadar tartışabilirsin uğur böceği, ama-"

İlerliyorum ve onu durdurmak için bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Beni öpmene ihtiyacım var. Hemen şimdi. Ve sertçe."

Kaşları bir an için birbirine dalıyor, sonra ağzının kenarından yarım bir gülümseme beliriyor. Başka bir şey söylemeden iki kolunu bana doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve dilinin içeri girmeyi talep etmesi hiç zaman almıyor. Aramızda yükselen duygular gibi, öpücük *de elektrikleniyor*. Tırnaklarım boynunun arkasındaki deriyi ısıtıyor ve o da beni kaldırıp kanepeye taşıyarak karşılık veriyor. Etrafında dönerek önce o iniyor, bir elini saçlarıma sokmak için serbest bırakırken beni vücuduna yaslıyor.

Birbirimizi yutuyoruz, dudaklar dudaklara karışıyor, diller düello ediyor, dişler ısıtıyor ve kazıyor.

Kendimi tamamen öpücüğe kaptırmadan önce *beynimde* bir düşünce yankılanıyor: *Onunla geçirdiğim her dakika güçlü olmak zorunda değilim. Sonunda kendimi bırakabilirim.*

Bu baş döndürücü bir duygu ve her zerresini öpücüğe döküyorum, tişörtünü yukarı çekiyorum ve tırnaklarımı çıplak teninde gezdiriyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, ona dokunmazsam aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

"Bebeğim, biri geliyor."

Kapı tokmağı dönerken başımı kaldırıp kapıya bakıyorum. Bir anlığına hareket etmemeyi düşünüyorum çünkü bu hissi kaybetmek istemiyorum.

Ama aynı zamanda çalışanlarımın beni teşhir koltuğumuzda sevişirken görmesini de istemiyorum.

"Kahretsin." Gabriel bana yardım edemedi ayağa fırlayıp dönüyorum ve bu hareketten dolayı acı içinde irkiliyorum.

Kapı açıldı ve Amy durdu, Liz de aniden durduğu için ona çarptı.

"Vay be. Burada olmanı beklemiyordum. Her şey yolunda mı?" Amy'nin bakışları benim dağınık görüntümden Gabriel'e kayıyor.

Sakince kazağımı düzeltiyorum ama saçıma dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha da suçlu görüneceğim.

Neyse ki Gabriel imdadıma yetişiyor.

"Bir tur istemiştim. Bu yerle harika bir iş çıkarmışsınız. Gerçekten çok havalı. Müdürümün masası için o bankacı lambasını bile alabilirim. Curated'dan geldiğini öğrenince çıldırarak."

Amy gururla gülümsüyor. "Sizin için kutulamaktan mutluluk duyarız, Bay Legend." Bakışları beni buluyor ve yanaklarımı yakan sıcaklıktan kızardığımı fark etmemesi mümkün değil. "Ve seni daha iyi görmek güzel, Scar. Bize birkaç saat daha verersen, üçüncü katın tamamı oynaman için hazır olacak."

Bana bu garip durumdan bir çıkış yolu gösteriyor ve ben de iki elimle ona sarılıyorum. Aslında bir elimle Gabriel'inkini tutuyorum.

"Biz de tam yemek sipariş edecektik. Yolunuzdan çekileceğiz. Benim için hazır olduğunda haber ver, Ames."

"Anlaştık patron."

Gabriel'i arkamdan merdivenlere doğru çekiştirirken Liz'in, "Aman Tanrım, kanepede öpüşüyorlardı, değil mi?" diye fısıldadığını duyuyorum.

"Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız, ama *evet, evet yapıyorlardı*," diye cevap veriyor Amy kısık bir sesle. "Git, Scarlett, git."

KIRK BİR

EFSANE

HER NE KADAR AŞAĞIDA OLANLARA DEVAM ETMEK İSTESEM DE
Üzerimden atladığında Scarlett'in yüzünde beliren acı parıltısı. "Hâlâ
canın yanıyor, değil mi?"

Dairesinin kapısını arkamızdan kapattı ve kapiya yaslandı. Yanaklarındaki kırmızı leke, ondan bir metre uzakta durmamı daha da zorlaştırıyor. Yanına gitmek istiyorum ama şu anda ona dokunursam ikimizin de çıplak kalacağından ve kendini vücudunun hazır olduğundan daha fazla zorlayacağından korkuyorum.

"O kadar da değil." Bana doğru hareket ediyor, kalçaları hafifçe sallanıyor ve ne istediğini biliyorum.

Ona hayır demek istemiyorum, ama şu anda sikimi içine sokmak ne kadar harika bir his olursa olsun, bir saniye bile rahatsızlık hissederse buna değmez.

Önümde duraklıyor ve dudaklarını ıslatıyor.

Sikeyim. Beni. Bir elimi kalçasına dolamak için uzandım ve onu nazikçe kendime doğru çektim. Dudaklarım şakağında gezinirken kötü haberi veriyorum.

"Şeytanı bile baştan çıkarabilirsin uğur böceği. Ama seni incitmek istemiyorum. Daha çok erken."

Boğazından hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkıyor ve geri çekilmesini engellemek için onu daha sıkı kavıyorum.

"Sana söyledim, ben sakat değilim."

"Ve hiçbir yere gitmiyorum. Senin aklındaki her şeyi ve benim aklımdaki yüz kırk dokuz şeyi daha sığdırmak için bolca vaktimiz var. Acele etmeye gerek yok."

Scarlett gözlerimin içine bakmak için başını çevirdi. "Yüz kırk dokuz mu?"

"Aşağı yukarı."

"Tamam." Uzun bir iç çekti ve ben de saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Artık normale dönmek istiyorum."

"Biliyorum ve yakında olacaksın. Vücuduna birkaç gün daha ver, sonra her zamanki durdurulamaz haline döneceksin."

Bana nazlı bir bakış fırlattı. "Peki sen nerede olacaksın?" "Her fırsatta senin içinde olacağım."

Hafta sonunun geri kalanı o kadar hızlı geçiyor ki, keşke zamanı yavaşlatabilseydim diyorum.

Kulüp rakamları istikrarlı bir şekilde yükseliyor, ancak mali durumumuz şimdilik hala bok gibi görünüyor. Pazartesi sabahı geldiğinde, endişelenmem gereken tek şeyin Scarlett'e ilaçlarının son dozunu vermek olmasını isterdim ama gelen kutumda bekleyen e-postaları görmezden gelemiyorum.

Yatırımcılardan ikisi kulübün yaşayabilirliğini tartışmak için bu hafta bir toplantı çağrısında bulundu.

Yaşayabilirlik kelimesini okuduğumda içim daralıyor. Beni şimdiden fişi çekmeye zorlamalarının imkanı yok. Hayatta olmaz.

Ama başkalarının parasını kullanmanın ve bunu benim yaptığım şekilde elde etmenin sorunu da bu. Güçlü bir konumda değildim ve onlar da bunu biliyordu. Avukatları, onların görüş ve isteklerini dikkate almadan çalışamayacağımdan emin olmak için anlaşmalara koruyucu bir dil ekledi. Neredeyse bir yönetim kurulu gibi.

Eğer parayı istiyorsam, başka seçeneğim yoktu. Ben de onların anlaşmasını kabul ettim.

"Her şey yolunda mı?" Scarlett önündeki dizüstü bilgisayarı açıken iki duble espresso yudumladığı mutfak masasından sordu. "Gerçekten çok sessizsin."

E-postayı kapattım ve telefonumu cebime attım. "Kulüp işleri. Sorun değil."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Bu hafta yatırımcılarımla görüşmem gerekiyor. Gördükleri rakamlar hoşlarına gitmiyor ama ben halledeceğim."

Scarlett'in dudakları birbirine yapıştı. "Kapıdan daha fazla insan sokabiliriz. Görünmeye devam edebilirim. Neye ihtiyacınız varsa."

Yanına oturdum ve parmaklarıyla oynamak için elini tuttum. "Çok şey yaptın."

"Gabriel, lütfen. Yardım etmek istiyorum."

Parmakları benimkilerden çok farklı. Yaralı ve kırık parmak eklemleri yok. Nasır ya da pürüzlü deri yok.

Onları dudaklarıma götürüyorum ve arkalarına bir öpücük konduruyorum. "Bu hafta sonu kulübe gelmek istersen çok memnun olurum."

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Tabii ki gelmek istiyorum. Amy nihayet binadan çıkmama koyduğu yasağı kaldırdığına göre bugün normale dönüyorum, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Ne demek istediğini anlıyorum ve sabırsızlanıyorum.

"Bugün sakın ol. Bütün şehri dolaşma. Senin için getirebileceğim bir şey varsa-"

Başını sallayarak beni susturuyor. "Söz veriyorum aşırıya kaçmayacağım. Sadece yapmam gereken çok önemli bir iş var ve ondan sonra bütün gün burada olacağım." Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Şimdi git ve bana bu kadar iyi bakarken aksattığın her şeyi yap. Bir sürü işin olduğunu biliyorum. Benimle geçirdiğin her saniye için minnettarım ama ikimiz için de işe dönme vakti geldi."

O haklı. Scarlett'in yanından ayrılmak istemediğim için bir sürü şeyi oluruna bıraktım ya da Q ve Zoe'nin üzerine yıktım.

Bohannon'la dövüştüğümünden beri antrenman yapmadım ve Bodhi Black'le karşılaşmamızdan sonra, spor salonuna geri dönmem gerektiğini biliyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, hazır olmalıyım. Eski antrenörümü arayıp işe dönme vakti geldi.

Ayrıca Bump neredeyse her saat başı bana mesaj atıyor ve Roux beni özlediği için ne zaman evde olacağımı soruyor. İkisini de çok özlediğim kesin.

"Pekâlâ. Sen kendinle ilgilen, ben de bugün kendimle ilgileneceğim. Akşam yemeği de getiririm."

"Anlaştık patron."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu da işe yaramayacak. Denemeye devam et, uğur böceği."

KIRK İKİ

SCARLETT

"SANA ÇOK ŞEY BORÇLUYUM. TEŞEKKÜRLER, KELS." HAVADAN ÖPMEK İÇİN EĞİLDİM
En iyi arkadaşım, sadece on beş dakika önceden haber vererek yapmaya geldiği saç ve makyajı berbat etmemek için.

"Bunu sadece senin için yapacağımı biliyorsun." Kelsey fırçalarını temizleyip teker teker çantasına geri koyarken bana göz kırpmıyor.

"Biliyorum ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Ameliyattan bu yana ilk kez kendimi normal hissediyorum ve şimdi gidip aslanı ininde saklamam gerekiyor."

"Meryl Fosse tam bir dişi aslan. Ama aynı zamanda seni etkinliğine davet etmemek için deli olması gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden çok fazla yalvarman gerekeceğini sanmıyorum."

Kelsey, Meryl'in bana çok sahte olduğumu söylediği zaman bana nasıl baktığını görmedi. Anısı hala derinlerde. Babamın nasıl olduğumu görmek için Hamptons'dan ayrılmaya hiç niyeti olmadığı gerçeğiyle birlikte. *Bunu düşünmüyorum.*

Bugün için seçtiğim kıyafeti üretmek için dolabımda kaybolurken acımı bir kenara itiyorum. Dizlerimin hemen altına kadar uzanan eski bir yanık turuncu House of Scarlett etek, yakası altın örgülü krem rengi ipek bir bluz ve kahverengi-krem İtalyan süet çizmeler.

Kelsey ben eteği giyerken temizliği bitiriyor, sonra da son rötuşları yapmama yardım ediyor ve son kez saçımı yeniden düzenliyor.

"Harika görünüyorsun. Klasın ta kendisi. Eğer Meryl seni davet etmezse, başın dik bir şekilde çekip gideceksin."

Başımı sallıyorum, ama aklımda, bu olası bir sonuç bile değil.

Meryl Fosse'u müşteri olarak almaya neden bu kadar kararlı olduğumu açıklamak zor, ama bu ihtiyaı iliklerime kadar hissediyorum. Sadece bir hayır kurumunun kurucusu ve başkanı olduğu için ya da paradan geldiği ve harcayacak çok şeyi olduğu için değil. Dahası var. O, hayal edebileceğim tüm iyi şeylerin vücut bulmuş hali. Harika bir zevke sahip, iyi kalpli, alışkan ve daha muhafazakr sosyal kesim üzerinde büyük bir etkiye sahip.

Ayrıca, bazı nedenlerden dolayı, yaptığım şeye *sahte* demesine katlanamıyorum.

Belki de bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum. Belki de egomdan kaynaklanıyor. Her iki durumda da, şehrin öbür ucundaki hayır kurumunun ofisine gittiğimde bir görevim vardı.

"Bayan Fosse birazdan toplantısından çıkacak, Bayan Priest. Beklettiğim için çok özür dilerim. Bu sabah geleceğinizi bilmiyordum." Resepsiyondaki görevli endişeyle kaşlarını atıyor ama ben gülümsüyorum.

"Randevum yoktu. Tamamen benim hatam. Beklemek sorun değil."

Lobide bir yere oturuyorum ve kendimi oyalamak için telefonumu çıkartıyorum. Ekranda beni bekleyen bir mesaj var.

Bugün ağırdan al, katil. Aşırıya kaçma.

SCARLETT: Şehir arabasına bindim ve sadece elli metre yürüdüm. Söz veriyorum iyiyim.

Güzel, çünkü senin için daha sonra planlarım var.

İçimde bir heyecan ürpertisi dalgalanıyor ve bacaklarımın arasında son buluyor. Cesaretimi kaybetmeden önce bir mesaj yazıyorum.

Beni ofisinde yaptığın gibi almanı istiyorum. Sert. Sıcak. Hızlı. Kirli.

Meme uçlarım sütyenime çarpıyor ve bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum çünkü krem rengi ipek bluzum çok az örtü sağlayacak.

Siktir. Beni baştan çıkarıyorsun. İsteddiğini alacaksın. Beynimde kalan kanla günü atlatabilirim şanslıyım.

Telefonuma bakıp bir cevap bulmaya çalışıyordum ki Meryl Fosse boğazını temizledi. Başımı kaldırıyorum ve işte orada, benden üç adım ö t e d e duruyor, yüzünde bunun dikkatimi çekmeye çalıştığı ilk sefer olmadığını söyleyen hafif bir gülümseme var.

Bu harika.

Suçlu bir çocuk gibi, ayağa kalkarken telefonu cebime sokuyorum. "Bayan Fosse, sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk." Uzanıp elini sıkıyorum.

"Beklettiğim için özür dilerim. Bugün size eşlik etme şerefine nail olacağımı bilmiyordum, Bayan Priest. Bu onuru neye borçluyum?"

"Sizinle yaklaşan etkinliğiniz hakkında konuşmak istiyorum."

Çenesini kaldırıyor ve önümüzde duran cam kapıya doğru bir el sallıyor. "Benimle gelin. Ofisimde birkaç dakika sohbet edebiliriz. Yarım saat içinde bir telefon görüşmem var, o yüzden korkarım size ayıracak fazla zamanım yok."

"Hiç sorun değil. Randevu almadan uğramamalıydım ama sanırım heyecanımın beni yenmesine izin verdim."

Meryl ofisine varana kadar hiçbir şey söylemiyor. Tavandan tabana pencereler ve binlerce dolarlık mobilyalarla özenle döşenmiş bir alan yerine, oldukça basit büyük siyah bir masa, fotoğraflarla dolu kitap rafları ve her düz yüzeye dağılmış bir düzine kitap ve dosya yığını görünce şaşıyorum.

"Daha fotoğraflık bir şey beklediğinizi biliyorum ama burada işler gerçekten böyle yürüyor."

"Yargılamıyorum, yemin ederim."

"Güzel, o zaman oturabilirsin. Dur, şu sandalyeyi temizleyeyim." Meryl misafir koltuğundan bir yığın dosya alır ve yan masaya taşır. "Eminim ofisiniz her zaman tertemiz ve düzenli, işinize geldiğinde bir fotoğraf çekip yayınlamaya hazırdır."

"Dürüst olmak gerekirse Meryl, aslında çalışmalarımın çoğunu mutfak masamda ya da yatağında yapıyorum. Nadiren masama otururum ve masamın her zaman temiz ve düzenli olmasının tek nedeni de bu."

Bakışlarındaki soğukluk biraz olsun kayboluyor. "Ah, yani hayatının bu kısmını dünyaya göstermiyorsun."

Gülümsüyorum. "Mağazamın adının *Gerçeklik* değil de *Küratörlük* olmasının bir sebebi var ama burada olma sebebim bu değil."

"O zaman neden buradasınız Bayan Priest?"

"Lütfen bana Scarlett deyin. Bayan Priest çok resmi geliyor. Buradayım çünkü etkinliğinize gelmek istiyorum ama davetiyem postada kaybolmuş."

Meryl başını iki yana eğdi. "Açık konuşabilir miyim, Scarlett?"

"Elbette."

"Davetiyeniz postada kaybolmadı, hiç postalanmadı, çünkü katılmak isteyeceğinizi sanmıyordum. Bu olay fotoğraf çektiirmek ve reklam yapmak için değil. Başka türlü destek alamayacak çocuklara yardım etmek için para toplamakla ilgili."

Sözleri canımı yakıyor ve benim hakkımdaki fikrinin düşündüğümünden daha da düşük olduğunu fark etmeme yardımcı oluyor.

"Ben de davaları önemsiyorum. Hayatımı sizin anlamsız bulduğunuz bir şekilde kazanıyor olmam kalpsiz olduğum anlamına gelmez."

"Senin kalpsiz olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece bencilsin."

Hızlı geri dönüşü daha da canımı yakıyor ve onu müşteri olarak kazanmak bir yana, davet alma şansım bile şu anda sıfıra yakın.

Oturduğum yerde omuzlarımı dikleştiriyorum ve lafı dolandırmaktan bıktığıma karar veriyorum. "Ve çok bencil olduğum için param senin amacın için yeterince iyi değil mi?"

Bu onu duraksattı. "Ben öyle bir şey demedim."

Dirseklerimi dizlerime dayayıp öne doğru eğildim. "O zaman benimle sorunun ne?"

Bakışlarını bana diyor. "Burayı açarken annenin kapıyı suratıma kapattığını ve bir daha ondan para istemememi söylediğini bilmediğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Hayır, yapmadı." Annemi düşündükçe içimi sıcak bir utanç dalgası kaplıyor.

Meryl'e böyle bir şey söylemek, ölümünden bu yana geçen her yılla birlikte daha da uzadı.

"Söyledi."

Elimi yüzüme götürüyorum ve alnımı yüzüme gömüyorum. "Çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

Meryl'in ifadesi biraz yumuşuyor. "Annenle çok yakın olduğunuzu biliyorum ve ölümler hakkında kötü konuşmaktan nefret ederim. Ama benim üzerimde kalıcı bir etki bıraktı ve korkarım bunu sana haksız bir şekilde aktardım."

"Hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten. Annem de hayırseverlik konusunda tutkuluydu. Bunu neden yaptığından emin değilim. O ..."

İlk defa Meryl'i bir müşteri olarak takip etmenin ne kadar boş bir çaba olduğunu anlıyorum ve annemi vefatından bu yana kaç şekilde kutsallaştırdığımı merak ediyorum. Biri öldüğünde, onu insandan çok aziz olarak düşünmek çok kolay, ama onun da kusurları olduğunu biliyorum. Yine de Meryl Fosse'un ofisinde bu kusurlarla yüzleşmek canımı acıtıyor.

Gözlerimin arkasındaki yaşlar bir kez daha yanarken dehşetle başımı sallıyorum. *Onun önünde ağlayamam. Şimdi olmaz. Tanrım, Scarlett, kendini topla.*

Sandalyemden fırlayıp onun ofisinden kaçmaya niyetlendim, ama Meryl'in kısık sesle söylediği sözler beni durdurdu.

"Lütfen, gitme. Korkarım annenle aramızda bazı anlaşmazlıklar vardı, ama bu anlaşmazlıkları sürdürdüğüm için ondan özür dileyemeyeceğime göre, senden özür dileyebilirim. O, babanın evlenmeden önce bana ilgi duyduğuna inanıyordu ve ben de zaten başka birine aşık olduğum için bu konuyu ele almanın önemli olmadığını düşündüm. Ama haklı olduğunu düşünmesine izin verdim. Bu önemsiz bir şeydi. Yıllar önce peşini bırakmalıydım. Dürüst olmak gerekirse hiç başlamamalıydı bile."

Meryl'in Curated'a neden bu kadar şiddetle karşı çıktığını anlayamıyordum ama şimdi anlıyorum. Eski kinler zor ölür. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Sanırım annem öldükten sonra onu mükemmel biriymiş gibi göstermekle iyi bir iş yapmışım. İyi şeylere odaklanmak çok daha kolay, biliyor musun?"

"Kesinlikle. Gerçi bazı ebeveynlerle bunu yapmak diğerlerine göre daha kolay."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Babam olsaydı çok daha zor olurdu," diye mırıldanıyorum. "Kimse onu bir aziz olmakla suçlamadı."

"İnanın bana, bunu çok iyi anlıyorum," diyor sözlerinin altını çizen bir empatiyle. "Benim babam da iyi bir ebeveyn örneği değildi."

Yavaşça kendimi sandalyeye geri bırakıyorum, ellerim kolları kavıyor. "Gerçekten mi?"

Çenesi düşüyor. "Ben altı, on iki ve on yedi yaşlarındayken gitti. Onu son kez yirmi dört yaşımıdayken gördüm. Düğünüm sırasında bir masanın üzerine kusmuştu. Çok utanç vericiydi ve onu asla affetmedim. Aramızdan ayrılalı yıllar oldu ve tüm kalbimle her şeyin farklı olmasını diliyorum. Şimdi onunla hiçbir zaman bir ilişki kurma şansım olmayacağını bilerek yaşamak zorundayım."

O anda, her şeye sahip iki kadın olan Scarlett Priest ve Meryl Fosse değiliz. Bunun yerine, sadece umursayan babalar isteyen iki küçük kız ve bu kalbimi kırıyor.

"Babam bir kızı olduğunu hiç umursamadı. Acı çekmenin bir sıralaması olmadığını biliyorum ama bunu anlayabiliyorum. Keşke bunları yaşamak zorunda kalmasaydın Meryl. Keşke ..." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum. Sonra aklıma bir şey geliyor. "Hayır kurumunuz bu yüzden bu kadar önemli, değil mi? Çünkü siz çocuklara

Gidecek bir yer ve evde ne olursa olsun onları önemseyen insanlar."

Yüzünde ısı ısı bir gülümseme beliriyor. "Kesinlikle."

"Katılmama izin verirsiniz gerçekten onur duyarım. Katılmamamı tercih ederseniz de bunu anlayışla karşılarım ve yine de bağışta bulunacağım. Bu konuda gerçekten ciddiym. Bunu sadece davetiye almak için söylemiyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyor Meryl yanaklarından birinde bir gamze belirirken. "Mükemmel bir saçmalık dedektörüm var. Bir alkoliğin kızıyım, bu yüzden doğal olarak böyle. Ama senin de katılmanı çok isterim, Scarlett. Tabii bilet fiyatlarına ek olarak para toplamamıza yardımcı olmak için sessiz müzayedeye bir şeyler bağışlarsan."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor çünkü onun pazarlık yeteneğine büyük saygı duyuyorum. "Çok isterim. Çok teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk. Açık artırma ürününü Perşembe gününe kadar gönder. Cumartesi akşamı görüşürüz."

Sözleri karşısında donup kaldım. Etkinliğin *gelecek hafta* olduğunu sanıyordum ama gülümsememi bozmadım.

Pekala, bunu halletmemiz gerekecek.

Cuma günü kulübe gideceğim ve Cumartesi günü yardım etkinliğinden sonra Gabriel'in yatırımcıları her şeyin doğru yönde ilerlediğini ve telaşa gerek olmadığını görecekler. *Her şey yoluna girecek.*

Yine de içimde bir huzursuzluk duygusu hayır kurumlarından çıkıp eve kadar beni takip ediyor.

KIRK ÜÇ

EFSANE

"BU ARTIK DÜZENLİ OLARAK GÖRDÜĞÜM BİR MANZARA DEĞİL," DİYOR Q İÇERİ GIRERKEN. kulüpteki ofisimde. En iyi arkadaşımın tavrını hayal görmüyorum. Çok kızgın.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var? O zaman söyle," diyorum ona, masamın arkasında oturduğum yerden kalkarak.

Q içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Yatırımcı toplantısı Perşembe günü saat ikide. Kendini Scarlett Priest'ten ayırıp gelebilir misin? Yoksa o toplantı da mı senin için önemli değil?"

Masamın etrafında dolanıyorum ve onunla odanın ortasında, her şeyi başlatan halının üzerinde dururken karşılaşıyorum. "Bağlılığımı mı sorguluyorsun? Şimdi mi? Yaptığım onca şeyden sonra mı?"

"Geri kalanımız kaleyi korurken sen neredeyse tüm hafta boyunca ortalıkta yoktun, böylece prensesle birlikte şatoya aitmişsin gibi kurtarmaya koşan prensi oynayabilirdin."

"Bana ihtiyacı vardı."

Q öne atılıyor. "Sana ihtiyacımız var. Kafanı oyuna vermen gerek yoksa her şey biter. Perşembe günü fişimizi çekebilirler. Bunu biliyorsun, değil mi Gabe? Sözleşmeyi ihlal ediyoruz. Kredileri çağırabilirler. Sonra ne yapacaksın? Git.

rihtımda dövüşmeye ve başka bir yasadışı kulüp açmaya geri mi döneceksin? Çünkü yeni kızının o kapılardan geçecek tipte biri olduğunu sanmıyorum."

Scarlett'in yanaklarını bazen lekeleyen allık gibi göğsümde öfke yükseliyor. "Bu işe ne kadar bağlı olduğumu en iyi sen biliyorsun. Her şeyini feda eden ve her kuruşunu ortaya koyan benim. Sence bu değişti mi?"

"Evet amına koyayım." Q'nun bakışları üzerimde keskinleşiyor. "Burada nadiren bulunuyorsun. Kıt kanaat geçiniyoruz, her gece zar zor geçiniyoruz ve sen *burada değilsin*."

"Bu senin sorunun mu Q, yoksa sonunda tavsiyene uyup hayatıma devam ettiğim için kızgın mısın?"

Q ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "İ l e r l e m e n bu mu? Gerçekten mi?"

"Evet, öyle. Nasıl yaptığımı beğenmediğin için üzgünüm ama sadece Marcus Quinterro'nun onayladığı adımlarla ilerleyebileceğime dair bir şart olduğunu hatırlamıyorum."

Q'nun istediği gibi beni yere sermek yerine dönüp kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı yırtıp açacağını ve arkasından çarparak dışarı çıkacağını sanıyorum ama öyle yapmıyor. Etrafında dönüyor ve ellerini simsiyah saçlarının arasına sıkıştırmadan önce çerçeveye yaslanıyor.

"Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemeye çalışmıyorum dostum. Gerçekten söylemiyorum." Sonunda tekrar bakışlarımla buluştu. "Sadece senin için endişeleniyorum. Seni tanıdığımdan beri tünel görüşün var. Bir kez olsun gözünü ödülünden ayırmadın. Ve şimdi... Kahretsin, dostum. Artık kim olduğunu bilmiyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni çok korkutuyor."

Sizi neredeyse kendinizden daha iyi tanıyan bir en iyi arkadaşına sahip olmak bazen bir lütuf bazen de bir lanet olabiliyor. Q'ya siktir olup gitmesini ve kendi işine bakmasını söyleyebilirim çünkü ben ne olduğumu biliyorum.

Ama ona bundan daha fazlasını borçluyum. Sadece yıllara dayanan dostluğumuzdan dolayı değil, aynı zamanda kendisinin ve ailesinin parasının bir kısmı da kulübe bağlı olduğu için. Tepkisi kısmen onları hayal kırıklığına uğratacağım korkusundan kaynaklanıyor.

"Buradayım Q. Bir plan üzerinde çalışıyorum. O kadar iyi bir plan ki, eğer tutarsa, her kuruş borcumuzu silip özgür ve temiz yaşayabiliriz."

Q ellerini indiriyor ve sanki beynimin içini görmeye çalışıyormuş gibi boynunu büküyor. "Sen neden bahsediyorsun? O dövüş gecesinden mi? Bu bize tüm borcumuzu ödeyecek kadar para getirmeyecek. Sen bu fikri ortaya attığından beri rakamları hesaplamaya çalışıyorum ama tüm gelirin bize kalmasına izin verseler bile ki bu asla olmayacak, bunun hiçbir yolu yok."

Ne düşündüğümü anlamaya çalışırken yüzünde duygular beliriyor. Henüz yüksek sesle söylemedim, bu yüzden şu anda kafamda ne olduğunu bilmesinin bir yolu yok.

"Girişin yüzde ellisi için pazarlık yaparız, içki fiyatlarını iki katına çıkarırız ve gecenin ana etkinliği olarak Bodhi Black ile dövüşürüm ve her kuruşumu kendime yatırırım."

Q'nun savunmasında, yüzü soluklaşırken çenesi sadece bir santim düşüyor. Konuşmak için ağzını açıyor ve başını sallamadan önce tekrar kapatıyor.

"Hayır. Hayatta olmaz, Gabe. Black'le dövüşmeyeceksin. Bu duyduğum en lanet ölüm isteği. Ayrıca, daha antrenman bile yapmadın. Bu şeyi otuz gün içinde falan yapmak istiyorlar. Bu tür bir savaşa hazır değilsin ve sen kahramanlık yapıp hepimizi kurtarmaya çalışırken en iyi arkadaşımı kaybetmeyeceğimden eminim. Böyle bir şey olmayacak."

"Black'in dizi o son dövüşten sonra asla yüzde yüz olmayacak. Forma girebilirim. Onun hareketlerini biliyorum. Onunla çok zaman geçirdim.

Son dövüşümüzün kasetini inceliyorum. Onu tekrar yenebilirim."

Q boşa kürek çekiyormuş gibi başını sallıyor. "Bu berbat bir fikir, Gabe. Organizasyon şirketini ikna etmen ve ana müsabakayı onun yerine koyman gerekeceğinden bahsetmiyorum bile. Buna izin vermelerine imkân yok."

"İşte bu noktada açgözlülüğün gücünü hafife alıyorsun dostum. Saygınlık şemsiyesi altına sokulmuş bir sokak dövüşü maçı bir ton hayran ve göz çekecektir. Organizatörler bunu satın alacaktır. Şimdi tek sorum, bunun için benim yanımda olup olmayacağını." Q sadece köşecim ve kesicimle çalışıp çalışmayacağını değil, tüm bu lanet olası şey için desteğine güvenip güvenemeyeceğimi de sorduğumu biliyor. "Bu şehirde attığım her adımda yanımdaydın dostum. Bunun için sana ihtiyacım var. Bana hâlâ güveneceğini bilmem gerek."

Q bana bakmadan önce işaret parmağı ve başparmağıyla alnını ovuşturuyor. "Neden her zaman her şeyi ortaya koymak zorundasın? Neden bazen işleri yarım yamalak yapamıyoruz?"

"Çünkü efsaneler böyle doğmuyor."

Bir kahkaha attı ama içinde çok az mizah vardı. Hâlâ başını sallayarak bana bakıyor. "Sen delinin tekisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Kapı pervazını itiyor ve onunla halının ortasında buluşuyorum. "Yine de yılın hangi günü olursa olsun senin üzerine bahse girerim. Eğer bunu yapabileceğini düşünüyorsan, Tanrı hepimize merhamet etsin."

Eğildim ve ona sertçe, sırtını tokatlayarak sarıldım. "Bir dövüş daha, sonra eldivenlerimi sonsuza dek asacağım."

Q geri çekilir. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Ona kesinlikle her şeyi çözemediğimi ama çözeceğimi, çünkü bunun hayatımın mücadelesi olduğunu söylemek istiyorum. Bunun yerine, ben

"Bodhi'nin menajerini ara ve onlara bir telefon geleceğini söyle ve vermeleri gereken cevap *evet olsun*."

"Tanıtım şirketiyle görüştükten sonra demek istiyorsun."

Çenemi yana salladım. "Hayır, hemen şimdi demek istiyorum. Çünkü bunu gerçekleştireceğim."

Kapı çalındı ve "Girin" diye seslendim.

Zoe'yi bir anlığına görüyorum, sonra Bump onun etrafından dolanıp bana bir kucaklaşma şeklinde çarpıyor. Roux hemen onun yanında zıplayarak patilerini kollarımıza koyuyor, Bump da yeni kesilmiş saçlarını göğsüme bastırıyor.

"Seni özledim, Gabe! Sanki çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Roux bana eşlik ediyor ve ben de ona iyi bakıyorum. Değil mi kızım?"

Roux bizi itiyor ve dört patisiyle bir kez daha yere iniyor. Bacağıma sokuluyor ve ben de uzanıp onun yumuşak başını okşuyorum.

"Harika bir iş çıkarıyorsun, Bump. Bunu gerçekten takdir ediyorum, dostum."

Bump sonunda beni bırakıyor ve geri çekiliyor. "Aynı görünüyorsun ama farklı kokuyorsun. Daha güzel."

Zoe ve Q kahkahalara boğuluyor, ben de en son nerede düş aldığımı ve kokulu sabunu düşünüyorum. Alaycı bir gülümsemeyle Bump'a, "Ama güzel koktuğumu mu söylüyorsun?" diyorum.

Başını sallıyor. "Çok daha iyi. İyi de görünüyorsun. Bu gece eve geliyor musun? *Pazartesi Gecesi Futbolu* izlemek için Koca Mike'la bara gideceğim ama istersen sen de bizimle gelebilirsin."

Bu cömert bir davet, hatta bu odadakiler dışında herkesin fark edebileceğinden daha cömert. Koca Mike ile bara yalnız gitmek Bump'ın tüm dünyada en sevdiği şey. Q'nun yaşlı adamı Bump'ın her biradan bir shot bardağı sipariş etmesine izin veriyor.

ve hepsini masanın üzerine dizerken, o da barda patlamış mısır yiyebilir.

"Bu gece Koca Mike'la git, dostum. Yarın gece takılırız.

Yeri sen seç."

Gözleri kocaman oldu. "Scarlett'i getirebilir miyiz? O iyi biri. Onu tekrar görmek istiyorum."

Evet demeden önce ona sormalıyım, çünkü Bump verdiği sözleri ne kadar ciddiye alır, ama şu anda bunu sağlamlaştırmanın önemli olduğunu biliyorum.

"Evet. Scarlett gelecek. Yarın bana seçimini mesajla bildir, saat altıda seni almaya gelirim."

"Sabah mı?" Bump bu düşünceden iğrenmiş gibiydi. "Gece, dostum. Akşam yemeği yeriz ve biraz eğleniriz."

Bump'ın gülümsemesi geri geldi ve eskisinden daha parlak bir şekilde ışıldıyor. "Tamam. Bu bir randevu." Zoe'ye bakar. "Beni yeni bir gömlek almaya götürür müsün? Bayanlar için güzel görünmek istiyorum."

"Evet, Bump. Yarın işe giderken sana bir tane alırız."

Bana elini uzatıyor ve sonra ikimiz de tükürüp el sıkışıyoruz. "Seni özledim Gabe, ama seni mutlu edecekse buna değer."

Kan bağı olmayan bu küçük kardeşime duyduğum minnettarlık göğsüme sert bir şekilde çarpıyor. "Öyle, Bump. Gerçekten öyle." Bunu Q'nun duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum ve Zoe saatine bakmadan önce yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Vakit geldi beyler. Ben onları içeri alırım, sen de dövüşmek isteyecekleri başka bir yer kalmayana kadar onları oyalarsın."

KIRK DÖRT

SCARLETT

"SİZİ TEKRAR GÖRDÜĞÜME ŞAŞIRDIM, BAYAN PRIEST," DİYOR DR. GRAND ODASINDAN.
Oturdüğüm kanepenin karşısındaki sandalyeye.

Ofisinde, seks terapisti olduğunu ve Chadwick ile ilişkimin tamamen bittiğini öğrendiğim kanepede. Anılar hala utancın ağırlığını taşıyor, ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Ne de olsa geri döndüm.

"Beni başka bir randevu almaya davet ettiniz, işte buradayım."

Tabletini dizine yerleştiriyor ve dumanı tüten bir fincan çaya uzanıyor.
"Bugün ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Ses tonu ve tavrı o kadar yumuşak ki, üzerime bir anda tedirginliğimi yok eden bir sakinlik örtüsü örtüyor.

"Daha önce kırılmadığımı söylemiştin ve ben sadece haklı olduğunu bilmeni istedim. Kırılmadım."

"Bu harika bir haber. Aynı fikirde olmana sevindim." Kibarca gülümsüyor ama sanki neden burada olduğumdan hâlâ emin değilmiş gibi bir soru işareti var.

Cesaretimi toplayıp ağzımdan kaçırıyorum. "Bu gece seks yapacağım."

Hakkını yemeyelim, Dr. Grand gözlerini kırpmıyor bile. "Tamam..."

"Burada benim için randevu alan adamla değil. Başka biriyle. Görüştüğüm biri. Sana ondan bahsetmiştim. Bana kendimi kırılmamış hissettiren adam."

Meraklı bakışı gülümsemeye yakın bir şeye dönüşüyor. "Ve bu gece için seks mi planladın?"

"şey, geçen hafta sürpriz bir apandisit ameliyatı geçirdim, bu yüzden ilişkimizin fiziksel yönüne biraz gölge düşürdü, ama bence bu iyi bir şey olabilir."

"Neden böyle söylüyorsunuz?" Dr. Grand'ın kalemi tablete yazmaya hazır ama hareket ettirmiyor.

"nk onu kendi alanımda görmeye alışmam için bana zaman verdi. Onun yakınımda olmasına alışmak için. I . . . Sanki ona yakın olmak için can atıyorum. Onu sürekli yanımda istiyorum. Yüzünü mutfağımda ya da oturma odamda görmeyi seviyorum. Ve şimdi... şimdi, daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum. Seksi, yakınlığı ve her şeyi."

Dudakları ince bir onaylayıcı sırtışa dönüşüyor. "Bu her ilişkide büyük bir adımdır."

"Zaten seks yapmıştık, yani ilk kez yapmıyoruz, ama ... Öyle hissettiriyor." Ona kulüpte ilk kez ne olduğunu açıklıyorum ve glsemesi kayboluyor.

"Bu tekrar olursa ne yapacaksın?" Dr. Grand kalemini parmağı ve başparmağı arasında dengeleyerek soruyor.

"Olmayacak."

"Ama emin olabilir misiniz?" diye soruyor başını eğerek. "İnsanlar genellikle bir gecede değişmezler, Scarlett. Bu uzun, yavaş bir süreçtir ve insanın kendi üzerinde çok çalışmasını gerektirir."

Gabriel'in bana sözlerine inanmak zorunda olmadığımı, çünkü bana göstereceğini söylediğini düşünüyorum. Ve yle de oldu. Hastaneye yattığımdan beri her gün yanımda oldu.

daha fazla seks istemesiyle bir alakası yok. Bence o sadece beni istiyor.

"Emin olmasaydım onunla birlikte olmazdım."

"Umarım haklısındır ama lütfen dikkatli ol. Son zamanlarda çok şey yaşadın ve bu büyük bir mesele."

Seansımızı bitirdik ve ben Dr. Grand'in peşinden kapıya doğru yürürken duraksadım ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Bir ilişkinin yürüdüğünü nasıl anlarsınız?"

Yüzü yumuşuyor. "Bence herkes için farklıdır ama genel olarak güven, saygı, nezaket, karşılıklı çekim ve sağlıklı bir mizah dozu ararım."

Listesini seviyorum, çünkü Gabriel'le yaşadığım ve başka kimseyle yaşamadığım her şeyi içeriyor.

"Teşekkürler, Dr. Grand. Tekrar görüşmek üzere." "İyi şanslar, Scarlett."

Seks terapistiyle yaptığım seans bana düşünecek çok şey veriyor ama heyecanımı bir nebze bile azaltmıyor. Bugün gerçekleşecek, buna hiç şüphe yok ve sabırsızlanıyorum.

New York sokaklarında yürürken bu gece yaşayacağım lezzetli seksi düşünmek bir keşif. Monroe ve Harlow'un öğle yemeği için buluşmayı sevdikleri havalı bistroya varmadan hemen önce yüz ifademi kontrol etmeye çalışıyorum.

Onları kaldırımdaki kapalı alanda bir masada görüyorum.

"Vay be, kim bu seksi şey?" Monroe bana sesleniyor ve sonra ısılık çalıyor. "Onu kraker yediği için yatağımdan atmazdım."

Harlow gülüyor ve başını sallıyor. "Sen delinin tekisin."

"Açlıktan ölüyorum," diyorum, kalça yüksekliğindeki çitin içine yerleştirilmiş küçük kapıdan geçip yuvarlak masadaki üçüncü koltuğa oturuyorum.

Monroe göz kırparak, "Büyük ihtimalle dev bir parça erkek eti için açlıktan ölüyorsun," diye ekliyor. "Sende o bakış var."

Belli ki düşüncelerimi saklamakta başarısız olmuşum. Masum görünmeye çalışarak bakışlarımı iki arkadaşım arasında gezdiriyorum. "Ne bakışı?"

Harlow suyundan bir yudum almadan önce, "*Bu gece biriyle yatmayı düşünüyorum,*" diyor. "Ve katılıyorum. Sende de var. Daha iyi hissediyor musun? Tekrar vahşi bir gezintiye çıkmaya hazır mısın?"

Gabriel'le en son ne zaman seks yaptığımızı ve bunun ne kadar patlayıcı ve şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum. Bu gece kulüpte onun masasında ikinci bir tur atmayacağız, ama yatağında da aynı derecede ateşli olacak. Sonra Chadwick'in yatak odamda alay ettiğini hatırlıyorum.

"Bütün o fırfırların ve dağınıklığın ortasında senin için sertleşmemi mi bekliyorsun? Olmaz, Scarlett. Benim evime gelebilirsin."

Çirkin sesi bastırıyorum çünkü duymak istediğim son şey bu.

"Neyin var?" Bu Harlow'dan geliyor.

"Chadwick yatak odamda sertleşemeyeceğini söyledi," diyorum, bakışlarım karlı beyaz masa örtüsüne sabitlenmiş.

"Tanrı aşkına," diyor Monroe, neredeyse uçan eliyle su bardağını devirerek. "O pislik herhalde hiçbir yerde sertleşemez. Hiçbir eski püskü şık dekor Gabriel Legend'ın bu gece seni yastığının üstüne vurmasını engelleyemez. O adam muhtemelen seni Midtown'daki oyuncak bebek mağazasının ortasında becerirdi - eğer o lanet şey çocuklardan ve çalışanlardan arınmış olsaydı. Tüm o minik bebek gözleri bile seni o kadar çok istemesine engel olamazdı ki, tenini gördüğü ilk anda boşalmaya hazırdı."

Yüzüne bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bu tüyler ürpertici örneğe rağmen, ne dediğini anlıyorum. Chadwick'in seks takıntısıyla ilgili her şeyi kafamdan atıyorum."

"Oh, güzel," diye fısıldar Harlow. "Ama şimdi bakma, çünkü kolunda bir fahişeyle caddede yürüyor."

"Hayır," diye fısıldıyorum, arkamı dönüp bakma dürtüsüyle savaşıırken masa örtüsünün kenarını kavıyorum.

"Kahretsin, bizi fark etti," diye fısıldıyor Monroe. "Omuzlar geride. Memeler dışarı. Çene yukarı."

Chadwick'in hakkımda ne düşündüğü artık zerre kadar umurumda olmasa da onun dediklerini aynen yapıyorum.

Kendini beğenmiş sesi sağ omzumun üzerinden geliyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Vay, vay. Bazı şeyler hiç değişmiyor. Üç Amcikkateer hâlâ öğle yemeği yiyen kadınlar."

Orospu çocuğu.

Sandalyemden fırlayıp ona doğru dönüyorum, omuzlarım geride, memelerim dışarıda ve çenem yukarıda tabii ki. Kibar bir gülümsemeyle kolundaki yirmili yaşlardaki genç sarışını inceliyorum.

"Merhaba, Chadwick. Seni tekrar eyer üzerinde görmek güzel."

Bakışları üzerimde yoğunlaşıyor ve orada okuduğum yoğun nefret beni neredeyse şaşırtıyor. "Bunca zamandır eyerdeydim, Scarlett. Sevişmeyen tek kişi sendin."

Bu. Lanet olası. Puşt.

Son seksimizden kısa bir süre sonra yıllık muayenemi ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaptırdığım için gerçekten çok mutluyum, çünkü artık kaç New Yorklu ile vekaleten yattığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ve *Tanrı'ya şükür* ona her zaman prezervatif taktırdım.

Harlow ve Monroe sandalyelerinden fırlarken metalin betona sürtünme sesi duyuldu.

"Az önce yeni sevgilinin önünde aldattığını itiraf mı ettin? Kötü bir davranış, sence de öyle değil mi Chad?"

"*Chadwick*," diyor Harlow'a alaycı bir ifadeyle.

"*Sert bir sik bulamayan Chadwick*," diyor Monroe *bir tekerleme* gibi. "*Sevişememesi çok kötü, çünkü bu bir sürtüğün para kazanmasını gerektirir.* Kahretsin, burada gerçekten başka bir satıra ihtiyacım var. Böyle anlar için şiir becerilerim üzerinde çalışmam gerekecek."

Chadwick'in yüzü kalp krizine doğru gidiyormuş gibi tehlikeli bir şekilde kızarıyor. Yanındaki sarışın kıkırdayınca, ona ters ters bakmak için arkasını döndü. "Kapa çeneni. Onları dinleme."

"Ah, tatlım," diyorum kıza ses tonumda sempati ile. "Kaçabildiğin kadar hızlı ve uzağa kaç. Yürüdüğün yolun aşağısında iyi bir şey olmadığına söz veriyorum."

Chadwick bana doğru hamle yapıyor, ama ben geri sıçırıyorum ve çit onun yaklaşmasını engelliyor. "Sen bir amcıksın, Scarlett. Her şeye sahip olduğunu sanan ama en çok istediği şeyi elde edemeyen zengin bir kaltak; babasının onu umursamasını."

Zalim sözlerinin acısıyla oksijeni geri çekerek keskin bir nefes alıyorum.

"Hayır, yapmadın-" Monroe çitlere doğru fırlıyor ama elimi koluna atarak onu durduruyorum.

"O buna değmez, Monroe. Zamanımızın bir saniyesine daha değmez." Üzerime bir soğukluk çöküyor ve Chadwick'in çamurlu kahverengi gözlerine bakıyorum. "Sen hayatımda yaptığım en büyük hataydın. Tanrı'ya şükür çok geç olmadan fark ettim."

Sarışının gözleri iri iri açılmıştı, çantasını yanına sıkıştırıp yüksek topuklarının üzerinde geriye doğru adım atıyordu. "Az önce bir randevum olduğunu hatırladım. Gitsem iyi olacak." Saniyeler içinde gitti, topuklu ayakkabılarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Chadwick'in ifadesi daha da şeytani bir hal alıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin, Scarlett. Söz veriyorum." Ve sonra her adımında insanlara çarparak kaldırımından aşağıya doğru oflaya puflaya yürüdü.

"O adamdan nefret ediyorum," diyor Harlow, her kelimesi buzla kaplı.

"Yanıyor olsaydı 911'i aramazdım," diye ekliyor Monroe başını sallayarak. "Ve bu konuda kendimi suçlu bile hissetmezdim."

Masadaki yerlerimizi aldıktan sonra her ikisi de ellerimden birini tutmak için uzanıyor, ben de sıkarak karşılık veriyorum.

"Sadece hayatımdan çıktığı için mutluyum."

"Peki ya baban?" Monroe soruyor. "O pislik herifin gerçek yüzünü nasıl görmüyor?"

Omuz silkip başımı sallıyorum. "Bilmiyorum ama sanırım artık bırakmamın zamanı geldi. Bu boku artık yanımda taşıyamam. Onunla işim bitti. Sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum."

KIRK BEŞ

EFSANE

"GÜZEL KULÜP. GERÇEKTEN ÇOK GÜZEL. VE KESİNLİKLE SENİN GİBİ GÖRÜNÜYOR ortasına bir kafes sığdırmak için mükemmel bir şekilde tasarladı." Dövüş promosyon şirketinin CEO'su Gerard Poirier, kapıya doğru yürürken başıyla beni onaylıyor.

"Federallerin baskın yaptığı yer gibi bizi şaşırtacak bir şey bulacağımızı sanmıyordum. Yanıldığıma çok sevindim," diye ekliyor Gerard'ın ikinci adamı Bruce Liggett.

"Onayladığınıza sevindim beyler. Uygun şartlarda dövüş kartınıza ev sahipliği yapmaktan mutluluk duyarız."

Gerard sanki bu konuyu açmamı bekliyormuş gibi sözlerime kilitleniyor. "Standart sözleşme. Girişin yüzde on beşini alırsın, içkiden gelen tüm parayı alırsın ve eminim burada daha fazla etkinlik düzenlemek için seni haritaya koyacaktır."

Solumda duran Q, yüzde 15 rakamını duyunca yerinden kıpırdandı.

"Korkarım standart bir durumda değilsiniz beyler. İnsanları büyüleyecek bir mekâna ihtiyacınız var, yoksa yapmaya değer bir etkinliğiniz olmaz."

"Ne demek istiyorsun, Legend?" Bruce soruyor.

"Yüzde on beşin sizi ön kapıdan bile geçiremeyeceğini söylüyorum. Benim sahip olduğum şeye ihtiyacınız var ve ben bunun değerini biliyorum."

Gerard kollarını kavuşturmuş, takım elbisesinin düğmesini tutan ipliğin sağlamlığını test ediyor. "Ne kadar istiyorsun?"

"Kapının yüzde yetmişi."

"Hayırlanet olsun şekilde," Bruce Yangınlar Geri. "Sen dışarı . lanet olası aklın. Hiçbir zaman yüzde otuzdan fazla ödemedik."

"Ve çaresiz kaldığınızda bana on beş mi teklif ediyorsunuz?" Bruce ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Senin de çaresiz olduğunu duyduk."

Başımı kaldırıp devasa sütunları ve yüksek tavanlarıyla kulübün içini tarıyorum. "Çaresizmişim gibi mi görünüyor? Burası benim krallığım ve şartları ben belirlerim."

Gerard'ın çenesi bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Yarı yarıya istiyorsun."

"Aynen öyle. Ve eğer dövüşün biletleri tükenmediyse, kalan biletlerin fiyatlarını artırmalısın, çünkü yeni yeri duyurur duyurmaz satılacaklar."

Gerard'ın bakışları VIP bölümünün bulunduğu balkona yöneliyor. "Son yerimizde ikinci bir katımız yoktu. Oradan manzara çok iyiydi. Sence kaç koltuk sığdırabiliriz?"

Çoktan hesaplamaya başlamış olan Q'ya bakıyorum.

"En az iki yüz," diyor adamlara.

Gerard başını sallıyor. "Tanesi iki bin dolardan satarız, kapıyı yarı yarıya paylaşırsınız, ikimiz de ihtiyacımız olanı kazanırız ve kimse açgözlülük yapmaz."

"Bununla yaşayabilirim," diyorum onlara.

Gerard'ın ağzı yukarı kıvrılır. "O zaman sanırım bir anlaşmamız var-"

"Bir şey daha var," diyorum ve iki adam da sertleşiyor.

"Ne?" Bruce soruyor.

"Ana etkinliğiniz zayıf. Bunun koltukları dolduracağını mı sanıyorsun?"

Bruce bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Orijinal eşleşme daha iyiydi ama bir dövüşçü sakatlandı. Yerini kısa sürede bulabileceğimiz en iyi dövüşçüyle doldurmak zorunda kaldık."

Gerard gözlerinde parlayan ilgiyle beni değerlendiriyor. "Bizim için daha iyi bir seçeneğin var mı Legend? Çünkü Bodhi Black'in intikamını kafeste almaktan başka bir şey istemediğini duydum."

Bruce dönüp ona bakıyor. "Bu onaylanmış bir dövüş, bir yeraltı maçı değil."

"Eğer Black'le tekrar dövüşürsem, bu yasal olacak. Yeraltında değil. Eğer bunu gerçekleştirebilirsen, yarın bu dövüşü kabul edecek ve bu şehrin gördüğü en iyi şovu sergileyeceğiz."

Gerard'ın gülümsemesi daha fazla büyüyemezdi. "Spor komisyonuyla ben ilgilenirim. O üst düzey biletler iki bin dolardan çok daha fazlasına gidecek." Elini uzattı. "Seninle iş yapmak bir zevk, Legend. Seni kafeste görmeyi dört gözle bekliyorum."

Ne halt ettiğimi bildiğim için Tanrı'ya dua ederek ona uzanıp elini sıkıyorum. "Bana sözleşmeyi getir. İmzalayacağız ve bunu gerçekleştireceğiz."

KIRK ALTI

SCARLETT

DUŞTA ACELE ETMİYORUM, CILDIMIN HER SANTIMINI TIRAŞ EDİYORUM.

Omuzlarımın altında hiç saç çıkmadı. Bu gece o gece. Bir sonraki adımımız. Ve bu konuda endişeli olmak yerine harika hissediyorum.

Gördün mü? İşte sağlıklı bir ilişki böyle hissettirir.

Kötü Scarlett bu düşünceden hemen sonra devreye giriyor. *Psh, sadece sikinin nasıl hissettirdiğini tekrar öğrenmem gerekiyor çünkü çok uzun zaman oldu. Bu gece sevişeceğiz! İhtiyacımız olanı almak için üç kez şerefe!*

Kurulandıktan ve losyon sürdükten sonra aklımda hâlâ Kötü Scarlett varken, iç çamaşırı sandığıma doğru yürüyorum ve ikinci çekmeceyi açıyorum. İçinde, çoğunu sadece benim gördüğüm dantelli iç çamaşırlarından oluşan bir patlama var. Ama bu değişmek üzere.

Ne zaman seksi iç çamaşırı satın alsam kendimi sahtekâr gibi hissederdim, çünkü erkeği için giyecek ve onun dizlerinin üzerine çökmesini izleyecek türden bir kadın değildim. Ama bu gece, stratejik olarak yerleştirilmiş dantelli çiçekleri olan şeffaf, soluk şeftali rengi bir sütyen ve külot takımı seçerken, yıllardır ya da belki de hiç olmadığım kadar *kendim* gibi hissediyorum.

Baştan çıkarıcı ve kendinden memnun bir gülümsemeye külotu giyip kalçalarımdaya ayarladıktan sonra sütyeni giyip altın kopçasıyla arkama asıyorum.

Aynanın karşısına geçiyorum ve tüm kusurlarımı bulmak için eleştirel bir gözle bakmak yerine derin bir nefes alıp gördüklerimi takdir ediyorum - kendi gücünü ve özgüvenini yeniden kazanan bir kadın. Bu, selülit ya da fazla kilolarla ilgili hiçbir öz-bilincin gölgeleyemeyeceği güzel bir manzara.

Ayrıca, Gabriel Legend beni *ben olduğum* için seviyor. Bir şey var. Eğer farklı bir kadın isteseydi, ona sahip olabileceğini bilmek son derece tatmin edici. Ama istemiyor ve birkaç saat içinde her bir santimetrekaremi gördüğünü hayal ettiğimde bu müthiş bir güven artırıcı.

Sevişiyorum! Melekler sevinip "Hallelujah Korosu" söylemese de, söylemeliler çünkü ben tam olarak böyle hissediyorum.

Saçımı ve makyajımı yapması için Kelsey'i arayabilirdim ama bu gece kendim yapmak istedim. Kısa, ipeksi bir bornozu omuzlarıma geçirip bağladıktan sonra, dünden kalan buklelerimi yüzümün etrafında yumuşatarak tarıyorum ve makyajıma başlıyorum. Kaşlarıma dokunmak dışında göz makyajını tamamen atlayarak hafif ve ince tutuyorum. Renkli bir dudak boyası ve yapışkan olmayan bir parlaticı sürdükten sonra kendime onay işareti veriyorum.

Kelsey bile bana beşlik çakardı.

Ayrıca, kırk beş dakika ayırarak bitirdim.

Çalışabilirdim ama bunun yerine telefonumu elime alıp en sevdiğim sosyal medya uygulamasının simgesine dokunarak kendimi şımarttım. Son zamanlarda favori hesaplarımı pek takip edemiyordum ve Winston üçüzlerinin neler yaptığını görmek için can atıyordum. Sayfayı bulmak sadece birkaç dakikamı alıyor ve yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Dışarıda, küçük bir bahçede baloncuklarla oynuyorlar ama yüzlerindeki neşe kesinlikle saf. Başlıkta şöyle yazıyor:

İnatçı üçüzler dün bulaşık makinesini sıvı el sabunuyla doldurdular, bu yüzden şimdi baloncuklara takıntılıyız. Neyse ki bunlar mutfağı su basmıyor. Alt kat komşumuz Blanche'dan özür dileriz. Bunun olmasını gerçekten istememiştik. Söz veriyorum yarın özür olarak kurabiye yapacağım! #LifelsMessy #EmbraceTheMess #TheTripletEffect #BubblesEverywhere #ItWasSoHardNotToLaugh #TheirEyesWereSoBig

Hashtag'lerini okudukça kıkırdamalarım daha da artıyor. Espri anlayışını bir kenara bırakın, nasıl hala akıl sağlığını koruyor bilmiyorum ama fotoğraftan ve sözlerinden parlayan sevgiyi hissedebiliyorsunuz.

Bir gün ben de böyle fotoğraflar ve başlıklar paylaşacağım.

Dağınık saçlı ve yapışkan parmaklı, mavi gözlü minik bir çocuk hayali beynime giriyor ve durup onun annesi olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Tanrım, bunu o kadar çok istiyorum ki iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Çocuklar herkes için olmayabilir ama kesinlikle benim için. Gerçi Bayan Winston gibi aynı anda üç çocuğa ihtiyacım yok.

Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. *Gabriel çocuk istiyor mu?* Bunu öğrenmem gerekecek. Ama bu gece değil. Bu gece bizimle ilgili, sadece bizimle.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve arka kapımın zili çaldığında neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Hâlâ üzerimde olan bornoza bakıyorum ve başka bir şey giymeyi düşünüyorum. Ama . . . *hayır. Hayır, giyeceğimi sanmıyorum.* Aklımın tam olarak nerede olduğunu görmesine izin verebilirim.

Yüzümde şeytani bir gülümsemeyle çıplak ayakla mutfağa giriyorum ve zilin düğmesine basıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Daha müstehcen bir şey söylemek istedim ama kapımdakinin başka biri olabileceğini düşününce korktum... Bu da hemen koşup üstümü değiştirmem gerektiği anlamına geliyor çünkü beni bu kıyafetle görebilecek tek kişi Gabriel.

"Bana tahmin ettiğinden daha çok yardım ediyorsun uğur böceği. Umarım açsındır."

Heyecan vücudumda elektrik gibi vızıldıyor. "Yukarı gel. Açlıktan ölüyorum." Kapının kilidini açmak için düğmeye basarken sessizce ekliyorum.

Üç kat merdiveni tırmanması için gereken birkaç düzine saniye boyunca mutfak masasının ortasındaki çiçek aranjmanını yeniden düzenliyorum ve kapıyı çaldığında yüzümü kapıya dönüyorum. Bornoza bir kez daha bakıp yakalarını düzeltiyorum ve kapıyı açmak için bir adım öne çıkıyorum.

Beni görür görmez bakışları acıkıyor. Anında doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Aman Tanrım. Vay anasını." Yutkunuyor ve gözleri beni yutarken paket servis poşetlerinin kâğıtları elinde buruşuyor. "Hay sikeyim. Akşam yemeği getirmeme gerek yoktu, çünkü tek istediğim sensin."

Allığının sıcaklığı tenimde karıncalanıyor ama dudaklarımı çekiştiren gülümseme daha güçlü bir his.

Bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce düğümü rahatça düzeltiyorum. "Neredeyse değişiyordum."

İleriye doğru adım atıp kapının arkasından kapanmasına izin verirken başını sallıyor. "Bu manzarayı kaçırmak bir trajedi olurdu. Çok güzelsin." Bir öpücük çalmak için eğiliyor. "Lanet olsun, akşam yemeğini atlayıp bütün geceyi seni yiyerek geçirme isteği uyandırıyorsun bende."

O uzaklaşırken dudağımı ısıırıyorum. "Bu bana iyi bir plan gibi geliyor."
Sözlerimi bitirir bitirmez midem gurulduyor ve Gabriel'in kaşları birbirine dalıyor.

"En son ne zaman yemek yedin?" "Daha önce. Ben iyiyim."

Dudakları gülümsemek ister gibi seğiriyor ama başını sallıyor. "Hâlâ iyileşiyorsun. Çok fazla kalori yakıyorsun. Yemek yemelisin." Mavi gözleri parlıyor, aynı derecede endişe ve arzu dolu. "Güven bana, bu gece yine de kaldırabileceğın her şeyi alacaksın. Söz veriyorum."

Aramızdaki poşeti kaldırıp masanın üzerine bırakıyor. İtiraz etmek istiyorum ama midem yine gurulduyor, bu sefer daha da yüksek sesle.

"Peki, tamam. Yakıt alacağız ve sonra oyun başlayacak."

Gabriel'den dudak seğirmesi yerine, kalbimi neşeyle dolduran bir sırtıtma ve göbek kahkahası alıyorum.

"Aferin kıızıma. Hadi yemeğimizi yiyelim, sen de bana gününü anlatırsın. Gitmek istediğın yemeğın biletlerini aldın mı?"

KIRK YEDİ

EFSANE

SCARLETT'İN KARŞISINDA YEMEK YERKEN, SCARLETT'İN ÜZERİNDE KÜÇÜK BİR KREM-
Ellerimi ve dudaklarımı sürmek için sabırsızlandığım her şeyi örten
renkli bornoz, haftanın her günü katılmak için kaydolabileceğim yeni bir
işkence biçimi. Kahretsin, nasıl bu kadar güzel, komik ve tatlı olabiliyor?

Bump'ı soruyor ve ben de bunu ona bugün erken saatlerde
verdiğim sözü bildirmek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum.

"Durumu iyi. Eğer meşgul değilsen yarın akşam yemeğinde kendin
görebilirsin."

Gri gözleri parlıyor. "Meşgul olmadığımı eminim, meşgulsem de
ben hallederim. Akşam yemeği için nereye gidiyoruz?"

Kolayca kabul etmesi ve Bump'la akşam yemeğini ayarlamak için
programındaki her şeyi iptal etmeye istekli olması göğsümde bir şeyler
yapıyor. Önce sıkıyor, sonra serbest bırakıyor ve ardında bir sıcaklık
hissi bırakıyor.

Yüzümde bu kadar çok gülümseme olmasına alışık değilim ama onun
yanındayken elimde değil. Sadece yanımda olması bile hayatımı
güzelleştiriyor. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey ve bu duyguyu -ve
onu- hayatımda tutmak için savaşacağım.

Savaşmak.

Lanet olsun. Ona bunu da anlatmalıyım. *Ama kontratlar imzalanıp iş bitene kadar değil.* Ortada endişelenecek bir şey yokken onu endişelendirmenin bir anlamı yok. Ayrıca, bunu ondan saklayacak değilim.

Black'i tekrar yenme şansım olsun istiyorsam ikinci işimmiş gibi spor salonuna gitmeye başlamalıyım. Kulüpte özgür ve temiz olmak için en iyi yolumuz bu.

Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.

"Gabriel?"

Dudaklarından her zaman çok tatlı çıkan adımı söylüyor ve hâlâ bir cevap beklediğini fark ediyorum.

"Üzgünüm, bornoz dikkatimi dağıtıyor," diye göz kırparak cevap veriyorum. "Bump'a seçebileceğini söyledim, yani bir atari salonu ya da o tarz bir şey bekle. Ayrıca hamsili pizzaya takmış durumda, o yüzden onu yemek isterse şaşırmayın."

Sırtışı büyüyor. "Beni go-kart bekaretinden kurtarma şerefine nail oldun, o yüzden ne seçerse seçsin ben varım."

Bekâret der demez, aklım doğrudan o çukura geri dönüyor. Önümdeki bifteğin önümüzdeki beş saniye içinde yok olmasını diliyorum, böylece onu sandalyeden alıp yatak odasına taşıyabilirim.

Hay sikeyim. En son ne zaman bir kadını bu kadar çok istemiştin?

Asla.

Scarlett kendi liginde ve sanki ondan önce gelen herkes beni bu ana hazırlıyordu. Kader açısından düşünmek garip, ama elimde değil. Dünyanın geri kalanı ne düşünürse düşünsün, bu çok doğru geliyor.

"Açık fikirli olmanı takdir ediyorum. Bump'ın iyi bir kalbi var ve senden gerçekten hoşlanıyor."

"Çok heyecanlıyım. Roux da bizimle gelecek mi? Biliyorsun, onu da yanında getirebilirdin. Daha önce geldiğinde çok usluordu."

"Sen neden bahsediyorsun? Roux ne zaman buradaydı?" Roux'nun fırsat bulabileceği herhangi bir zamanı düşünmeye çalışırken kafam karışıyor.

Scarlett alt dudağının ortasını ısıırıyor ve ben onu dişlerinin arasından çekip kurtarmak istiyorum. "Biliyorsun, o gece ... kulüpten sonraki gece ..."

O gece onu ne kadar incittiğimden dolayı, yarım kalan açıklaması beni kesiyor. Yaptığım şey için kendimi affedebilecek miyim bilmiyorum ama o anda başka ne yapacağımı bilemedim.

"Her neyse, Bump ve Roux seni aramak için buraya geldiler. Zoe onları alması için bir araba çağırdı."

"Ah. Anladım." Başımı eğdim, iştahım kaçtı. "O gece yaptığım şey için çok özür dilerim, Scarlett. Bunu geri alabilmeyi ne kadar çok istediğimi asla bilemezsin."

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, yüzünde hiçbir yargılama ya da öfke olmadan bana bakıyordu. Masanın ortasındaki çiçeklerin etrafından uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor.

"Sen zaten özür diledin. Bunu geçmişte bırak. Ben diledim." Ve bu basit sözlerle, daha fazla bekleyemem. Kadınıma ihtiyacım var.

Şimdi.

KIRK SEKİZ

SCARLETT

GABRIEL SANDALYESINDEN KALKARAK MERMERİN ÜZERİNDE KAYMAYA BAŞLAR.
mutfağın zemininde. "Yeterince yedin mi?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Yüzündeki ifade şimdiye kadar gördüğüm en güçlü ihtiyaç ve arzu kombinasyonuydu. Zihinsel bir fotoğraf çekiyorum, *Gabriel Wants* diye başlık atıyorum.

Bütün gün üzerimde olan beklenti tekrar ön plana çıkıyor ve meme uçlarım sertleşerek noktalar haline geliyor. İpeksi bornozumun içinden onları görmemesine imkân yok.

Başımı salladığımda çatalım parmaklarımdan düşüp masaya çarpıyor. "Çok şükür."

Kelimeleri alçak sesle ve boğuk çıkıyor ama düşünecek zamanım yok çünkü Gabriel çoktan sandalyemi geri çekiyor ve beni kaldırmak için eğiliyor. Beni minderden kaldırırken ağırlıksızım. Kollarımı boynuna doluyorum, damarlarımda ihtiyaç ve istek titreşirken sert vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum. Saçlarımda kokusunu içine çekmek için başını eğdiğinde kalp atışlarım hızlanıyor.

"Kendime bu sefer yavaş gideceğimizi söylemiştim."

Çenesine bir öpücük kondurmak için başımı çeviriyorum. "Hızlı ya da yavaş olması umurumda değil, yeter ki içimde ol."

Acı çekiyormuş gibi inliyor ve yatak odama doğru hücum ediyor. "Böyle şeyler söylersen, bunu hak ettiğin kadar uzun süre sürdüremem."

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve tekrar bakışlarımla buluşması için çekiştiriyorum. "Seni hak ediyorum, Gabriel. Hepsi bu kadar. O yüzden yavaş ya da hızlı falan diye endişelenmeyi bırak ve bana sadece *seni* ver."

Gözlerini bir süreliğine kapatıyor, sonra açıp o delici mavi bakışını gösteriyor ve bu kez doğrudan içime işliyor. "Bana sahipsin. Başka kimse yok."

Ağızına saldırıyorum. Gerçekten de buna uyan başka bir tanım yok. Onu tadarken ve dudaklarını ısırırken, Gabriel Legend'ın tüm gücünü serbest bırakıyorum.

Beni yatağıma yatırıyor ve bornozumun bağına uzanıyor. Altındaki iç çamaşırını görünce keskin bir nefes çekiyor. "Aman Tanrım.

Karşımda yemek yiyordun.
Bunu giymek mi? Sikeyim."

Dudağımlı ısırdım. "Beğendin mi?"

Bakışları bir an yüzümde gezindikten sonra meme uçlarıma dönüyor. "Tanrım, evet. Ne zaman böyle bir şey giymek istersen, sadece giy ve sana minnettarlığımı göstermek için hemen geleceğim. Lanet olsun. Sen lanet olası bir vizyonsun."

Elleri tenimde geziniyor, sanki avuçlarının içinde elektrik taşıyormuş gibi beni aydınlatıyor. Meme uçlarım dantelli çiçeklere doğru geriliyor ve Gabriel parmak uçlarıyla önce birini, sonra diğerini daire içine alıyor.

"Hangisi daha tatlı bilmiyorum, görünüşün mü yoksa tadın mı? Bunu öğrenmeliyim."

Ağız sağ meme ucuma gidiyor, dili az önce parmağının izlediği yolu takip ediyor. Sırtımı eğiyorum, daha yukarı kaldırıyorum, daha fazla baskı uyguluyorum. Ama acele etmiyor. Aksine yavaşlıyor ve

külotumu ıslattığıma şüphe kalmayana kadar bana işkence ediyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum kalçalarımı sert uyluğuna doğru sallarken. Kot pantolonu klitorisimi de aydınlatan bir sürtünme sağlıyor.

Gabriel başını kaldırdığında, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı var. "Sen açgözlü bir kızsın, değil mi Scarlett? Daha fazlasını istiyorsun, bu yüzden de ne yaptığını bilmiyormuşum gibi bacağıma sürtünerek almaya çalışıyorsun." Sözlerinde normalde gizlediği bir çekiklik var ve bu çok seksi.

"Beni durduracak mısın? Çünkü ne istediğimi biliyorum ve her zaman *sert bir şekilde* peşinden giderim." Bu alay nereden geldi bilmiyorum ama Gabriel'in burun delikleri alevleniyor.

Dişleri dudağını sıyrıyor ve aniden göğüs ucuma da aynı muameleyi yapması için her şeyi yaparım.

"Sen yaramaz bir kızsın ve *lanet* olsun, buna bayılıyorum. Ama sana verdiğimde alacaksın. Merak etme, seni yalvartmayacağım. . . çok fazla."

Göğsümden vahşi bir kızarıklığın sıcaklığı yükseliyor, ama hiç utanç duymuyorum. Belki de çekingenliğimi kapıda bırakmışımdır? Her iki durumda da, Kötü Scarlett'i tüm değeriyle kucaklamaya karar verdim.

Kalçasına sürtünüyorum, klitorisime karşı sertleştiğimden emin oluyorum ve bir inilti çıkarıyorum. "O zaman acele etsen iyi olur, çünkü kot pantolonunda bir iz bırakmak üzereyim."

Yıkıcı bir sırıtış, yüz ifadesini *Lezzetli Tehlikeli* adını vermem gereken bir ifadeye dönüştürüyor. "O zaman o güzel amcığı yalayıp temizlesem iyi olur."

"*Oh evet.* Evet, yapmalısın," diye fısıldıyorum o yatakta aşağı doğru hareket edip kalçalarımı saran elastik bantlara uzanırken.

Ama onları bacaklarımdan aşağı çekmek yerine, yüzünü ortasına indiriyor ve dişleriyle ısırmadan önce klitorisimi buruşturuyor

Dantelin içinden.

"Aman Tanrım." Yüzüne doğru eğilirken inliyorum ama o bir elini kalçama dolayarak beni tutuyor ve külotumun kumaşını kenara itip dudaklarımın arasından bir hamle yapıyor.

Gırtlğından çıkan zevk hırıltısı tenimi titretiyor. Elimi saçlarının arasına sokup yüzünü yaklaşıtııyorum ve o da *ziyafet* çekiyor.

Aman Tanrım. Gerçekten de yüzünü amıma mı soktum?

Kendime cevap verme şansım yok çünkü zaten coşkuyla haykırıyorum. Peki ya Gabriel? Hepsi onun için.

Dili, dişleri ve dudakları sihirli bir şekilde çalışıyor ve ben sessiz kalamıyorum. Boğazımdan kopan sesler gittikçe yükseliyor, ta ki orgazm beni ele geçirirken çığlık atana kadar.

Vücudum gevşerken başım yastığımanın üzerine düşüyor. Başını kaldırıp dudaklarını yalıyor ve eminim ki o anın yoğunluğundan dolayı kendiliğinden tekrar boşalıyorum.

Ve şimdi, umutsuzca bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum.

Altından çıkmak için kıpırdanmaya başlıyorum ama o beni belimden kavırıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Aletini ağzıma almak için nereye gitmem gerekiyorsa oraya."

Daha önceki o ölümcül seksi gülümsemesi geri dönüyor ve başını sallıyor. "Siktir. Evet. Ama sen orada kal. Çok fazla eğilip kendini incitmeni istemiyorum."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Hiçbir şey acıtmıyor. Ve inan bana, acıyacak olsaydı çoktan acırdı."

Uzun bir süre beni inceliyor ve ben de fermuarının gücünü test eden devasa şişkinliğı avuçlamak için uzanıyorum.

"Yemin ederim iyiyim, Gabriel. Şimdi sikini ağzıma sok ki gözlerini yuvalarından fırlatabileyim."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor ama sanırım gözlerinde parlayan gururu görüyorum. "Bir CEO'nun yatakta patronluk taslayacağını bilmeliydim."

Kıkırdarken omuzlarım titriyor. "Ben de üstte olmayı severim."

"Aynen öyle. Ve bu gece en az bir kez olacaksın, ama henüz değil."

Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını çekiştirmeye başladım bile. "Ama önce ..."

Kalın şaftı kot pantolonundan dışarı çıkarken ben de duraksıyorum. Avucumu etrafına sarıp sıkar sıkmaz, vücudumda yukarı doğru hareket etmeden önce derin bir inilti daha çıkardı, dizleri her iki yanımda, o güzel penis ağzımdan sadece birkaç santim uzakta olana kadar.

"İzin ver yüzünü sikeyim."

Bacaklarımın arasından fışkıran nem, başımı sallamama eşlik ediyor. *Hadi, Kötü Scarlett. Sen bir seks kedisisin.* "Evet. Şimdi. Ver onu bana."

Ve yapıyor. İncecik, gırtlığımın arkasına gelene kadar o siki dudaklarımın arasından geçiriyor ve sonra çekip çıkarıyor.

"Lanet olsun. Yapamıyorum. Boğazına boşalacağım."

İç kaslarım protesto için sıkıştı. Umutsuzca onun içimde olmasını istiyorum, vurmasını ve beni tekrar parçalanmak için tam olarak gitmem gereken yere götürmesini.

"Biraz daha, sonra kalkıyorum. Siktir, uğur böceği. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunu tekrar tekrar yapacağım."

Ağızma girerken gülümsüyorum ve o geri çekilene kadar dudaklarımla sertçe emiyorum. Çok mutlu olduğum için neredeyse gülme isteğimi engelleyemiyorum. Bu benim için bir ilk - oral seks yaparken o kadar neşeliyim ki kendimi tutamıyorum.

Seks böyle bir şey mi olmalı? Umarım öyledir, çünkü bu çok eğlenceli ve ben de boşalıyorum.

Birkaç vuruş sonra Gabriel çekiliyor ve yanımda sırt üstü uzanıyor. "Bana bir dakika vermelisin. Bir ipliğe bağlıyım ve bunun sürmesini istiyorum."

Uzanıp sikini avucumun içine aldım ve okşadım. "Bir dahaki sefere dayanabilirsin."

Onu bıraktığımda külotumu sıyrıyorum ve sanki bu adama binmek için doğmuşum gibi üstüne tırmanıyorum. Saçlarımı omuzlarımın üzerinden savurup kendimi onun aletinin üzerinde ortalıyorum ve klitorisimi aşağı yukarı ovuyorum.

Onun zevk iniltileri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Elleri kalçalarımın dolandığında, alay etmeyi bırakmanın ve ikimize de tam olarak istediğimizi vermenin zamanı geldi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ona deliymiş gibi bakıyorum. "Tabii ki."

"Misyoneri deneyebiliriz. Senin için daha kolay olabilir. Kendini incitmeni istemiyorum. Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, hiçbir şey buna değmez."

Kalbim o anda eriyip bir su birikintisine dönüştü. "Denememe izin ver, sana söyleyeceğim. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben de parmak uçlarımla sikinin başını girişime doğru kaldırıyorum. İkimiz de bu lezzetli temas karşısında donup kalıyoruz.

Elleri kalçalarımın olmasına ve bir anda taşaklarını içime gömecek olmasına rağmen, hızı ve derinliği benim kontrol etmeme izin veriyor. Onun sikine santim santim gömülüyorum, ikimize de zevkten işkence ediyorum.

Kapüşonlu gözleri her hareketimi izlerken koyu sarı saçları yastığımın üzerine yayılıyor.

"Senin hızın, uğur böceği. Senin hızın." Sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyor ve bu, bütün gün patlatmaya hazır olduğum kısa fitili ateşliyor.

Hızla yukarı kaldırıp aşağı indiriyorum, hepsini alıyorum.

KIRK DOKUZ

EFSANE

VAY CANINA. LANET OLSUN. LANET OLSUN.

O, ölümlü erkeklere bir bok bilmediklerini kanıtlamak için cennetten gönderilmiş lanet olası bir baştan çıkarıcı. Masum hareketleriyle bana, yaşayan en deneyimli kadının verebileceğinden daha fazla zevk veriyor.

Scarlett Priest'in amcığı ölümcül bir silah olarak etiketlenmeli, çünkü beni öldürebilir. O sürerken kasları beni sıkıştırıyor ve her vuruşta yükümü patlatmaya daha da yaklaşıyorum.

Hay sikeyim. Prezervatif yok.

Ona söylemek için ağzımı açıyorum, ama başını geriye atıyor ve amı sikime karşı çırpınırken adımı haykırıyor. Kıpırdamıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Kalçalarını dikkatlice kavıyorum ve aşağıdan içine sokmak için kalçalarımı kaldırıyorum.

Saçları başıyla birlikte ileri geri savrulurken çığlıkları daha da yükseliyor. "Duramıyorum... Geliyorum!"

Orgazmım taşaklarımdan kopup beni doğrudan aya fırlatırken kükremem odayı dolduruyor. O ileri geri sallanırken, dölümün ve öz kontrolümün her son parçasını çalarken onu sürüyorum.

Göğsümün üzerine düştüğünde, kollarımı ona doluyorum ve orada tutuyorum, çekiçle atan kalbini dinliyorum.

Lanet olsun.

Beynimdeki tek mantıklı düşünce bu, çünkü az önce ne olduğunu bilmiyorum.

Birlikte patlayıcıyız. Geçen sefer uydurduğumu sanmıştım. Seksin bu kadar iyi olmasının imkanı yoktu.

Ama yanılmışım.

Birlikte, inanılır gibi değiliz.

Ter tenimde soğurken ve kalp atışlarımız normal seviyeye inerken uzun dakikalar geçiyor. Scarlett'in ateşli seksle karışmış kokusunu içime çekiyorum ve bu benim yeni favori kokum oluyor.

Kalçalarını oynatıyor, ben de ona yardım ederek üzerimden kalkıyor ve yanımdaki yatağa sırt üstü uzanıyor.

Göğsü inip kalkıyor ve sütyenini hiç çıkarmadığımı fark ediyorum. Tamamen dikkatsizlik. Bunu yapacak ne zamanım ne de hala iyi çalışan beyin hücrelerim vardı. *Bir dahaki sefere.*

Onunla geçireceğim bir ton zamana ihtiyacım var. Başka hiçbir şey bununla kıyaslanamaz çünkü Scarlett Priest'e aşığım.

Lanet olsun.

ELLİ

SCARLETT

VÜCUDUMDAKİ T Ü M KASLAR GEVŞEMİŞ DURUMDA.

Tekrar hareket et. *Aman Tanrım. İşte harika seks böyle bir şey.*

Göğsüm kıkırdayarak titriyor ve yanımdaki koyu sarı saçları ipek yastık kılıfıma dökülen adam başını bana doğru eğiyor.

"Umarım bu iyi bir kahkahadır."

Şu anda yüzümün nasıl görüldüğünü bilmiyorum ama eminim yüzüm gülüyordur. "Bu gerçekten iyi bir kahkaha. Ve hiçbir şekilde bunun ne kadar harika olduğunu sorgulamanızı amaçlamıyorum." İçimde yenilenmiş bir enerji yükseliyor ve yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. "Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Dudaklarını kıvıran gülümseme saf bir neşe ve erkeksi bir gurur. "Birlikte oldukça harikayız. Sen bir mucizesin, uğur böceği. Kendini bırakmanı ve zevkin her damlasını içine çekmeni izlemek şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şey."

Yıllardır benim için çok zor olan bir konu hakkında konuşurken utanmak yerine kendimi *özgür* hissediyorum.

Böyle olması gerekiyordu. Seks hakkında konuşulabileceğini ve yatarken bunun ne kadar harika olduğunu kim bilebilirdi ki?

En azından Gabriel'in içimden sızdığını fark edene kadar... *çünkü prezervatif kullanmamıştık*. Benimki gibi onun da yüzü değişiyor.

"Biliyorum. Prezervatif yok. Söz veriyorum temizim. İşimi şansa bırakmam. Bu benim için bir ilk."

Başımı sallıyorum, geçici korkum yükseldiği kadar hızlı bir şekilde azalıyor. "Ben de öyleyim. Yıllık testimi yaptırdım ve ondan sonra bir daha asla Chadwick'le birlikte olmadım. Bir şey olmaz." Yataktan yuvarlanmak için hamle yapıyorum ama Gabriel uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor.

Mavi gözleri sıcaklık ve samimiyetle dolu. "İyi olacağız. Ne olursa olsun."

Sarı saçlı, mavi gözlü çocukla ilgili daha önceki düşüncelerim geri geldi. "Çocuk istiyor musun? Yani, şu anda değil tabii ki ama . . bir gün?"

İfadesinin kapanmasını bekliyorum ama kapanmıyor. Aslında, bu son derece özel adamla tanıştığımдан beri ilk kez, yüz ifadesindeki her duyguyu görebildiğimi hissediyorum. *Tereddüt. Umut. Özlem.*

"Böyle şeyleri düşünmeme asla izin vermem, ya da en azından ben vermedim." Göz kapakları iniyor ve gözlerini kaybediyorum ama o devam ediyor. "Jorie ve ben, o başardıktan ve bir plak anlaşması yaptıktan sonra bir çift sahibi olmayı planlıyorduk. Onlardan gerçekmiş gibi bahsederdi. Onu kaybettiğimde, tüm bunları kaybettim ve bir daha asla geri alamayacağımı düşündüm."

Çenesini kaldırıyor ve o mavi bakışları duygularla yanıyor. "Muhtemelen çocuk istememeliyim. İyi bir soydan gelmiyorum. Genlerimi başka bir nesle aktarmak istememeliyim ama çok iyi bir baba olacağımı biliyorum. Çocuklarım hiçbir şey istemez. Onları korumak için yapmayacağım şey yok. Sevilip sevilmediklerini asla merak etmezlerdi."

Gözyaşlarım gözlerimde yanıyor, onları geri kırparken görüşümü engelliyor. Gabriel'den yayılan duygu dalgaları, onun için yaşadığım en

şahit olduğum en güzel şey.

"Katılıyorum. Senden harika bir baba olur."

Bana sırtıyor. "Sen de harika bir anne olurdun. En iyisinden."

Gözyaşlarım düşmek için can atarken kontrolümü kaybetmemek için nefesimi içime çekiyorum. "Umarım haklısındır, çünkü bu benim için gerçekten çok önemli. Annem inanılmazdı. En iyisiydi. Daha fazlasını isteyemezdim. Her zaman büyük bir ailenin parçası olmak istedim ama küçükken benim için küçük kardeşler yoktu. Babamı da biliyorsunuz..."

"İstediğini elde edeceksin, Scarlett. Sen her şeyi hak ediyorsun."

Dilimin ucunda, "*Seninle birlikte olmak istiyorum, lütfen bana aynı fikirde olduğumuzu söyle*" demek var.

Ama bunun yerine, "Temizlenmeliyim. Benimle duş almak ister misin?"

Yatakta ayağa kalktı. "Seninle ıslak, çıplak ve kaygan olma fırsatını geri çevirmek için aptal olmak lazım."

"Siktir."

Duş yeterince masumca başlamıştı ama bir şekilde avucum Gabriel'in aletine doğru gitti ve o mavi gözleri şehvetle parladı.

Sözlerimi kendime saklayamadım. "Duşta mastürbasyon yapmanı izlemeye bayıldım. Çok ateşliydi."

Bunun zerine el pskrtcsn düşük, titreşimli bir ayara getirdi ve beni çılgına çevirmek için kullandı. Bu da bizi şimdiye getirdi ve arkamdan bana güç verirken ellerim fayansa bastırdı.

"Yüce Tanrım. Sikimi boğacaksın. Çok güzelsin."

Ben bir kez daha boşalana ve dizlerimin bağı çözülene kadar içime giriyor.

"Tuttum seni. Bana yaslan. Düşmene izin vermeyeceğim."

Kelimeler çok basit ama benim için her şey demek. Her zaman yanımda olacağına ve dağıldığımda beni bir arada tutacağına güvenebileceğim biri hiç olmamıştı.

İkimizin de işini bitirirken bir kolumu geriye atıp boynunun arkasını kavıyorum. "Aman Tanrım! Gabriel!"

Kükreyip içime boşalmadan önce sert ve kesik nefesi duşu dolduruyor. Çekiliyor ve spreyin beni temizlemesine izin veriyor.

Duşun duvarına tutunup kaslı ön kollarıyla ikimizi de tutana kadar ikimiz de birkaç adım geriye sendeliyoruz. "Lanet olsun. Yeniden on sekiz yaşındaymışım gibi hissediyorum ve sana doyamıyorum. Eğer çok fazla gelirse durmamı söyle, tamam mı?"

Diğer duş başlığından gelen su üzerimize vururken, kıkırdamalarım duşu doldurana kadar kahkahalar atıyorum. "Telafi etmem gereken yıllar var ama evet, sana söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Beni gerçekten çok mutlu ediyorsun, Scarlett. Bunun için teşekkür ederim."

Göğüslerimi onun çıplak göğsüne bastırmak için kaygan bir daire çiziyorum. "Sen de benim için aynı şeyi yapıyorsun." Bir süre onun sıcaklığını içime çekiyorum ve midem tekrar gurulduyor.

"Tatlı zamanı," diyor Gabriel.

Ona muzipçe gülümsüyorum. "Yani başka bir tur için yakıt mı alalım? Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

ELLİ BİR
EFSANE

SALI GECESİ RESTORANA GİRDİĞİMİZDE, BUMP

Her zamanki deli gibi heyecanlı haliyle zıplıyordu.

"Bizimle burada mı buluşacak? Değil mi? Ve bizimle oyun oynayacak? Sence daha büyük bir ödül alabilmem için biletlerinin bende kalmasına izin verir mi? Sen her zaman biletlerini almama izin verirsin, Gabe."

Scarlett'le, Bump'ın şehirde en sevdiği yer olabilecek bir yerde buluşuyoruz; yemekten çok atari oyunlarına önem veren bir restoran.

"O da burada olacak. Biletleri ona sorman gerekecek. Bilmiyorum; belki kendisi için de bir ödül ister."

Bump ellerini çırpıyor. "Belki ona biletlerimi veririm ve o da gerçekten büyük bir tane alır. Sence bu hoşuna gider mi?"

"Eminim çok heyecanlanır, dostum. Bak, işte orada. Tam zamanında."

Scarlett düz sarı saçları ışıkların altında parlayarak kapıdan içeri girdi. İlk kez gördüğüm bir kot pantolon ve önden kıvrılmış ipeksi lacivert-beyaz ekose bir gömlek giymişti. Yenilebilir gibi görünüyor.

"O burada!" Bump onu görmeye koşuyor ve sarılırken yanaklarındaki gülümsemeyi görmek beni de bir o kadar mutlu ediyor.

Onu. Adam onu kaçırdı ve o burada onunla yemek yemek için heyecanlanıyor.

Daha önce de söylediğim gibi, Scarlett bir mucize. Onu en azından uzak tutmaya çalışmayacak başka bir kadın hayal edemiyorum.

Bump onu bana doğru getiriyor ve ben de eğilip onun yemyeşil pembe dudaklarından bir öpücük çalıyorum. Makyajın canı cehenneme.

"Çok güzel görünüyorsun. Bizimle buluştuğun için teşekkürler."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Buraya hiç gelmedim ama oynamaya hazırım." Bump'a bakıyor. "En sevdiğin oyun hangisi? Hangilerini denemeliyim?"

Bump Skee-Ball ve motosiklet yarışı etrafında ciddi bir tartışmaya giriyor, ben de hostese oturmaya hazır olduğumuzu işaret ediyorum.

Üçümüz masaya doğru ilerliyoruz ama Bump hiç istifini bozmuyor. "Önce motosiklet yarışı yaparız, sonra da Skee-Ball oynarız, sen de bana hangisini sevdiğini söylersin, çünkü ben hem eski tarz hem de yeni tarz oyunları severim ve ikisinde de iyiyimdir."

"Seni bahse girmeye ikna etmesine izin verme. Konu Skee-Ball olduğunda Bump tam bir köpekbalığıdır."

Bump'ın yüzündeki gurur kalbimi ısıtıyor ve Bruce ya da Gerard'dan Legend'da yapılacak dövüşler için sözleşme konusunda haber alamadığımız için bütün gün taşıdığım endişenin bir kısmını ortadan kaldırmaya yardımcı oluyor.

Anlaşmayı tamamlayacak sözleşmeleri hazırlamanın bir günden daha uzun sürdüğünü biliyorum ama ben daha çok bu işi kiminle yapacaklarsa ondan onay alamamaları konusunda endişeliyim. Q, Black'e ulaştı ama ondan da bir yanıt alamadık.

Planımın işe yaraması için tüm bu parçaların yerine oturması gerekiyor, ancak şu ana kadar hiçbir şey hareket etmiyor. Kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde bazı yatırımcılarımla bir toplantım var ve bu planın

önceden halledilmesi gerekiyor. Toplantıda onlara her şeyi hallettiğimi söyleyebilirim, sorularını geri çekecekler ve işimi istediğim gibi yürütmeme izin verecekler. Ancak mevcut durum ve yatırımcılarımın kim olduğu düşünüldüğünde, henüz cevaplamaya hazır olmadığım bir sürü soruları olacak.

Akşam yemeği çabuk geçiyor, Bump en azından yemek gelene kadar Scarlett ile sohbetin ağırlığını taşıyor. Sonra bir Hoover'a dönüşüyor ve kafası ortaya çıkana kadar tek bir kelime etmeden yemek dakikalar içinde bitiyor.

"Artık oynayabilir miyiz?"

Cüzdanımı çıkardım ve birkaç yirmilik çektim. "Sen başla. Biz işimizi bitirip hesabı ödeyeceğiz, sonra da gelip seni bulacağız."

Bump gözlerini Scarlett'e dikti. Onun da kendisiyle gelmesini çok istediğini biliyorum, ama sabırlı davranıyor ki bu onun için yeni bir şey. "Tamam, ama gel beni bul. Çemberlere ısınacağım ve seninle motosikletlerin orada buluşacağız, tamam mı?"

Scarlett, "Kulağa harika geliyor, Bump," dedi ve o da sıvışıp gitti.

"Bunun için özür dilerim. Biz buradayken hep onuncu seviyede oluyor. Atari oyunları söz konusu olduğunda hiç soğukkanlı değil."

Scarlett'in bakışları, daha sonra gelecek olan eğlenceli saatlerin kilidini açacak olan kaydırma kartı için parayı değiştirmeye giderken onu takip ediyordu. "O özel bir adam. Coşkusu bulaşıcı. İkinci sınıftan beri Skee-Ball oynamak için bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Bump bunu sana yapar. Onu bir de go-kart pistinde görmelisin. O bir hız canavarı. Çoğu zaman, küçük çocukların kullandığı arabalara sürtünmeye ve çarpmaya kendini fazla kaptırdığı için kırmızı ışıktaki geçiş pistten atılıyor."

"Şey, sanırım endişelenirdim, ama muhtemelen birkaç dakika içinde beni kucaklayacağını düşünürsek, sanırım güvenli olur." Uzun bir yudum alır

suyunu.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim. Bunun normal bir sahne olmadığını biliyorum ama benim ve onun için çok şey ifade ediyor."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. "Eğer bu iş istediğim yere gidiyorsa, Bump'ın da hayatımın büyük bir parçası olmasını planlıyorum. Benim sahnem olup olmaması da önemli değil Gabriel. Yeni deneyimleri severim. *Yaşamak* istiyorum, Curated'da kilitli kalıp gerçek hayatın nasıl bir şey olduğunu asla öğrenmemek değil."

Kulüp hakkında hâlâ havada kalan her şeyi ve işlerin ters gidebileceği her yolu düşünüyorum. Scarlett'i yanımda götürmeyeceğim, ama ondan tekrar vazgeçme şansım da yok. Bu işi ikimiz için de yürütmenin bir yolunu bulmalıyım... ve bu dövüşlerin kulüpte yapılmasına gerçekten ihtiyacım var - ben ve Bodhi Black etkinliğin başrolünde olacağız.

Ona söylemem gerek. Ama gerçekten olacağından emin olana kadar değil.

"Yaşamak mı istiyorsun uğur böceği? O zaman senin adamın benim. Çünkü nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu. Şu çeki alayım, sonra da sen Bump'la motosiklet yarışı yaparken ben de senin kışına bakacağım."

ELLİ İKİ

SCARLETT

GABRIEL BÜTÜN GECE GERGİNDİ. BİR ŞEYLER DÖNDÜĞÜNÜ BİLİYORUM.

Bana söylemiyor ama Bump beni elimden tutup atari salonunun her yerine çekerken, aklımdan geçenleri sormak için iyi bir zaman değil.

Skee-Ball'da Bump'ın kışını tekmelemenin tam ortasındaiken, tanıdık bir ses duyduğumda çok şaşırdım.

"Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum, Scarlett."

Hazır olmadan topu bırakıyorum ve sese doğru döndüğümde sert bir gümbürtüyle arka tahtaya çarpıyor. "Meryl. Burada ne işin var?"

O da benim gibi kot pantolon ve bluz giymiş, elinde de bir avuç bilet var. "Merkezdeki bazı çocuklarla oyun oynuyorum. İyi davranışları sayesinde bu gece kazandılar." Bakışları yanımda oynayan Bump'a takılıyor. "Peki bu kim?"

Gabriel, Bump'ın doldurduğu patlamış mısırla geri dönüyor ve o soruyu sorarken yanımda duruyor.

"Meryl, bu Legend kulübünden Gabriel Legend ve küçük kardeşi Bump."

Meryl'in gözleri takdimle birlikte açılıyor ve onu şok ettiğim belli oluyor. "Bay Legend. Ününüz sizden önce geliyor."

Gabriel patlamış mısırı diğer koluna geçirip boştaki elini ona uzatırken ciğerlerimdeki oksijen donuyor. "Benim için bir zevk Bayan Fosse. Şehirdeki çocuklar için harika şeyler yaptığınızı duydum. Etkinliğinizi dört gözle bekliyoruz."

Meryl'in gözlerinin daha fazla büyüyebileceğini sanmıyordum ama Gabriel bağış kampanyasından söz edince büyüdü.

"Ah, Scarlett'in kavalyesi olacaksın. Bu çok hoş. Umarım zevkine göre fazla bastırılmış bulmazsın. Gerçi sessiz müzayede teklifleri oldukça hararetli olabilir." Meryl'in sözleri sinsilikten ziyade içten geliyor, ama eşleşmemizden ne anlam çıkaracağından emin olmadığını söyleyebilirim. Dikkati bana kayıyor. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

"Ben kazandım!" Bump ellerini havaya kaldırıp zafer dansı yaparak yükselen tansiyonu düşürüyor. Bize doğru ay yürüyüşü yapmaya çalışırken, Gabriel patlamış mısırı uzatıyor.

"İşte zafer patlamış mısırın, dostum. Sakın dökme."

Meryl'in gözleri Bump'ın kafasının yan tarafındaki eksik saç şeridine takılıyor ve bana bakıyor. Başımla onaylıyorum ve Bump, Gabriel'e oyun stratejisini ve *bir kez daha* oynarsa, ona verdiğim biletleri de eklediğinde ödülünü kazanmak için yeterli bilete sahip olacağını anlatmaya başladığında ona bakıyor.

"Skee-Ball'da oldukça iyisin," diyor Meryl ve Bump'ın kafası ona bakmak için dönüyor.

"Sen kimsin?"

"Ben Meryl Fosse," diyor elini uzatarak. "Şehirde ekstra sevgiye ihtiyacı olan çocuklar için bir merkez işletiyorum."

Bump'ın yüzü aydınlanıyor. "Çocukları severim. Ben de sevgiyi severim. Scarlett'in *en üst raftan* bir ödül alabilmem için biletlerini bana verdiğini biliyor muydun? Neredeyse yeterince var. Bir oyun daha. Değil mi, Gabe?" Bump yalvarırcasına Gabriel'e bakıyor ve arkamdaki adam başını sallıyor.

"Bir oyun daha. Sonra parayı çekip Scarlett'i eve götüreceğiz. Sabah işe gitmesi gerekiyor."

"Uzun sürmeyeceğine söz veriyorum, Scarlett. Zaten eve, Roux'nun yanına gitmemiz gerekiyor. Beni özlüyor."

Meryl'i çoktan unutmuş olan Bump oyununa geri dönüyor. Yüzünde meraklı bir ifade var ve soruları olduğunu ama bunları soramayacak kadar kibar olduğunu söyleyebilirim.

Gabriel de bunu görüyor. "Travmatik beyin hasarı. On beş yıl önce."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Bump'a bir kez daha uzun uzun bakıyor. "Bir işi var mı?"

"Benim için çalışıyor," diye yanıtlıyor Gabriel. "Neden?"

Meryl dudaklarını büzüyor. "Merkezde her zaman iyi, iyi kalpli gönüllüler arıyorum. Bir ara görmesi için onu da getirmelisin."

"Bump'ın süslü bir hayır kurumunda gönüllü olmasını mı istiyorsun?" Gabriel şaşırılmış görünüyor.

Meryl omuz silkiyor. "Henüz gönüllü olmasını isteyip istemediğimi söyleyecek kadar onu ya da geçmişini tanımıyorum ama enerjisini ve hevesini seviyorum. İşinizle onu fazlasıyla meşgul ediyor olabilirsiniz Bay Legend, ama bazen Bump gibi insanların dünyaya sunacaklarının sandığımızdan çok daha fazla olduğunu görüyorum."

Gabriel'in yüz ifadesi kuşkulu ama ben Meryl Fosse'a sarılmak istiyorum. *İşte bu* yüzden onu müşteri olarak almak için bu kadar çırpınıyordum. Çünkü o gerçek, akıllı ve insanların içindeki iyiliği görüyor.

Gabriel çenesini kaldırarak, "Bunu düşüneceğim," diyor.

Meryl başıyla onu onaylıyor ve sonra dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Cumartesi gecesi ikinizle de görüşeceğim, Scarlett. Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum." Arkasından bir çığlık geldi ve omzunun üzerinden baktı. "Onlar yetişkinleri istila etmeden önce çocuklarımın yanına dönsem iyi olacak. İyi geceler."

O uzaklaşırken Gabriel bana bakıyor. "Cumartesi gecesini mi? Gelecek hafta olduğunu sanıyordum?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim. Sana söylemek istedim."

"Önemli bir şey değil. Nasıl olsa halledebiliriz. Sadece Q'ya söylemem gerekiyor." Meryl'in grubuna bir kez daha bakar. "Sence Bump'ın gönüllü olmasını isteme konusunda ciddi mi, yoksa anlamadığım garip bir zengin orospu numarasını mı yapıyor?"

Elimi onunkinin içine soktum. "O ciddiydi. O iyi bir insan, Gabriel. Bu yüzden onun işini almak için bu kadar endişelendim. Diğerleri gibi sahte değil. Meryl Fosse'un organizasyonu önemli işler yapıyor."

Bump'ın bir Skee-Ball daha atmasını izlemek için döner. "Belki de haklıdır. Belki bu onun için iyi olur."

Çantamdaki telefonum çalıyor ve acil bir durum olduğu endişesinden çok alışkanlıktan dolayı telefonumu çıkarıyorum. Ama ekranda Amy'nin adını görünce durakladım.

"Buna cevap vermem gerek."

Bump'ın çaldığı makineden akan biletlere bir el sallıyor. "Sen git. Ben hemen geliyorum."

"Ames?" Ekrana dokunurken söylüyorum.

"Hey, bu gece seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sana bir soru sormam gerekiyor." Sesinin tonu beni hemen geriyor.

"Ne?"

"Ne giyiyorsun?"

Bu soru karşısında başımı geri çektim. "Neden?"

"Sadece beni eğlendir, Scarlett. Yemin ederim bir şey anlatacağım."

Kot pantolonuma ve ekose bluzuma bakıyorum ve bunları ona tarif ediyorum.

"Peki ya bugün erken saatlerde?"

"Neden, Amy? Beni korkutuyorsun." Sesim daha da yükseliyor ve Gabriel'in dikkati yüzüme odaklanıyor. Bump'ı bırakıp yanıma geliyor.

"Trol geri döndü ve bu sefer senin pembe bir elbise giydiğinle ilgili bir şeyler söyledi. Bütün gün yoktum, o yüzden pembe bir elbise hatırlamıyorum. En son ne zaman giydin?"

"Bugün erken saatlerde. Kızlar için çörek almaya gittiğimde pembe bir elbise giyiyordum." Midem bulanıyor ve birkaç adım geri çekilip bir video oyununun kenarına yaslanıyorum.

Gabriel yanıma geliyor. "Neler oluyor?" diye soruyor, bakışları benden telefona kayıyor. "Neler oluyor?"

Amy devam ediyor. "*Kahretsin*. O burada, Scarlett. O hasta herif *burada*."

ve bugün seni gördü."

"Bana ekran görüntülerini gönder. Dedektifi arayacağım."

Gabriel'in yüzünde sert çizgiler beliriyor. Telefonu elimden çekip almak ve cevapları talep etmek istediğini anlayabiliyorum ama yapmıyor. Telefonu kapattığım anda, bu gece yapmak istemediğim bir konuşma yapacağız ama artık başka bir alternatif yok.

"Şimdi gönderiyorum. Bu adam hasta, Scarlett. Onu durdurmamız gerek."

"Biliyorum, Amy. Güven bana, biliyorum."

Telefon görüşmesini bitirdiğimde, Gabriel beni atari oyunlarının yanında köşeye sıkıştırdı. "Neler oluyor? Yüzün çarşaf gibi bembeyaz. Ne oldu?"

"Sosyal medyada bir trolüm var. Aslında bir sürü var ama bir tanesi var ki ... şey, o daha çok bir takipçi. Ve görünüşe göre bugün ne giydiğimi biliyordu." Sesim titriyor ve bunun ne anlama gelebileceğinden korkmuyormuşum gibi davranamıyorum.

"*Siktir*." Gabriel kollarını bana sararken kelimeyi ısrarak söylüyor, sonra beni göğsüne doğru çekip sertçe sıkıyor. "Hiç kimse

sana dokunur. Söz veriyorum. Kimse sana dokunmayacak. Bu pisliği bulacağız ve icabına bakacağız."

Ona inanmak istiyorum. Onun sıcaklığını ve gücünü içime çekmek ve sorunlarımı almasına izin vermek istiyorum, böylece onları taşımak zorunda kalmayacağım, ama ben böyle yaratılmadım.

"Dedektifi aramalı ve ekran görüntülerini e-posta ile göndermeliyim. Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Gabriel beni tutuşunu gevşetiyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Bunun için bir dakika bile uykunu kaybetme. Ben halledeceğim. Sahip olduğun her şeyi bana ver, ben de elimden geleni yapacağım. Q'nun şehirde bilgi almak için kullandığımız koca bir insan ağı var. Ne kadar iyilik yapmamız gerektiği umurumda değil, onu bulacağız ve bunu durduracağız."

Titrek bir nefes alıyorum. "Bunu gerçekten çok isterim. Ve muhtemelen yeni bir kendini savunma eğitmeni bulmalıyım. Ne olur ne olmaz."

Mavi gözleri hiç bu kadar ciddi olmamıştı. "Sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim. Hiçbir hasta herif senin saçının teline zarar veremeyecek. Ben nefes alırken olmaz."

ELLI ÜÇ
EFSANE

BUMP'IN BITİRMESİNİ BEKLEMESİ İÇİN TÜM İRADEMİ KULLANMAM GEREKİYOR.

ve ödölünü seçti - dev bir doldurulmuş fil - ve sonra üçümüzü restorandan dışarı çıkardı.

Kulübe bir taksiyle döndük, çünkü gecenin bu saatinde bile yanımda Scarlett varken sokaklarda yürümek istemiyorum. Bump oyununu bitirirken dedektifi aradı ve ona her şeyi anlattı.

Bu pisliğin ona söyledikleri karşısında içim içimi yiyor. Bugünlerde insan öldürmek repertuarımın bir parçası olmayabilir, ama bu puştun adının yazılı olduğu bir mermi bulabileceğimden eminim.

Aceleyle kulübe dönüp Roux'yu aldıktan sonra hepimiz Bronco'ya doluyoruz ve ben de ara sokaktaki park yerimden geri çıkıyorum.

"Bizimle eve geliyor musun, Scarlett? Bu çok güzel. Diğer ödülleri de görebilirsin. Dairemdeler."

Solgun yüz hatlarına bakıyorum ve planım bu olmasa da onu kesinlikle eve getiriyorum. "Süslü bir yer değil ama yaşadığım yeri görmek istersen ..." Onun karar vermesine izin vermek için sözümü kesiyorum.

"İkinizle birlikte eve gelmeyi çok isterim."

"Harika!" Bump yumruğunu havaya kaldırıyor ve ben de ona başımı sallıyorum. "Senin evden bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor. "Böyle iyiyim. Hadi şehirden çıkalım."

Korku yüzünden kendi kasabasından kovulmasından nefret ediyorum ve bunun son olmayacağına yemin ediyorum. Bu yüreksiz pislik her kimse, onu bulacağız ve ben de icabına bakacağım.

Bu bir söz.

ELLİ DÖRT

SCARLETT

NE GARİPTİR Kİ, ŞEHİRDEN SON İKİ AYRILIŞIM

Gabriel. Belki de komik değil, daha çok anlatıcı. Beni hiç zorlamadan konfor alanımın dışına itiyor.

Trolün bu geceyi gölgelemesine rağmen, Gabriel'in nerede yaşadığını görmek için heyecanlıyım. Bu esrarengiz adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum, ancak tüm katmanlarını soymanın yıllar alacağından şüpheleniyorum.

Yıllar. Chadwick'le bir dakika daha geçirme ihtimali beni korkutuyor ama Gabriel söz konusu olduğunda, düşünebildiğim hiçbir süre yeterli gelmiyor.

Çünkü çok sert düştün, Good Scarlett bana bunu hatırlatıyor. *Ve bu kötü bir şey değil. Tadını çıkar.*

Tadını çıkaracağım da, çünkü o yanımdayken çarpan kalbimi yavaşlatmak imkânsız. Bana gülümsediğinde hâlâ nefesim kesiliyor. Dokunduğunda tenim karıncalanıyor. Eğer aşık olmak böyle bir şeyse, bu benim için yepyeni bir deneyim.

Neyse ki Bump, benim ya da Gabriel'in fazla katkısına ihtiyaç duymadan sohbeti sürdürüyor. Bir ara sokağa girip sola döndüğümüzde Roux doğruluyor ve başını koltuğumla sağ tarafımdaki pencerenin arasına sokuyor.

"Eve varmak üzere olduğunu biliyor," diyor Bump arkadan. "Yine de emin olmak için görmek istiyor."

Daha dik oturuyorum, solmakta olan güneşe ve canlanmakta olan sokak lambalarının turuncu ışıltısına bakıyorum. Burası vitrinler ve tamamen ticarileşmeye karşı son direnişçiler gibi görünen birkaç evle dolu bir sanayi bölgesi.

Gabriel, üzerinde ALIGNMENTS, BRAKES, MUFFLERS ve OIL CHANGES yazan dört büyük üst kapısı olan mavi-beyaz boyalı beton bir binanın önünde yavaşlar. Kapıların üzerinde QUINTERRO'S yazılı bir tabela vardır. büyük mavi harflerle.

Gabriel MUFFLERS kapısının önüne park eder ve Bronco'yu kapatır. Bump arka kapıyı açıyor ve ilk inen Roux, işini halletmek için yakındaki bir çim parçasına doğru koşuyor. O etrafı kolaçan ederken ben de kamyonetten atlayıp Gabriel'le kamyonetin önünde buluşuyorum.

"Evim güzel evim. Pek bir şeye benzemese de." Kolunu kaldırarak sol tarafı işaret ediyor. "Q'nun ailesi hurdalığın diğer tarafında yaşıyor. Babası hâlâ kız kardeşlerinden birinin yardımıyla orayı işletiyor. Burası ile sokağın aşağısındaki beyaz ev arasındaki büyük çitin arkasında kalan yer orası."

"Hurdalık eğlenceli ama tehlikeli. Oraya tek başıma gitmem. Sadece Koca Mike'la giderim," diyor Bump gururla.

"Hiç hurdalığa gitmedim ama harika şeyler bulmak için harika bir yere benziyor."

"Çok fazla güzel şey var. İnanamazsın."

"Pekâlâ, Bump," diyor Gabriel. "Roux'yu evine götür. Suyunu ve yemeğini kontrol ettiğinden emin ol."

Bump onu selamlıyor. "A n l a d ı m , Gabe. Ben de onu fırçalayacağım. Bundan hoşlanacaktır."

Gabriel hepimizi yan kapıya götürüyor ve kilidi açıyor. "İyi anlaşma, dostum. Sabah görüşürüz."

Bump, Roux'ya ayak uydurmaya çalışarak merdivenleri hızla çıkıyor. En tepeden, kısı kısı gülerek aşağıya bağılıyor. "Televizyonumu da açık tutacağım. Gürültü yapmak istersen diye."

Ağızımdan istemsizce dökülen kıkırdamamı bastırıyorum.

Bump gözden kaybolurken Gabriel başını sallar. "O ocuk ..."

"O harika biri," diyorum elimi onun elinin içine sokarak. "Ve sana sahip olduğu için çok şanslı."

Gabriel'in bakışları yüzüme gelmeden önce birleşmiş ellerimize düşüyor. "Kafasından vurulmasını ben sağladım. Böyle olmasının sebebi benim. Bana sahip olduğu için şanslı mı bilmiyorum ama keşke her lanet gün ona zarar vermeseydim diyorum."

Midem ayaklarımın altındaki çatlak gri betona düşüyor. "Aman Tanrım. Gabriel."

"Ben iyi bir adam değilim, Scarlett. Bir gün Bump'ın başına gelenlerin intikamını alacağım. Başka seçeneğim yok."

Elini bırakıp onun yerine kollarımı ona doladım. "İyi bir adam olduğunu düşünmüyor olabilirsin ama ben senin güçlü ilkeleri ve derinlere işleyen sadakati olan iyi bir adam olduğuna inanıyorum."

Mavi bakışlarını benimkilere çevirmeden önce çenesi bir an için eğiliyor. "Sanırım kimin haklı olduğunu ğreneceğiz. Hadi yukarı gel. Fazla bir şey değil ama işe yarar."

Beni eski görünümlü kahverengi-turuncu halıyla kaplı merdivenlerden ahşap panelli bir koridora çıkıyor. İlk kapının arkasından bir televizyon programının gürültüsü geliyor ve Gabriel kapıyı geçip son kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açtığında, yine aynı halı ve ahşap paneller bekliyorum ama tamamen yanılıyorum.

İçeride yerler koyu laminat ahşaptan geniş tahtalar ve duvarlar kayrak mavisi. Mobilyalar sade; siyah deri kanepeler, koyu renk ahşap sehpa. Gabriel anahtarlarını masanın yanındaki kancaya asarken

paslanmaz aletler, koyu ahşap dolaplar ve gri granit tezgahlı bir mutfak görüyorum.

"Birkaç yıl önce taşınacaktım ama Bump, Koca Mike'tan o kadar uzakta olmak istemedi. Onsuz gitmeyecektim, bu yüzden her iki daireyi de boşalttım ve Q ile birlikte koridora benzememeleri için yeniden döşedik."

Bump, Q'nun ailesine yakın olmayı sevdiği için, gidecek parası varken bile burada kaldığını düşününce göğsümde bir sıcaklık oluşuyor.

"Dediğim gibi, sen iyi bir adamsın."

Gabriel tekrar başını sallar ve bir nefes alır. Yüzüne ciddi bir ifade yerleşiyor. "Benden ve ne olup olmadığımın bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin hakkında konuşmalıyız."

Hissettiğim sıcaklık birkaç derece azalıyor. "Peki ya ben?"

"Bu trol. Senin güvenliğin. Güvenlik. Bir arkadaşımın bir iyilik isteyeceğim. Emekli bir boksör. Eskiden Altın Eldiven şampiyonuydu. Arabayı o kullanıyor, güvenliği o sağlıyor ve ağzı sıkı biri. Gölgen olmasına izin vereceksin."

"Teşekkür ederim ama böyle bir şey yapmanıza gerek yok. Bu o pisliğin sayfama ilk sığışı değil ve sonuncusu da olmayacak. Hayatımı kaosa sürüklemesine izin vermeyeceğim. O zaman kazanmış olur."

Gabriel benden bir adım ötede durdu. "Birlikte miyiz?"

Ona göz kırpyorum. "Evet. Yani, öyle olduğumuzu varsayıyorum."

"Haklısın. Biz birlikteyiz. Bu da senin güvenliğini benim işim ve önceliğim yapıyor. Son erkeğin gerçek bir erkek değildi, bu yüzden bu işin nasıl yürüdüğünü anlamayı beklemiyorum. Ama seni güvende tutmak benim için çok önemli ve bunu gerçekleştirmek için adım atmazsam iyi, kötü ya da başka türlü bir adam olamam."

ELLİ BEŞ
EFSANE

SCARLETT'İN YÜZÜ SOLGUNLAŞTI VE BEN OTOMATİK OLARAK onun için çok güçlü. Benim gibi bir erkeğe alışık olmadığını biliyorum, ama bu çok kötü. Alışacaktır.

"Ne?"

Scarlett yutkundu ve yüzünde korkuya benzer bir ifade belirdi. "Chadwick," diye fısıldıyor. "Ya trol oysa?"

Damarlarımda dolaşan kan buz gibi bir kararlılıkla yavaşlıyor. "O zaman onun icabına bakarım ve sorun ortadan kalkar." Eski bir mafya filmi gibi konuşmak istemem ama eğer ayakkabı uyuyorsa ...

Geniş gözleri benimkilere dikildi. "Dedektife söylemeliyiz. Onu sorgulayacaklar. Telefonunu ve bilgisayarını karıştırırlar."

Adamı şüphelerimizden haberdar etme düşüncesi bana bir hata gibi geliyor, ama Scarlett'in gözlerinden yaşlar süzüldüğünde, onları uzaklaştırmaktan başka her şeyi unutuyorum.

"Tamam. Şimdilik senin yönteminle oynayacağız. İçeri gel, uğur böceği. Senin sarılmaya, benim de sana sarılmaya ihtiyacım var."

Kollarımı açtığımda bir damla gözyaşı göz kapaklarının üzerinden akıyor. "Nereden biliyorsun?" "Sana öğretiyorum. Şimdi buraya gel."

Kollarımın çemberine giriyor ve ben de kollarımı ona dolayarak göğsüme bastırıyorum. Nefeslerimiz eşleşene ve senkronize olduğumuza yemin edene kadar böyle, sessizce duruyoruz.

Bir adım geri atıyor, ben de kollarımı gevşetiyorum ama fazla değil.

"Ne dedin?"

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Sen olduğun için." Ayak parmaklarının üzerinde yükselip ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ama ondan daha fazlasını istiyorum. Her şeye ihtiyacım var.

Kollarımı başının arkasını kavrayacak şekilde yeniden konumlandırıyorum ve onu daha iyi tadabilmek için eğiyorum ve *tatlı lanet*, o mükemmel. Elleri gömleğimin eteklerine gidip yukarı doğru çektiğinde, şu anda benden istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeye fazlasıyla varım.

Gömleğini çıkarabilmesi için birbirimizden ayrılıyor ve parmaklarım bluzunun düğmelerini buluyor. Teker teker çözüyorum, dantelli sütyenini ve yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

Başka bir şey söylemeden onu kollarıma aldım ve yatak odama taşıdım. Neyse ki çarşaflar dün değiştirilmiş ve yatak hazırlanmıştı. Onu yorganın üzerine yatırıyorum ve aşağıya doğru takip ediyorum.

Yavaşça, sanki zaman durmuş gibi, birbirimizi soyuyoruz. O dudaklarıyla tenimi öpücüklere boğuyor ve ben onu sırt üstü yatırıp dizimi kalçalarının arasından geçirdiğimde sırlıslık olmuş, ben de taş gibi olmuşum.

Kaygan dudaklarının arasından bir parmağımı kaydırıp klitorisine doğru ilerliyorum. "Bana ihtiyacın var mı bebeğim? Sert sikimin bu daracak amını doldurmasına ihtiyacın var mı?"

İnleyerek nefes verirken ağzı açılıyor. "Evet."

"Çok haklısın. Benim amcığım. Çünkü benimkini beceriyorsun. Gitmene izin vermiyorum. Kimse seni benden alamaz."

"Seni seviyorum, Gabriel." Kelimeler dudaklarından dökülüyor ve kalbim neredeyse duracak.

O beni seviyor.

Bir an için gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Yapmamalısın."

Gözlerimi açtığımda elini yüzüme götürüyor ve sakallı yanağını okşuyor.

"Ama istiyorum ve bunu geri almayacağım. Ve seks yaptıktan sonra da beni kovmayacaksın, çünkü hissettiklerimden korkuyorsun."

Alnımı onunkine değdiriyorum. "Nasıl hissettiğinden korkmuyorum, Scarlett. Sadece bunu hak etmiyorum. Ama hak ediyorum. Bana biraz zaman ver."

Sözlerine karşılık verme dürtüsü o kadar güçlü ki, neredeyse dilimden fırlayacaklar. Ama söyleyemiyorum. Henüz söyleyemem. Onun istediği gibi bir adam olana kadar olmaz. Onun yerine göz kapaklarına, burnunun ucuna ve alına öpücükler konduruyorum.

"Seni içimde istiyorum," diyor ve kalçalarını kaldırarak amının ıslaklığı aletimin üzerinde kayıyor.

"Tam olarak alacağın şey bu. Her şeyimi." İleriye doğru itiyorum, dilimde onun adı ve göğsüm o kadar dolu ki patlayabileceğini düşünüyorum.

"*Seni seviyorum*" diye bağırıp kollarımda uykuya daldıktan sonra, gözlerimi çoktan kapatmış olmam gerekirken ona sarılıp kalp atışlarını dinlemem benden başka kimseyi ilgilendirmez.

Ben söyleyene kadar uyuyamam, o beni duymasa bile.

Sesimi alçaltıyorum, böylece neredeyse duyulmuyor. "Ben de seni seviyorum uğur böceği. Ve bunu size kanıtlayacağım."

ELLİ ALTI

EFSANE

"ELİMDE OLSA BEN DE SENİNLE GELİRDİM AMA SÖZ VERİYORUM GUNTER ÇOK HAVALI. Şehirde seni bu kadar kısa sürede doğru şekilde ayarlayabileceğine inandığım tek kişi o. Onu beş yaşımdan beri tanıyorum," diyor Scarlett ertesi sabah onu Curated'ın önüne bırakırken.

Kahvaltı sohbetimiz, sonunda O'Halloran'ın onu götürmesine ve gizli güvenlik olarak hareket etmesine razı olmasından ibaretti. Ama karşılığında, iki gün içinde sihirli bir şekilde hazır olacak bir smokin için provaya gitmem gerekiyor ve bunun için ödeme yapmama izin verilmiyor. Benim için de iyilik istemesi hoşuma gitmedi ama pazarlığı sıkı tuttu.

El sıkışırken bile tükürdü.

"Bana bir şey olmaz. Adresi aldım." Ona bir öpücük veriyorum. "Git bugün al onları, katil. Her şeyi sat. Eşyaları diyorum. Senin eşyaların boktan değil."

İlk kez oral seks yapmış bir çocuk gibi kelimelerimin arasında bocalıyorum ve bunun sebebinin dün gece bana söylediği o üç küçük kelime olduğunu biliyorum. Yardım edemem ama ona farklı bakıyorum. *O artık benim.*

Bu harika bir duygu ama bu henüz buna alıştığım anlamına gelmiyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Seni sonra ararım."

Kaldırımdan binanın ön kapısına doğru yürüyüşünü izliyorum ve içeride kaybolana kadar bekliyorum.

Artık güvende ve Cumartesi günü gala için yola çıktığımızda O'Halloran görevde olacak ve sonunda onu yalnız bırakma konusunda rahatlayabileceğim.

Spor salonunda Bodhi'yle dövüşmeye hazır olmak için kışımı yırtmaya başlamam gerektiğini açık ve net bir şekilde söyleyen hızlı bir antrenmandan sonra kulüpte duş alıyorum ve Scarlett'in bana verdiği adrese gidiyorum.

Üzerinde GUNTER yazan ve adının altında bir makas bulunan siyah bir kapı. *Bu herif Madonna gibi mi? Sadece bir isim mi kullanıyor?*

Zili çalıyorum ve ayak sesleri duyana kadar birkaç dakika bekliyorum. Siyah kapı açılıyor ve altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim, mükemmel şekillendirilmiş gümüş rengi saçları olan bir adam orada duruyor.

Beni incelerken bir an için hiçbir şey söylemiyor. "Bunu ancak Scarlett ya da merhum annesi için yaparım. İçeri gelin. Yapacak işlerimiz var."

Onu içeri kadar takip ediyorum ve merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Başka bir siyah kapının kilidini açıyor ve sokağa bakan devasa bir cumbası olan oldukça bomba gibi bir çatı katı ortaya çıkıyor. Yine de her yer pislik içinde. Dört büyük masa kitap, kumaş ve ıvır zıvırla kaplı. Sanki her düz yüzey daha fazla bokla kaplanmış gibi.

"Ben Gabriel Legend."

Omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. "Kim olduğunu çok iyi biliyorum, seni güzel vahşi. Vahşi doğada yürüyüş yapmak Scarlett'e kalmış.

yan. Onun zevkine göre oldukça kaba saba birisin ama-

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya yönelmeden önce başka bir kelime beklemiyorum. *Bu yargılayıcı pisliğin canı cehenneme.*

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun? Bir smokine ihtiyacın var ve bu şehirde benden başka kimse sana kırk sekiz saatten kısa bir sürede düzgün bir smokin bulamaz."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu pencereden gelen güneş ışığının altında kollarını kavuşturmuş bir şekilde dururken görüyorum.

"Benim hakkımda kötü konuşmak istiyorsan, karşılığında burnunun kırılmasını istemiyorsan, bunu yüzüme karşı yapma. Ama asla, ama *asla* Scarlett hakkında hiç kimseye, hiçbir yerde ve hiçbir nedenle olumsuz bir şey söylemeyeceksin. Beni duyuyor musun?"

Çenesi ağır çekimde kalktı ve kollarını açarak bana hayvanat bahçesindeki vahşi bir hayvanmışım gibi baktı. "Vay, vay. Yıllardır kimsenin benimle böyle konuşmaya cesaret ettiğini söyleyemem."

"Ben de öyle *Gunter*."

"Neden geri gelmiyorsun, özür dileyerek baştan başlayalım. Sözlerimde bu kadar küstah olmamalıydım. Özür dilerim. Ve dahası, Scarlett'i hiçbir zaman, hiçbir şekilde küçümsemeyeceğim. Onu neredeyse bebekliğinden beri tanıyorum ve ailemden biri olarak görüyorum. Kendimi ona karşı oldukça korumacı hissediyorum."

Kapının kolunu bırakıyorum ve arkamı dönüyorum. "Onu o kadar uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama onu korumak için yapmayacağım şey yoktur ve hakkımda bilmen gereken tek şey de bu."

Gunter'in dudakları titriyor ve gülümsüyor. "Bu kadar yeter. İçeri gel. Ölçülerini alalım ki bu mucizeyi gerçekleştirmek için işe koyulabileyim."

Vücudumun her santimini ölçerken Gunter konuşmayı hiç bırakmıyor.

"Scarlett beş yaşındayken Lourdes Scarlett Priest ve House of Scarlett için çalışmaya başladım. Hiç bu kadar mutlu birini görmediniz,

daha tatlı bir çocuktur. Giysi raflarında saklambaç oynar ve kumaş örnekleri arasında saatlerce gezinirdi. Annesi onunla gurur duyuyordu. Scarlett'in onun izinden gideceğini ve evi devralacağını düşünüyordu ama yüksek moda tasarımı Scarlett'in tutkusu olmadı."

"Ama Scarlett işi bir patron gibi yönetebilirdi. Çok yetenekli biri."

Gunter başını sallayarak onayladı ve defterine bir not düştü. "Kesinlikle, ama Lourdes'in sağlığı kötüye gittiğinde, o ve Scarlett işin geleceği hakkında konuştular ve her ikisi de satış konusunda anlaştılar. Bence bu doğru bir hamleydi. İkisi de son derece güçlü kadınlardı ve o koşullar altında böyle bir karar vermek için gereken şey de buydu."

"Peki ya Scarlett'in babası?" diye soruyorum, çünkü ameliyatından sonra yokluğu onu ağlatan o pislik hakkında yeterince bilgim yok.

Gunter'in ifadesi sertleşiyor. "O adamdan binlerce güneşin ateşiyle nefret ediyorum."

"Kahretsin. Büyük bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama onu hafife almışım gibi görünüyor."

Gunter elindeki mezurayı sıktı. "Scarlett, Lawrence'ın hayatındaki en büyük başarısıdır ve her zaman da öyle kalacaktır, ama o yokmuş gibi davranıyor."

"Onun için bundan nefret ediyorum." Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum.

"Sen de ben de." Gunter duraklıyor, mezurayı bir kenara bırakıyor ve kahverengi gözlerini benimkilere diyor. "Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Ayaklarımı kaydırıyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Alınma ihtiyar, ama Scarlett'e karşı hissettiklerim onunla benim aramda. Ve eğer ona henüz söylemediysem, sana da söylemeyeceğimden emin olabilirsin."

Gunter'in tüm ifadesi değişir ve genişçe gülümser. "O olağanüstü bir erkeği hak ediyor, Bay Legend. Umarım siz o olabilirsiniz."

"Olağanüstü m bilmiyorum ama onu mutlu ve güvende tutmak için elimden geleni yapacağım."

Gunter yavaşça başını sallar. "Yapacaksın, Gabriel. Evet. Çok başarılı olacaksın."

ELLİ YEDİ

SCARLETT

BUGÜN ÜÇÜNCÜ KATTA SAHİP OLDUĞUM MÜŞTERİLER BANA BİR tam bir baş ağrısı.

İki kadın, her biri bir saatten fazla gezindikten sonra tek bir şey bile almadan ayrıldı. Sonra Lucy Byers - bir kağıt şirketinin varisi, eski hazırlık okulu sınıf arkadaşı ve kraliçe kaltak - ortaya çıktı. İlk işi, randevu için onu üç hafta beklettiğim için beni azarlamak oldu.

"Biliyor musun, neredeyse gelmeyecektim bile. Kimse beni bir şey için bekletemez. Sanki insanların kim olduğunu unutmuş gibisin, Scarlett." Sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdikten sonra, vurgulamak için ekledi: "Sanırım erkekler için varilin dibini kazımaya başlayınca böyle oluyor. Ama söyle bana, gerçekten de Clydesdale gibi asılı mı? Çünkü dedikodular duydum."

Şok içinde ona baktım. "Affedersiniz?"

Randevusu *olmadığı* için adını çoktan unuttuğum arkadaşına dönüyor ve gülümsüyor. "Sana onunla görüştüğünü asla kabul etmeyeceğini söylemiştim. Scarlett her zaman çok iyi bir kız olmuştur. Şöhreti için endişelenirdi."

Benim de sınırlarım var ve bu kaltak bir tanesini aştı. "Biliyor musun, Lucy? Dükkanımdan defol git."

Lucy'nin çenesi düştü. "Ne?"

"Buraya gelip benimle böyle konuşabileceğini sanıyorsan, zamanımı harcamaya değmezsin. Bildiğiniz gibi, şu anda burada olmak isteyen uzun bir bekleme listem var ve onlar kendilerini daha iyi hissetmek için lisede kalması gereken kötü kız taktiklerine başvurmazlar."

Çenesi yukarı kalkıyor ve hazırlık okulundan beri yüzüne bir sürü işlem yaptırdığı açıkça belli oluyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben sadece sohbet ediyorum. Erkek arkadaşın hakkındaki yorumumla sinirine mi dokundum? Yoksa o sadece senin eğlenen mi? Çünkü Chadwick'ten sonra kimse seni gerçek bir erkeğe ihtiyaç duyduğun için yargılayamaz. Berbat bir sevişme. Hayatımda gördüğüm en kötüsü."

Şimdi ağızım açık kaldı. "Chadwick'le mi yattın?"

Kırılğan kahkahası boyayı soyabilir. "Sadece bir kez. Sadece birkaç aydır çıkıyordunuz. Kocam ve ben onun ilişkisini atlatmakta zorlanıyorduk, bu yüzden elbette intikam almak zorundaydım. Yine de daha iyi bir seçim yapmalıydım. Gabriel Legend ile daha önce takılmamış olman çok kötü."

Siktiğimin kaltağı. Kötü Scarlett küpelerini çıkardı ve Dövüşmeye hazırdım ama sakinliğimi korudum.

"Dükkânımdan defol. Seni dışarı çıkarması için güvenliği çağırmadan önce sana bir daha söylemeyeceğim. Dışarıda birkaç fotoğrafçı gördüm. Eminim bunu yiyip bitirirler. Onlara bir teklif bile verebilirim."

Dünyanın dört bir yanından gelen hazinelerle dekore edilmiş odaya bakıyor. "Sanki ben senin ikinci el çöplerini istiyorum da. Hadi ama Tiffany. Burası o kadar dağınık ki kurdeşen döküyorum." Arkadaşı itaatkâr bir köpek yavrusu gibi peşindeyken kapıya doğru yürüdü.

Kulak misafiri olmayana kadar bekleyip fısıldıyorum, "Seni kendini beğenmiş orospu."

Ne yazık ki, I gerekir değil Fısıltı sessizce Yeterince, çünkü Tiffany omzunun üzerinden bana bakıyor.

Onu tersledim ve kanepeye çöktüm. Amy birkaç dakika sonra beni başımı ellerimin arasına almış halde buldu.

"Um . . . Scar? Sen iyi misin? Çünkü Lucy Byers az önce mağazadan çıkarken çok çirkin şeyler söyledi."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Bir daha randevu almayacak, almaya çalışırsa da reddet."

"Ne oldu?" Amy soruyor.

"Sadece çenesini çalıştırmak istedi ve ben de hiç havamda değildim.

o."

Amy'nin gözleri büyür ama yine de başını sallar. "Tamam. Sorun değil. Bir müşteri kaybetmek önemli değil."

"Satın almaya gelmedi, o yüzden ona müşteri demem zor. Sadece benim ve Gabriel'in kirli çamaşırlarını ortaya dökmek ve eski erkek arkadaşımın biz birlikteyken beni onunla aldattığını söylemek istedi."

"*Aldatmadı.*" Amy, Lucy'nin peşinden gitmeyi düşünüyormuş gibi başını kapıya doğru çevirirken ellerini kalçasında yumruk yapıyor.

"Yaptı ama artık umurumda bile değil. O ve Tiffany gidip başka bir yerden ikinci el çöp alabilirler."

Amy yavaşça bana dönüyor ama yüzündeki militan ifade bana sadakati hakkında çok şey anlatıyor. Benim için Lucy'yi kesinlikle şişler. Bu da Lucy Byers'ı ve onun üst sınıf hilekâr kıcını aklımdan çıkarmam için yeterli. En azından şimdilik.

"Elimizde kim kaldı?" diye sordum.

Amy yanımdaki kanepeye uzandı. "O günün son randevusuydu ve öğleden sonra ve akşamın geri kalanı için programınız açık. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Gidip dolabıma bakmam ve Meryl'in Cumartesi gecesi yapılacak galası için ne bulabileceğime bakmam gerekiyor."

Amy'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Hay aksi. Şimdiden bir elbise ayarlamadın mı? Geçen günkü tasarımcıyı tekrar aramamı ve bu kısa sürede işe yarayabilecek bir şeyleri olup olmadığına bakmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Sanırım bugünlük insanlarla işim bitti, ama teşekkürler. Bir şeyler bulurum ya da Harlow'u ararım. Bana hep ödünç elbise vermeye çalışır."

"Tamam. O kaltağın seni etkilemesine izin verme. Sen bundan daha iyisin."

Lucy Byers'ın suratına yumruk atma isteğimi düşünüyorum, bu benim için yeni ve farklı bir şeydi. Belki de Gabriel bana bulaşmıştır?

Umarım öyledir.

Kendini savunamayacak kadar kibar bir kız olmaktan bıktım. Bu eğlenceli olmayabilir ama en azından bununla nasıl başa çıktığımla gurur duyuyorum. Ben kimsenin paspası değilim.

"İyi olacağım. Özellikle de Gabriel'i gördüğümde." Amy'nin bakışları dalınca neden gözlerime bakmadığını hemen merak ediyorum. "Bir sorun mu var?"

"Bunu söylemek bana düşmez biliyorum ama... onu galaya götürmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin? Pek onun tarzı değil, biliyorsun."

Koltuktan kalkıyorum. "Herkes onun kendini nasıl idare edeceğini bilmediğini varsaymayı bırakmalı. Her şey yoluna girecek, Ames. Bekleyin ve görün."

ELLİ SEKİZ
EFSANE

BRUCE VE GERARD'DAN HALA HABER ALAMADIM.

mekan seçimi konusunda güncelleme istemek için gönderdiğim e-postalara geri döndüler. Onların bu sessizliği Perşembe günü yatırımcılarımla yapacağım toplantıya girmemi ideal olmaktan çıkarıyor.

Cannon Freeman, Jared Jones-Wyatt ve Lou France bugün için konferans salonuna dönüştürdüğümüz ofise girerken, keşke bir takım elbise giyseydim de kendimi olmam gereken CEO gibi hissetseydim diyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Q ve Koca Mike içeri en son giriyor. En azından beni yırtık kot pantolon ve kapüşonlu tişörtle görünce şaşırmayacaklar. Bazı şeyler değişmiyor.

Adamlar masanın etrafındaki yerlerini alırken, kendime buraya süslü takım elbiselerim olmadan geldiğimi ve şimdi bir tane giymemin kim olduğumu değiştirmeyeceğini hatırlatıyorum. İsteseydim şık ve gösterişli olmayı öğrenebilirdim ama bu adamların hiçbiri elimdekilerle benim yaptıklarımı yapamazdı. Konuklarımızı incelerken bu düşünce kendime olan güvenimi artırıyor.

"Creighton gelemedi. Ben onun vekili olarak buradayım," diyor Freeman.

Bir gece kaldırımda onlara yaklaştığımı hatırlıyorum, ikisi de bana yasal olduğum için deliymişim gibi bakıyorlardı. Ama ikisi de

biraz para ödediler, bu da beni şok etti. İlk başta beni geri çevirdikten sonra fikirlerini değiştirmeyeceklerinden emindim.

Öte yandan, kulübün geleceğini ve hayal kırıklığı yaratan mali durumu tartışmak için bu toplantıda ısrar eden Creighton Karas'tı, bu yüzden gelememesi saçmalık. Toplantıya kötü bir başlangıç yapmaktansa başımı salladım.

Jared Jones-Wyatt kokaine ya da bahse girebileceği her türlü aksiyona hayır diyemeyen bir güven fonu çocuğudur. Yeraltı kulübümün müdavimlerinden biriydi, her gece kendisine ve yanında getirdiği kızlara binlerce dolar harcardı. Yine de her dövüşte benim üzerime bahse girerdi ve bu yüzden onu Legend ile tekrar benim üzerime bahse girmesi için davet ettim. Risk toleransı çok yüksek ve toplantı ne yönde giderse gitsin ondan herhangi bir geri adım beklemiyorum. O benim tarafımda.

Lou France deri koltuğunda arkasına yaslanmış, kısa kollarını göğsünde kavuşturmuş. Lou, emekliliğini daha rahat geçirmesine yardımcı olacak yasal bir yatırım yapmak isteyen emekli bir bahisçi. Garip bir şekilde Danny DeVito'yu andıran yüzündeki asık surattan, ondan iyi bir elektrik alamıyorum.

Solumda Big Mike, yanında Q, ikisi de zor kazandıkları paralarını yatırdılar, ben onları vazgeçirmeye çalışsam da. Paralarını tehlikeye atmak istemedim çünkü Koca Mike'ın ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum ve ona ait olan bir kuruşu bile kaybetme düşüncesi beni hasta etti. Ama iş o noktaya geldiğinde, alabileceğim her kuruşa ihtiyacım vardı ve ısrar ettiklerinde boyun eğdim.

Hepsine yatırımlarının karşılığını fazlasıyla alacaklarına dair söz verdim. Başarısız olma şansım yoktu. Efsane, bu şehrin gördüğü en efsanevi kulüp olacaktı.

Başarısız oldum ve şimdi bunun hesabını vermek için haliya çağırılıyorum.

Zoe odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Elinde bir not defteriyle duvarın yanındaki sandalyeye oturuyor ve toplantı hakkında notlar almaya hazırlanıyor.

Masanın başındaki koltuğumdan kalkıp ayak ucundaki Freeman'a bakıyorum. "Legend'a tekrar hoş geldiniz. Sakıncası yoksa saçma sapan şarkı ve dansları geçip doğrudan burada bulunma nedeninize geleceğim."

"Bana uyar," diyor Lou çenesini kaldırarak. "Parkta satranç oynuyorum. bir saat. Bunu hızlıca halledebileceğimizi umuyorum."

Yorumunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve çene hareketine karşılık veriyorum. "Hepinizin bildiği gibi, büyük açılış gecemizde meydana gelen silahlı saldırı Legend için büyük bir darbe oldu."

Jared başını sallayarak, "Daha ilk günden öldürdü," diyor. "Tam bir karmaşa. Kimin yaptığına dair polislerden hâlâ bir haber yok mu?"

"İzini sürdüğümüz yeni bir bilgi var elimde," diyorum ona, Bodhi Black'in olaya karışmış olabileceğine dair söylentileri düşünerek.

"Bu bilgiyi paylaşacak mısın?" Freeman soruyor.

"Henüz değil, çünkü bu kulübü olması **g e r e k e n** yere geri getirmeyecek ve hepimizin endişelendiği şey de bu, yani paranız."

"Creighton, yatırımcıların oybirliğiyle alacağı bir kararın kulübü kapatacağını ve derhal tasfiye edilerek yatırımlarımızın iade edilmesine yol açacağını herkesin bilmesini istedi."

"Whoa, whoa, Freeman. Henüz büyük silahları çekmeye gerek yok. Bırak çocuk konuşsun." Koca Mike'ın beni savunması, Cannon Freeman'a oybirliği umutlarını kışına sokmasını söylememi engelliyor ama soğukkanlılığımı kaybetmiyorum.

"Ben olsam bu kartı çekmekte acele etmezdim beyler. Bu kartın çekilmesi için acele etmezdim beyler.

Tamamı."

Masadaki her erkek, dinlemek için sandalyelerinde daha yukarı otururken, farklı derecelerde bir şokla bana bakıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Jared soruyor, eğilirken duruşundaki açgözlülük zaten belli oluyor.

"Bir dövüş gecesine ev sahipliği yapmak için görüşüyorum-"

Lou araya giriyor. "Yasal kalacağını sanıyordum, Legend." Ses tonunun altında suçlama yatıyor. "Dövüşe devam etmek istiyorsan, nakit ineğini asla kesmemeliydin."

"Daha fazla bilet satacak bir ana etkinliğe sahip *onaylanmış* bir dövüş gecesi, çünkü Legend başlangıçta seçtikleri ve kaybettiklerinden daha büyük bir mekan."

Freeman parmaklarını birbirine geçiriyor ve başparmaklarına vuruyor. "Bize daha fazlasını anlat."

"Sekiz dövüş. Sadece balkon koltukları yarım milyona yakın para getirecek. Efsane girişin yüzde ellisini alır. O gece her şey için prim alıyoruz, özellikle de içki için. Her yer tıklım tıklım olacak."

Oynanan bahisler karşısında neredeyse ağzı sulanacak olan Jared'in gözleri büyüyor. "Kim dövüşecek? Ana olay ne?"

Masayı tarıyorum, onları etkileyeceğini umduğum bilgiyi vermeden önce her birinin gözleriyle tanışıyorum. "Ben ve Bodhi Black."

Tepkileri kaş kaldırma, şaşkınlık ve alkışlama şeklinde oluyor.

"Aynen öyle," diyor Jared yumruklarını sıkarak. "Son dövüşü bitirdiğinden beri bu rövanşı bekliyordum. Bu çok sert o l a c a k . Siz ikiniz birbirinizin kafasını koparmaya çalışacaksınız." "Boynunu tehlikeye atmanın bu kulübü kurtarmak için doğru yol olduğuna emin misin, Gabe?"

Bu soru Koca Mike'tan geliyor. Endişe

Yüzündeki o ifade muhtemelen beni umursayan bir babaya sahip olmaya en çok yaklaştığım andı.

"Beni desteklemek için paranızı yatırdığınızda, hepinize başarısız olmayacağıma dair bir söz verdim. Ve eğer gereken buysa, kulübü kurtarmak için doğru yol tam olarak budur. Başka olaylara da yol açabilir. Legend'ı yeni fırsatlara açabilir."

Koca Mike sessizleşti. Kötü bir fikir olduğunu düşünse bile beni destekleyeceğini biliyorum.

Lou bana bakarak, "Bilet aldığım sürece ben de varım," diyor. "Bunu yapacak mısın?"

Düşündüğüm bir şey değil ama başka seçeneğim de yok. "Evet, istersen iki bilet alabilirsin. Gel de yatırımının korunduğunu gör."

"Peki bu etkinliği ayarladınız mı? Kontratlar imzalandı mı? Kesin olarak gerçekleşecek mi?"

Sert soruların Cannon Freeman'dan gelmesine şaşırmadım.

"Gelecek hafta," diye cevap veriyorum hissettiğimden daha emin bir şekilde. "Biz konuşurken bile çalışmalar devam ediyor."

Dirseklerini masaya dayıyor ve beni inceliyor. "Peki ya gerçekleşmezse? Yedek bir planın var mı?"

"Legend ve Black'in onaylanmış bir dövüşü var zaten," diyor Jared her kelimesinde heyecanla. "Komisyonda tanıdığım biri var. Onunla bir anlaşmamız var. Alt karta ihtiyacın yok dostum. İnsanlar birbirinizi öldürmeye çalıştığınızı görmek için kışlarından para ödeyecekler."

Bu hiç düşünmediğim bir seçenek. Bir dövüşün nasıl organize edileceğini biliyorum. Rolo'yu yıllarca bunu yaparken izledim.

"Bu doğru. Dövüşü yine de yapacağız. Undercard ya da değil. Bu iş olacak ve en çok konuşulan maçlardan biri olacak."

bu şehrin gördüğü en büyük savaş olayıdır."

Freeman'ın omuzları kalkıyor ve sonra düşüyor. "Bu senin kafan, Efsane. Bunu yapmak istiyorsan, yap. Hâlâ kararlıysan tasfiye için oylama talep etmeyeceğim."

Başka seçeneğim yok.

"Ben kararlıyım. Bunu bankaya götürebilirsiniz."

ELLİ DOKUZ

SCARLETT

KELSEY SON BİR KEZ YÜZÜME SPREY SIKIYOR VE ADIM ATIYOR

bitmiş işini değerlendirmek için geri döndü. "Her zaman harika görünüyorsun ama bu gece *parlıyorsun*."

Arkasındaki aynaya bakıyorum. Normalden daha da nemli görünüyorum ve bu görünüm hoşuma gidiyor. "Çünkü sen bir sanatçısın, Kels."

Beni öpmek için eğiliyor. "Başlamak için harika bir tuvale sahip olmak işe yarar. Her ne yapıyorsan devam et kızım. Cildin mükemmel."

"Rutinimde hiç değişiklik yapmadım ama daha mutluyum. Sence bu olabilir mi?"

Kelsey ışınlanıyor. "Kesinlikle. Mutluluk şimdiye kadar gördüğüm en iyi cilt güçlendiricidir. Bir de hamilelik ışıltısı. Hamile değilsin, değil mi?"

Nefesim kesildi ve öksürdüm. "Ne? Hayır. Aman Tanrım. Tabii ki değilim."

Ama aklıma hemen son zamanlarda yaptığım prezervatifsiz seks geliyor. Kazara bir tanesini atladıktan ve karşılıklı olarak risk almadığımızı konuştuktan sonra bir daha hiç gitmedik. Dün gece, kulüpte birkaç saat takıldıktan sonra, Gabriel benimle eve geldi,

ve mutfak masamı vaftiz ettik. Neyse ki zürafa tuzluk ve biberliklerin yerini değiştirdi, yoksa bu yolculuktan sağ çıkamazlardı.

"Güzel, demek ki bu geceyi eğlenceli kılacak kadar şarabı boğazından aşağı dökebilirsin. Harlow öğleden sonra onu erkenden hazırlamam gerektiği için söyleniyordu ve günün geri kalanında hiçbir şey yiyemeyecekti. En iyi zaman dilimlerimi sana ayırmamın ne kadar adaletsiz olduğunu sana bizzat söyleyeceğini söyledi."

"Harlow istediği kadar mızızlanabilir ama benim verdiğim parayı veremeyecek kadar cimri."

Kelsey başını sallar. "Aynen öyle. Ve hepimiz biliyoruz ki annemin ödemesi gereken faturalar var. şimdi, aşık çocuk ne zaman geliyor?"

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "On beş dakika içinde. Kahretsin. Acele etsek iyi olur."

Sandalyeden kalkıp yatak odasına giriyorum, elbisem köşedeki bir kancada asılı duruyor. Pırıltılı masmavi ipek korse üst kısmı son derece gurur verici ve bağışlayıcı ve elbisenin en sevdiğim kısmı. Gerçi buna çok yakın çünkü eteğin sade hatları uyluğun ortasına kadar uzanan bir yırtmaçla zarif bir şekilde vurgulanmış. Parlak bir renk, ancak Meryl'in etkinliklerinde kadınlar için geleneksel siyahtan her zaman kaçınılır. Renklerin herkese hayır kurumunun çocukları desteklediğini hatırlattığını ve siyahın çok sıkıcı olduğunu söylüyor.

Ve ... bu elbise sevgilimin gözlerinin rengine, bu da kolay bir karar vermemi sağladı.

Elbise iyice bağlandıktan ve takılarım yerine oturduktan sonra topuklu ayakkabılarımı giyip yatak odamın kapısının arkasındaki boy aynasının karşısına geçiyorum.

"Sence olur mu?"

Kelsey arkamdan gülüyor. "Kızım, eğer bu bir peri masalı olsaydı, Beyaz Atlı Prens Sindirella'yı fark etmezdi bile, çünkü o da

sana bakmakla meşgul."

Mutfaktaki dahili telefon çalıyor ve ben gülümsüyorum. "O burada."

"Ben gidip onu kaldırayım. Sen kal. Seni gördüğünde yüzünü görmek istiyorum."

Yatak odasının kapısından çıkabilmesi için aynadan uzaklaşıyorum. Gabriel'in sesini duyar duymaz derin bir nefes alıp odadan çıkıyorum ve ellerimi kıvrılmış belimin üzerinde yumuşatıyorum.

Gabriel beni gördüğünde "Vay anasını," diye fısıldıyor. Öne çıkmadan önce uzun bir süre bana bakıyor, bu da smokininin temiz hatlarını takdir etmem için bana zaman veriyor.

"Harika görünüyorsun, patroniçem."

Takma isim girişimim hakkında hiçbir şey söylemiyor, ki bu benim için sorun değil çünkü gülümsemesi Manhattan'ı aydınlatabilir. "İnanılmaz görünüyorsun. Vay anasını." Başını sallıyor ve önce Kelsey'ye, sonra da bana bakıyor. "Lanet olsun, kadın. Göz kamaştırıcısın."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Bunun için seni öperdim ama Kelsey beni öldürür."

"Kahretsin, aklıma gelmişken, debriyajına ihtiyacın var. Onu alayım ve içine dudak kalemini, aynanı ve pudranı koyayım. Sonra siz çocuklar galaya gidebilirsiniz."

Kelsey aceleyle yatak odasına geri dönüyor ve Gabriel aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bir elini yüzümün yanında havaya kaldırıyor ve bana dokunmadan parmaklarının tersiyle çenemin çizgisini takip ediyor. "Bu ellerimin sana dokunmayı hayal bile edemeyeceği kadar güzel görünüyorsun."

"Ellerin bunu aşsa iyi olur, çünkü bu gece bana çok dokunmanı bekliyorum."

Göz kamaştırıcı safir gözlerinde hınzır bir parıltı oluşuyor. "Bu sözünü tutacağım."

Birkaç dakika sonra dördüncü kattan asansöre biniyoruz, Curated'dan geçiyoruz, böylece on santimlik topuklu ayakkabılarımla tüm merdivenleri inmek zorunda kalmıyorum. Arka kapısında üniformalı bir ofrn durduğu siyah Escalade'e ulaştığımızda Gabriel'e bir bakış atıyorum.

"Bütün bunlar da ne?"

"Yeni ofrnz ve güvenliğiniz." Adamın önünde durdu. "Scarlett, bu Eddie O'Halloran. Hal, bu Scarlett."

"Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi," diyor İrlandalı bir ses tonuyla. "Bana Eddie ya da Hal diyebilirsiniz. İkisine de cevap veririm."

Elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Hal. Teşekkür ederim."

"Hayır, o zevk bana ait. Gabe bana pek çok iyilik yaptı ve ben de bir tanesine karşılık verme fırsatı bulduğum için mutluyum. Ben yanınızdayken size hiçbir şey olmayacak Bayan Priest. Size söz veriyorum."

ALTI

EFSANE

KIRMIZI HALI KAPLI MERDİVENLERE YANAŞIR YANAŞMAZ, DIŞARIDA OLDUĞUMU ANLADIM.

Üzerimdeki şık smokine ve kolumdaki güzel kadına rağmen.

Hal kapıyı açmak için cipten atlıyor, ben de önce inip Scarlett'e elimi uzatıyorum. Scarlett Escalade'den inerken etrafımızda kameralar yanıp sönüyor.

Gülümsemesi de diğer özellikleri gibi mükemmel ve fotoğrafçılarla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyor. Ben de onun gibi yapıyorum ve fotoğrafçıların mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla fotoğrafımızı çekmeleri için orada burada duraklıyorum.

Hafifçe eğilerek doğrudan kulağına konuşuyorum. "Her zaman böyle midir?"

Scarlett'in gülümsemesi hiç değişmiyor. "Her zaman değil. Ama Meryl bu gece çok para toplamaya çalışıyor, o yüzden her şeyi göze almasına şaşırmadım. İnsanlara kendilerini önemli hissettirmek amaca gerçekten yardımcı olabilir."

"Amaç tam olarak neydi?"

Cevap vermeden önce kameraların arasından geçmeyi bitiriyoruz. "Bina projesi. Risk altındaki gençler için işlettiği merkezi genişletmesi gerekiyor. Bu büyük bir girişim ve alabileceği tüm paraya ihtiyacı var."

"Anladım."

Zaten kaynaşan insanlarla dolu bir balo salonuna giriyoruz. Çok sayıda tanıdık yüz görüyorum ama hiçbiri beni tanıdığını itiraf etmiyor. Zengin adamlar benim yeraltı kulübüme sık sık gelirlerdi, ama sokakta beni asla tanımazlardı, çünkü bu nerede olduklarını itiraf etmek anlamına gelirdi.

Birkaç göz bana ve Scarlett'e kilitleniyor ve daha da fazla insan bakana kadar dedikodunun gruptan gruba yayılmasını neredeyse izleyebiliyorsunuz.

Daha önce yersiz olduğumu düşünüyorsam bile, şu anda kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Smokinim çok dar geliyor ve tek yapmak istediğim kapıdan çıkıp gitmek, ama bunu Scarlett'e yapmam. Hayatta yapmam.

Burnumdan yavaşça derin bir nefes alıp veriyorum. Benim hakkımda istediklerini söyleyebilirler, ama eğer biri onun hakkında kötü bir şey söylerse... Bundan sonra olacaklardan ben sorumlu olmayacağım.

Neyse ki tanıdık bir sarışın, arkasında takım elbiseli bir adamla zıplayarak bize doğru geliyor.

"Scar, başarmışsın! Aman Tanrım, sessiz müzayedeye başışladığın antika gümüş çay seti kesinlikle inanılmaz. Sende olduğunu bile bilmiyordum! Çok heyecanlıyım çünkü teklif şimdiden iki bin dolar oldu ve sessiz açık artırma başlayalı daha on dakika oldu."

"Ben bile gördüğümde baştan çıktım," diyor Scarlett'in karşı tarafından gelen başka bir ses. *Meryl Fosse*. "Belki de Curated'daki pozisyonumu yeniden düşünmem gerekecek, çünkü o çay seti ilahi."

Scarlett gururla, "Gelecek hafta beni ara Meryl, senin için özel bir randevu ayarlayalım," dedi. "Bence oldukça iyi olacaksın

gördükleriniz ve sizin için yapabileceklerimiz karşısında şaşıracaksınız."

Büyük hanım başını sallar. "Bunu yapacağım. Bu galanın üstesinden geldiğim için kendimi ödüllendirmiş olurum." Dikkatini bana yöneltti. "Çok şık görünüyorsunuz Bay Legend. Umarım önümüzdeki birkaç hafta içinde küçük kardeşinizi de getirirsiniz. Gerçekten olağanüstü bir kişiye benziyor ve onunla tanışmaktan gerçekten faydalanacak birkaç çocuğum var."

Neden Bump'ın gelmesini istediğinden emin değilim ve onun herhangi bir şekilde istismar edilmesini istemiyorum ama başımı sallıyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım Bayan Fosse. Burada güzel bir etkinlik var. Umarım hepsinin cüzdanını açarsınız ve ihtiyacınız olan parayı alırsınız."

Gülümsemesi genişler. "Ben de öyle. Ve hepiniz cüzdanlarınızı çıkarıp sessiz müzayede ürünlerine bir göz atmalısınız. Herkesten teklif bekliyorum."

Başka bir grubu karşılayarak uzaklaştı ve Harlow Scarlett'i elinden tuttu.

"Haydi, bu kolyeyi görmelisiniz. Yemin ederim, kraliyet ailesine aitmiş gibi görünüyor. Henüz teklif verme fırsatım olmadı, ama *çok* para edecek."

Scarlett bana baktı.

"Sen git. Ben bize içki getireyim."

Harlow'un kocası, "Ben de seninle geliyorum, dostum," dedi.

"Kahretsin, daha sizi tanıştırmadım bile." Harlow benimle adamı arasında bir el sallıyor. "Jimmy, bu Gabriel Legend. Legend, bu da Jimmy."

"Teşekkürler bebeğim," diyor Jimmy yanağına bir öpücük kondurarak, biz el sıkışmadan ve Harlow Scarlett'i uzaklaştırmadan önce. "Giriş yapmadan da kim olduğunu biliyordum. Adından da anlaşılacağı gibi bir efsanesin."

Omuz silkiyorum. "Bugünlerde pek değil."

Jimmy ve ben smokinli adamlardan ve etkileyici giyimli kadınlardan kaçarak bara doğru ilerliyoruz.

"Evet, çok boktan bir şeydi. Kulübün açılır açılmaz vuruldu. Yine de kapıya yeni bir hareket geldiğini duyduğuma sevindim. Olman gereken yere geri dönmene gerçekten yardımcı olacaktır. Ait olduğun yere."

Bara ulaştığımızda adama bakıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Dövüş geceniz. Legend'ın mekan olarak onaylandığını duydum."

Yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum ama sanırım şaşkınlığım yüzümden okunuyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi ilk ben duyuyorum. Spor menajeri olmanın avantajı. Bu şehir sandığınızdan çok daha küçük ve çevremdeki söylentilere göre kulübünüz MMA salonları arasında bir sonraki büyük şey olmak üzere."

Rahat bir nefes aldım. "Bunu bilmek çok güzel, özellikle de ben hiçbir şey duymadığım için. Bunun gerçekleşmesi için kendi dövüş kartımı hazırlamam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım."

Jimmy omuz silkti. "Buna gerek kalmayacak gibi görünüyor."

"Lanet olsun. Tanrıya şükür. Buna içerim." Barmene döndüm. "Üç parmak Seven Sinners. Şunu iki yapalım. Hanımefendi viskisini seviyor."

ALTMİŞ BİR

SCARLETT

HARLOW'UN SAHIP OLMAK İÇİN CAN ATTIĞI KOLYENİN ÖNÜNDE DURDUĞUMUZDA,
Yüzümdeki tüm kanın akıp gittiğini hissediyorum.

Çünkü o yıldız patlamalı elmas kolyeyi daha önce de görmüştüm...
Annemin boynunda, tüm düğün fotoğraflarında. Bana miras kalan
mücevherler arasında yoktu ve babama sorduğumda uzun zaman
önce kaybolduğunu söylemişti.

"Muhteşem değil mi? Yani, kahretsin."

Camla kaplı parçaya bakmaya çalışan insan kalabalığını atladığımı
umursamadan ilerliyorum. Altındaki pankartta küçük harflerle kolyeyle ilgili
tüm detaylar ve ardından hayatımda gördüğüm en lanet şey yazıyor.

Lawrence Priest, Priest Pharmaceuticals tarafından bağışlanmıştır.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Kolye başından beri babamdaydı ve *bana yalan mı söyledi?*
Neden?

Cam kasayı kırmak ve eşyalarımı geri almak için metal bir şey bulmak üzere arkamı dönmek için dişlerimi sıktım.

Bunu nasıl yapabildi?

Biri beni itip yeni bir teklif yazmak için iliştilmiş kaleme uzanmamı sağladığında şimdi ve buraya geri dönüyorum.

"Bu üzerimde mükemmel duracak. Bunu almalıyım."

Lucy Byers. Benimle dalga mı geçiyorsun, evren? Bu nasıl doğru olabilir? Biraz olsun anlayabilmek için dua ediyorum ama elim boş dönüyorum.

"Bir sorun mu var Scarlett?" Harlow soruyor ve benim adım tahmin ettiğinden daha yüksek çıkıyor, çünkü Lucy'nin etrafındaki kalabalık sessizleşti.

Lucy arkasını dönüyor ve ben onun plastik suratındaki o mükemmel somurtmayı tokatlamak istiyorum.

"Oh, Scarlett. Bu annenin kolyesi mi? Babanın onu iyi bir amaç için bağışlaması ne kadar da hayırseverce."

Harlow nefesini içine çekti. "Aman Tanrım. Hayır."

Lucy başını yana yatırır. "Olamaz. Bağışladığını bilmiyor muydun? Bu çok *korkunç*." Kelimeyi söyleme şekli, kötü niyetli bir mizahla yoğrulmuş, beni kesiyor.

"Biliyor musun Lucy?" İçim parçalanıyor olsa da çenemi dik tutarak soruyorum.

"Ne?"

"Sen kötü ruhlu bir kaltaksın ve sahip olduğum her kuruşu harcamak zorunda kalsam da umurumda değil. O kolye asla senin olmayacak."

Gözleri kısılmadan önce ağzı şok içinde açık kalıyor. "Seni lanet olası amcık. İzle beni. Gerekirse seni iflas ettiririm."

"Bayanlar,Hanımlar. Lütfen, I yapmadı yapmak
a BAĞIŞ için tartışmalara neden olur."

Babamın sesi, arkasından ağını sürükleyen bir örümcek gibi omurgamda geziniyor.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum. "Nasıl yapabildin?"

Omuz silkiyor. "Umursayacağını düşünmemiştim. Onun diğer her şeyini aldın. Küçük bir kolyenin artık ne önemi var Scarlett? O öldü ve geri gelmeyecek. Ayrıca, gelirin Meryl'in hayır kurumuna gitmesinin şiirsel bir adalet olduğunu düşünüyorum. Ölümünden sonra aralarındaki baltaları gömeriz."

Acının iskelet parmakları kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor. *O bunu bilerek yaptı. Annemin ölümünden sonra onu incitmek için. Onun nesi var böyle?*

Bu soruya verecek cevabım yok. Tek bildiğim ondan uzaklaşmam gerektiği. *Şimdi.*

"İzninizle. Randevumu bulmam gerek."

Arkamı dönüp körlemesine ters yöne doğru ilerliyorum, *buradan* başka bir yer olduğu sürece nereye gittiğimi umursamıyorum.

Bana yetişmek için acele eden Harlow'un topukları arkamda tıkırdıyor. "Bar. Barın oradalar." Kolunu dirseğimden geçiriyor. "Bu taraftan tatlım. Tam şuradalar."

Gözlerimdeki akmayan yaşların arasından zar zor görebiliyorum, sanki yeniden bir kayıp ve keder yaşıyormuşum gibi sarsılıyorum.

Ama bu sefer bir hayalin ölümünden kaynaklanıyor.

Babam asla olmasını istediğim adam olamayacak. Hiçbir zaman o adam olma yeteneğine sahip olmadı. Bu kadar uzun süre umut etmekle delilik etmişim. Neden bunu daha önce göremedim?

Gabriel'in rahat ifadesi beni ve Harlow'u görür görmez kayboluyor. Sanki bir tehdit arıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. Ama beni koruyabileceği kimse yok, çünkü yıkılmış olmam benim suçum.

"Ne oldu lan? İyi misin?" diye soruyor sessizce, beni yanına çekerek.

"Lawrence oldu. Scarlett'e ait olması gereken Lourdes'in kolyesini bağısladı," diyor Harlow ve onu bilgilendiriyor.

"Siktir." Gabriel beni kendi tarafına doğru sıkıştırıyor. "Çok üzgünüm, uğur böceğim."

Jimmy elini Harlow'a uzatarak, "O zaman biz alırız," dedi. "Hadi bakalım. Sen teklifini vereceksin, biz de onun için alacağız."

Gabriel'in kollarında başımı sallıyorum. "Bırak gitsin. Lucy Byers onu elimden almak için beni iflas ettireceğini söyledi."

"Lucy Byers da kim?" Gabriel soruyor, sesi öldürmeye yetecek kadar keskin.

"Kelimenin anlamını bilmeyen gösterişçi bir kaltak.

Hayır," diyor Harlow.

"Bir tanesini de bu hafta korkunç olduğu için Curated'dan attım," diye ekliyorum başımı eğerek. "Aptalca şeyler söylüyordu . . ."

Gabriel'in parmağı çenemin altına geliyor ve ben onun ciddi mavi bakışlarıyla karşılaşana kadar çenemi kaldırıyor. "Benim hakkımda."

Başımı sallıyorum. "Ve Chadwick. Ve dükkânım hakkında."

"Siktir et o kaltağı," diye homurdanıyor Gabriel. "Annenin kolyesine elini süremeyecek. Onu çalıp Meryl'e ödemek zorunda kalsak bile umurumda değil."

Jimmy alçak sesle, "Bırak da kolyeyi Harlow'la ben düşünelim," diye ekliyor. "İhtiyacımız olursa Lucy'nin kocası hakkında da kirli bilgilerim var."

Daha önce Harlow'un kocasıyla fazla vakit geçirmemiştim ama her geçen saniye ondan daha çok hoşlanıyorum.

"Sorun değil. Sadece bir kolye." Derin bir nefes çekiyorum, umutsuzca sakinleşmeye çalışıyorum. "Sorun değil. Bırak alsın."

Bu sözleri söylerken bile ruhumun küçük bir parçası soluyor.

Harlow yüzünde militan bir ifadeyle, "Hayatta olmaz," diyor. "Geri döneceğiz, Scarlett. Siz ikiniz gidip yemek için yerinizi bulun."

Harlow ve Jimmy uzaklaşırken, Gabriel beni tekrar yanına sıkıştırıyor. "Çok üzgünüm uğur böceğim. Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama baban annene ait olan bir şeyi önce sana teklif etmeden bağışladığı için kesinlikle ödüllü bir pislik."

Başımı sallıyorum. "Bunu neden yaptığını bile bilmiyorum. Vücudunda hayırsever bir kemik bile yok. Göstermelik olmalı. Belki de bir şey için iyi niyet satın almaya çalışıyordur. Bilmiyorum ama artık burada olmak istemiyorum. Belki de gitmeliyiz?"

Gabriel elimi sıktı. "Bir puştun ve değersiz bir dangalağın bizi buradan kaçırmasına izin vermeyeceğiz. Sen bundan daha güçlüsün. Anladın mı beni?"

Öyle miyim bilmiyorum ama Gabriel elimi tutarken omuzlarımı dikleştiriyorum ve tüm dünyada tek bir umurum yokmuş gibi davranıyorum. "Haklısın, seni anlıyorum."

ALTMİŞ İKİ

EFSANE

İHTİYACIM OLAN ŞEYİ YAPMAK İÇİN ELİMDE YETERLİ NAKİT OLMAMASI

. . . *Hay sikeyim.* Harlow ve kocasının orada kadınım için bir şeylere teklif vermeleri beni kahrediyor ama o zengin kaltağın burnunun dibinden almayı başarabilirlerse onlara büyük bir minnet borcum olacak.

"Bu Lucy," diye fısıldıyor Harlow bana, siyah saçlı bir kadın garsonlar salatalarla odayı dolaşmaya başladıktan sonra bizimkinin yanındaki masaya otururken. "Kimi öldüreceğini bilmek istersen diye."

Harlow'un esprisiz önerisi yemeğin yarısında aklıma bir fikir düşürüyor. İyi bir fikir değil. Scarlett bunu düşündüğüm için bile beni öldürür. Ama ... işe yararsa ve kimse öğrenmezse, ne zararı var?

Masanın etrafında dönen konuşmalara dikkat etmeye çalışarak şansımı bekliyorum. Scarlett fazla konuşkan olmadığı için ben de konuşmadığım zaman kimse fark etmiyor.

Lucy ayağa kalkıp balo salonunun öbür ucundaki tuvalete doğru ilerlediğinde, bu fırsatı değerlendiriyorum.

Ayağa kalkıp masadan kalkarken Scarlett'e, "Hemen döneceğim," dedim.

Nereye gittiğimi sormasına fırsat vermeden, Lucy Byers'ın gittiği yoldan ilerlemeye başladım.

Balo salonunun kapısının dışında, lobi alanında cep telefonlarıyla konuşan ve sosyalleşen birkaç kişi vardı. Lucy için etrafı tarıyorum ama orada değil.

Hay sikeyim.

Tuvaletleri görüyorum ve beklemek için köşeden sıvışıyorum. Siyah saçlı kadının ortaya çıkması sadece birkaç dakika sürüyor.

Balo salonuna geri dönüyormuşum gibi ileri atılıyorum ve kasten onun yanına çarpıyorum. "Oh kahretsin. Çok özür dilerim hanımefendi. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Sizi ezdiğim için beni affedin."

Yüzüme bakana kadar ifadesi sıkışık ve şirretti. Sonra tamamen farklı bir hikaye, tam da beklediğim gibi. Bakışlarındaki gizli açlığa bakılırsa Lucy Byers, tehlikeli olduğunu düşündüğü bir adamla vahşi tarafta yürümekten zevk alan zengin sürtüklerden biri. Sözleri de bunu doğruluyor.

"Hayır, özür dilemene gerek yok. Ben de dikkat etmiyordum. Dikkat etseydim, meşhur Gabriel Legend'ı görmeyi nasıl kaçırabilirdim ki?"

Ona gerçekmiş gibi görünmesi için tüm enerjimi harcadığım bir gülümseme gösteriyorum. "Korkarım beni dezavantajlı duruma düşürdünüz, Bayan ..."

"Asla dezavantajlı duruma düşmem Bay Legend." Elini uzattı. "Ben Lucy, sizinle tanışmak için kulübünüze gelmek istiyordum."

"Yerde fazla vakit geçirmiyorum, Lucy. O yüzden bu uzak bir ihtimal. Takım elbiseli bir adamla konuştuğun için kimsenin iki kere düşünmeyeceği bir yerde buluşsak iyi olur."

Bakışları ayak parmaklarıma kadar inip vücudumda geziniyor ve bakmasına izin verdiğim için kendimi iğrenç hissediyorum. *Bu Scarlett için*, hatırlatırım

kendim.

"Bu aklımdaki şey için biraz fazla halka açık Bay Legend."

"Kahretsin, çok açık sözlüsün."

Bana tüylerimi diken diken eden bir gülümseme daha atıyor. "Ne istediğimi biliyorum ve istediğim şey *sensin*. Sana Scarlett'in varlığından bile haberdar olmadığı şeyler verebilirim. O bir iyilik meleği. Bunu herkes biliyor."

"O zaman sen nesen?"

Lucy dudaklarını büzerek öne doğru eğildi ve ben onun hastalıklı tatlı parfümünün bulutu tarafından sarıldım. Bu bana Biloxi'de çalışan bir kızın bana onunla köşede durarak bir servet kazanabileceğimi söylediği ve benim de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde diğer tarafa kaçtığım zamanı hatırlatıyor. On dört yaşındaydım.

"Ne olmamı istiyorsan o olacağım. Scarlett asla bilmek zorunda değil."

İçimdeki her şey protesto çığlıkları atarken ona göz kırpiyorum. "Kulağa hoş geliyor ama benim için bir şey yapmalısın."

"Senin için *her şeyi* yaparım."

Göğüslerini göğsüme sürüyor ve elini tutup sanki arkasına bir öpücük konduracakmışım gibi ağızma götürürken öğürme isteğimle savaşıyorum ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Bunun yerine, konuşurken dikkatlice indiriyorum.

"Güzel. O zaman Scarlett'in annesinin kolyesini bırakacaksın, yoksa seninle bir daha asla görüşemeyiz."

Gözleri kısıldı. "Ciddi misin sen? Fiyatın bu mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum, bunun yüzüme patlamasını bekliyorum. Ama öyle olmadı.

"Tamam. Bir daha teklif vermeyeceğim ama bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda bana adını haykıracağına dair söz vermeni istiyorum."

"Oh, çığlık atacaksın."

Zafer mavi gözlerini aydınlatıyor. "Sadece bekle, Legend. Hiç benimki kadar sıkı ve lezzetli bir amın olmamıştı. Bana sahip olduktan sonra asla o kibirli züppeye geri dönmeyeceksin."

Elini bırakıyorum. "Bunu göreceğiz."

ALTMİŞ ÜÇ
EFSANE

SCARLETT, "TEKLİF VERMEYİ B İ R A K T I Ğ I N A İNANAMIYORUM," DEDI.

Mükemmel göğüslerinin arasında duran yıldız patlaması kolyesine.

Yaptığım şeyden sonra bakılmayı hak etmediğim memeler, iyi bir sebep için olsa bile.

Bütün gece tam bir felaketti. Tek istediğim kulübe geri dönmek, Roux ve Bump'ı almak, şehirden siktir olup gitmek ve orada kalmak.

Lucy Byers konusunda ne yapacağımı bilmiyorum ama kesin olan bir şey var ki, sikim ona yaklaşmayacak. *Asla*. Ona dokunduktan sonra duş almam lazım.

"Bu gece bende kalmanın sakıncası olmadığına emin misin?" Scarlett'e konuyu değiştirmek için sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Hiç de değil. Senin evini seviyorum."

"İyi anlaştık. Roux ve Bump'ı hemen getireceğim. Çok uzun sürmez."

"Ben de seninle geleceğim. Belki burada olduğumuzu ilan edersem galadan daha çok insan gelir, çünkü daha erken, giyinmişler ve neden hâlâ eve gidiyorlar?"

Geleceği kesin olan bir kaltak aklıma geliyor, bu da kalmamamızın çok iyi bir şey olduğunu gösteriyor. Ama ben söylemem.

Scarlett, bir sır daha saklamaktan nefret ediyorum.

Birkaç gün bekleyeceğim ve sonra ona ne olduğunu anlatacağım. Anlayacaktır. Anlamak zorunda.

Hal kulübün önüne park etti ve kapıyı kendim açtım. Scarlett benimle birlikte çıkarken daha fazla kamera parladı. Galaya girişle aynı şey değil, ama Scarlett'in dediği gibi, bu tür bir tanıtım Legend için çok iyi olacak.

Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce kapıcıya başımla selam veriyorum. İçeri girdiğimizde barın yanında Q ve Zoe'yi görüyorum. Scarlett'le birlikte o tarafa yöneldik.

"Her şey yolunda mı?" Onlara soruyorum.

"Yoğun bir gece. Düşündüğümde çok daha fazla içki tükettik. Daha fazla sipariş vermeye başlamamız gerekecek," diyor Zoe gülümseyerek.

"İyi haber. Herhangi bir sorun var mı?"

Q başını sallıyor. "Her şey oldukça sorunsuz geçti. Bir şey hariç." "Ne?"

Q Scarlett'e bakıyor. "Üvey kız kardeşin sahte bir kimlikle içeri girmeye çalıştı. Ona kaldırıma kadar eşlik ettim."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Scarlett ve bas sesinden zar zor duyuluyor. "Özür dilerim. Dün yirmi bir yaşına gelene kadar burayı görmek için beklemek istemediğini söyledim. Ona bir yolunu bulacağımızı söyledim. Meseleleri kendi eline almasını beklemiyordum ama yine de sanırım çok şaşırmadım. Flynn-"

"Umursamaz bir cehennem zebanisi," diyor Q ve ses tonunda anlamlandıramadığım bir şey var. Bunu daha sonra düşünmek üzere aklıma not ediyorum.

"Bump ve Roux'yu almalıyız. Ofisimdeler mi?"

Zoe o yönü işaret ediyor. "Öyle olmalı. Birkaç saattir onu kontrol etmedim ama son gördüğümde Bump, *Property Brothers*'ı izliyordu.

HGTV'de yine, ona bir ev alman gerektiğini söyledi."

"Lanet olsun. Şu çocuk." Başımı sallıyorum. "Bunu hemen halledeceğim."

"O programa bayılıyorum. İyi bir zevki var. Ben de seninle geleceğim," diyor Scarlett parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken. Onun elini tutmanın beni her zaman rahatlatan bir yanı var.

Onu odanın diğer tarafından zar zor görülebilen bir kapıya yönlendiriyorum. Kapı, binanın mason tapınağı olarak kullanıldığı günlerden kalma gizli koridorlardan birine açılıyor.

"Seni yukarı mı taşıyacağım?" Bir merdivenin önünde durduğumuzda ona soruyorum.

"Gerek yok," diye göz kırparak cevap veriyor ve topuklu ayakkabılarına rağmen merdivenleri ne kadar hızlı çıkabildiğini bana göstermeye devam ediyor.

"Etkileyici beceriler. O topuklularla başka ne yapabilirsin ki?"

En tepede arkasını dönüyor ve bana bir sırıtış atıyor. "Sadece bekle. Sana göstereceğim."

Onunla tepede buluşuyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sırtımın içine girmelerini isterdim."

"Bunu gerçekleştirebiliriz."

"O zaman Bump ve Roux'yu alıp olay çıkarmadan buradan siktir olup gitsek iyi olur."

Scarlett'in eli elimde, ofisimin kapısının tokmağına uzandım ve iterek açtım.

İçeride beni kabuslarımdan fırlamış bir sahne bekliyordu.

Hayır. Siktir. Olamaz.

"Gerçekten ne kadar kaçabileceğini düşündün, Gabe? Seni bulamayacağımı mı sandın?"

Moses Buford Gaspard masamda oturmuş, silahının namlusunu Bump'ın şakağına dayamışken Bump dizlerinin üzerine çöküyor.

Moses'ın parmağı tetiğin etrafında kıvrılırken, "Yapma," diye fısıldıyorum.

"Ah, evlat. İşlerin nasıl yürüdüğünü unutmuşsun. Kararları sen vermiyorsun. Ben karar veririm. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Gabriel ve Scarlett'in hikâyesi, Efsane Üçlemesi'nin son kitabı olan [Sonsuzluk Mücadelesi](#)'nde sona eriyor. başlığa dokunarak. Destansı sonu kaçırmak istemezsiniz! Cannon Freeman'ın [Black Sheep](#)'teki hikayesine bir göz atmak için okumaya devam edin. Bu lezzetli alfayı kaçırmak istemezsiniz. Tamamı Kirli Mafya Düeti şimdi satışta. [Sonsuzluk Mücadelesi](#)'ni beklerken bir solukta okumak için mükemmel bir zaman.

Bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

KARA KOYUN'A GİZLİ BİR BAKIŞ

KİTAP HAKKINDA

Her ailenin bir kara koyunu vardır.

Kötü şöhretli Casso suç ailesinde, o kara koyun benim,annon Freeman. Ama ben özgür bir adam değilim. Hiç özgür olmadım. Doğduğum günden beri.

Sadakatimi babam Dominic Casso'ya borçluyum, beni kanından biri olarak kabul etmese bile.

Onun isteklerine karşı gelmek için hiç nedenim olmamıştı... *ta ki onunla* tanışana kadar. Drew Carson iş aramak için kulübüme girdiğinde dünyam alt üst oldu.

Şimdi, onurum ve hayatım tehlikede.

Babamın isteklerine karşı gelmek bana doğrudan onun silahından çıkan bir kurşun kazandırabilir, ama kara koyun ya da değil, tavrımı koymanın zamanı geldi.

O serpintiye değer.

[Kara Koyun](#) başlığa tıklayarak satın alınabilir.

Birinci Bölüm

Drew

Hayatımın en önemli iş görüşmesine ağzımdan çıkan her kelimenin yalan olacağını bilerek gidiyorum. Çantamdaki özgeçmiş ve referansların hepsi sahte ama beyaz şapkalı bir hacker olan yakın arkadaşlarımdan biri sayesinde kimse bilmeyecek.

Bu işi alacağım. Cevaplarımı alacağım. Kabul edilebilir başka bir alternatif yok.

Güvenlik eskortumu gülümseyerek geride bırakıp Manhattan'ın en seçkin puro kulübü Upper Ten'in ağır oymalı ahşap kapısını iterek açarken bu yeminleri kendi kendime tekrarlıyorum. Havada asılı duran duman yerine, lüks iç mekân para ve sır kokuyor.

Mükemmel. Sırlar tam da bu yüzden buradayım.

"Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

Kulübün fuayesine açılan kapı arkamdan kapanır kapanmaz, eteğimi bacaklarımdan etrafında dalgalandıran bir hava hışırtısıyla, özel dikim takım elbiseli, boynu olmayan bir adam bana yaklaşıyor. Kel kafası etkileyici odanın gömme aydınlatması altında parlıyor.

Solumdaki kalın cam duvardan, dünyanın en zengin adamlarından bazılarını bu delicesine pahalı, sadece üyelere özel kulübe getiren şeyi görebiliyorum - kalın purolarla dolu sıra sıra ahşap kutular içeren devasa bir humidor. Araştırmalarımdan, kaynakların nem kontrollü bu büyük odadaki stokların değerinin *milyonlarca dolar* olduğunu tahmin ettiğini biliyorum.

Çantamı elime alıp uzun sarı peruğumun saçlarını omzumun üzerinden sallayarak ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Aslında buraya bir röportaj için geldim, Bay -"

"O benimle." Camı bin dolarlık konyak gibi derin ve pürüzsüz bir ses arkamdan geliyor

kapıyı koruyan boğa.

Bakışlarım kapıcının etrafında dolanıyor ve ince lacivert çizgili ismarlama bir takım elbise giymiş heybetli bir figür yakalıyor. Çizgiler uzun boylu, iri yapılı bedeninde mükemmel duruyor.

Bu o. Hedefim . . . ve umarım yeni patronum.

Ama karşımdaki adam kâğıt üzerindeki çok farklıydı. Onunla yüz yüze gelmeye hazır olduğumu sanıyordum ama sadece sayfadaki mürekkep onun güçlü varlığını yansıtamaz. Yüksek tavanlı antre odasında, otoriter duruşu, yanındaki kapıcının cüssesi ve kaslarından daha fazla dikkat çekiyor ve sesinin tonundan başka bir şeyle değil.

Tanıdığım bir ses.

Daha önce aynı odada bulunduğumuz için değil, Upper Ten'deki bu işe başvurmadan önce düzinelerce saatlik ses ve video kayıtlarını incelediğim için. Makale üzerine makale okudum ve bu adam ve ailesi hakkında silinmemiş her türlü kamu kaydını ortaya çıkardım.

Gerildikçe, kendimi onu parmaklıklar ardında, turuncu bir tulum giyerken hayal etmeye zorluyorum. Bu egzersiz sakinliğimi yeniden kazanmama yardımcı oluyor.

Bunu yapabilirim. Onlarca kez yaptım. Aldatma benim için yeni bir şey değil. Bu benim işim.

Odaklandığım anda başımı kaldırıp yüzüme hevesli ama biraz da gergin bir gülümseme yerleştiriyorum. Bu bir maske, ama o asla anlamayacak.

Sadece bir sorun var. Viski ve parlak yeşil karışımı zengin ela gözleri benimkilerle çarpıştığında, saf kadın takdiriyle içime istenmeyen bir sıcaklık çarpıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu. Gerçekten, bu olması gerekenin *tam* tersi. Soğuk ve yılmaz olmam gerekiyordu, çünkü onun çok korkutucu olacağını biliyordum. Kendime bağışık olacağıma söz verdim. Etkilenmemiş. Benim için önemli değil.

Şehirdeki en kötü şöhretli mafya babasının piç oğlu. Ama inkârım işe yaramıyor, çünkü bu güne hazırlanırken çok önemli bir gerçeği göz ardı ettim.

Cannon Freeman insanlar arasında bir tanrı. Lanet olsun. Bu nasıl mümkün olabilir? Özellikle de neye bulaşmak zorunda olduğunu bile bile?

Onunla ilgili sinir bozucu farkındalığı bir kenara itmeye çalışıyorum ama o orada durmuş, o büyüleyici gözlerle bana bakarken bu neredeyse imkânsız.

Takım elbise ceketini geniş omuzlarının zarif ve güçlü hatlarına yapıyor ve ince belini vurgulamak için içeri giriyor, pantolon ise kalçalarından mükemmel bir şekilde sarkıyor.

Allah kahretsin. Hiç adil değil.

Randi onu hafife aldığı konusunda beni uyarmıştı. Karşı apartman komşum, Cannon'a bakmanın meme uçlarımı dikleştireceğini, kalçalarımı sıkacağını ve beynimin onun beni en yakın düz yüzeye doğru eğdiği ya da en yakın duvara yapıştırdığı görüntülerle dolacağını söylemişti. Bunu Randi'nin Randi olmasına bağlıyordum.

Nam-ı diğer *Herkes Şehirli Randi Brown'la Yattı*. O bir tür

erkekleri sarhoş edip *onları* beceren bir kadın. Erkek arkadaşlarının ona memeleri olan bir erkek dediğini söylüyor ve yüzde yüz kadın olmasına rağmen buna katılmıyorum.

Ama beklediğim son şey bu konuda kesinlikle haklı olmasıydı.

Cannon başını yana eğdi ve cevap vermemi bekledi. "Drew Carson değilsen tabii?" diye soruyor, sorusunun altında yatan mizahla.

Yükselen kaşları ve sorgulayıcı sırtışı beni neredeyse çileden çıkarıyordu. *Onun bir kötü adam olması gerekiyordu. Bir canavar. Nasıl olur da benim şaşkın sessizliğim içinde bana gülmemeye çalışıyormuş gibi görünebilir?*

Kendimi geçici sersemliğimden kurtararak gülümsememi genişletiyorum ve amacım dışında her şeyi bir kenara itiyorum.

Sakin ol. Soğukkanlı davranmak. Havalı ol. Ne zaman gizli görevde olsam ve işler tehlikeli bir hal alsa bu benim mantramdır. Bunu sessizce tekrarlamak kendimi toparlamama yardımcı oluyor.

"Ben. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Freeman," diyorum ve bir profesyonel gibi elini sıkmak için öne çıkıyorum.

Ama başka bir sorun daha var. Hazırlanmalıydım. Neden desteklemediğimi bilmiyorum.

Nasırlarının çıkıntıları tenimde kayar kaymaz ve parmakları parmaklarımın üzerinde sıkılaşıp sıkılmaz, içimden başka bir farkındalık ürpertisi fırlıyor. *Neden nasırları var? Masa başında çalışıyor. Fiziksel erkek mükemmelliğinin tanımı olmaması gerekiyor.* Ama yine de buradayız.

"Cannon," diyor ve duyulabilir formatta seks olarak kaydedilmesi gereken o sesiyle beni düzeltiyor. "Personel arasında gayriresmiyiz. Müşteriler başka bir hikâye. Hepsine taç takıyormuş ve dünyanızı bir anda yok edebilecek asalara sahiplermiş gibi davranın. Anladınız mı?"

İfadesi kısmen meraklı ve kısmen önsezili olsa da, keskin bakışları benim onu incelediğim gibi her santimetrekaremi inceliyor.

"Anlaşıldı efendim. Yani . . . Cannon." Kendimi düzeltiyorum ve parmaklarımı onunkilerden kurtarıyorum ama sanki tüm sırlarımı dökmemi bekliyormuş gibi beni izliyor.

Söylemeyeceğim, kendime söz veriyorum. *Çünkü daha önce hiç yapmadım ve şimdi her zamankinden daha fazla tehlikede.*

"Güzel. Hadi bakalım. Ateşle imtihan zamanı." Çenesini yanındaki boğaya doğru kaldırıyor, etrafında dönüyor ve bir sonraki büyük kapıyı iterek açıyor.

Sırıtmamak ve yumruğumu havaya kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum. *İçerideyim.*

Kişisel zafer partim sadece eşiği geçmem kadar sürüyor ve pek çok paralı, ünlü ve şeytani ayağın bastığı pelüş halının kalın yeşil ve altın şeritlerine ayak basıyorum.

Cannon hızlı hızlı emirler yağıdırıyor. "Sana barın arkasında ihtiyacım var. İki G&T, üç zeytinli bir martini-extra dirty, bir old- fashioned, bir Moscow mule, soğutulmuş bardakta bir Bass Ale, altı Perrier ve iki sade kahve. On dakikanız var. Sakın berbat etme."

Beynim listeyi hafızama kaydederken birkaç kez göz kırpyorum ama soru hâlâ dudaklarımdan dökülüyor. "Buraya barmenlik için değil, garsonluk için geldiğimi sanıyordum?"

Yontulmuş çenesini eğerek beni incelerken tek kaşı havaya kalkıyor. Keskin elmacık kemikleri kulübün parlak ışığında bıçak gibi göze çarpıyor. "Burada çalışmak istiyorsan dediğimi yaparsın. Eğer işi istiyorsan, barın arkasına geç. Eğer istemiyorsan, kapının nerede olduğunu biliyorsun. Anlaşıldı mı?"

"Evet, tabii ki" diyorum neşeli bir gülümsemeye. "Çok iyi anlıyorum." Sessizce kendime şunu ekliyorum: *Sen kendi iyiliği için fazla çekici olan bir pisliksin ve beni terlerken görmek istiyorsun.* Böyle bir şey olmayacak.

Düşman hatlarına doğru koşturan birliklerle birlikte zaman geçirdiğimi bilmiyor. Etrafımda patlayan havan mermileri soğukkanlılığımı sarsmadıysa, New York'taki en güçlü mafya ailesinin varis adayından gelen bir emir de sarsmaz. *Sadece varisin kendisi.* Hayır. Bu bir şanstı. Kesinlikle bir daha olmayacak.

"İçkileri hemen getiriyorum Cannon."

Ela gözleri tanımlayamadığım bir şeyle daha parlak yeşil parlıyor, ama başka bir şey söylemeden uzun adımlarla uzaklaşıyor.

Önümüzdeki cam duvarlı odada bir masa dolusu adam var. Yalnız kaldım, parmaklarım çantamın askısını kavrarken ona bakıyorum, çünkü *Yüce Tanrım, o kış başlı başına bir suç olmalı.*

Bekle. Dur. *Neden onun kışına bakıyorum ki?*

Randi haklıydı. Onun "bir kızı siki kalkık hale getirme konusundaki üstün yeteneğine" kapılmadan önce kendimi kontrol etmeliyim. En azından onu böyle tarif etmişti. Uyarıları görmezden geldim ama hepsi geri geliyor, hem de hızla. *Dikkate aldım, Randi. Dikkate aldım.*

Siyah diz üstü çizmelerimin yüksek topuklarına basarak, el dokuması pelüş halının üzerindeki pahalı ahşap dört ve yüksek topuklu ayakkabıların arasından geçiyorum. Eteğimi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum ve Sicilya'da ünlü bir mafya ailesinin en üst düzey üyelerine hizmet veren bir işletmeden gönderildiği söylenen kırk ayak uzunluğundaki barın arkasına geçiyorum. Etrafımdaki zarif pirinç armatürler, zengin panelli duvarlara sıcak bir parıltı yayıyordu. Eğer New York'un en zengin, en ünlü ve son derece kötü şöhretli adamlarının yaşadığı bir yer hayal etmeye çalışsaydım, Yukarı On tam olarak kafamdaki resim olurdu.

Çantamı bir köşeye sıkıştırıyorum, ellerimi yıkıyorum ve zihinsel olarak kendimi gelecek iş için hazırlıyorum. Benden yaklaşık otuz metre ötedeki cam duvarlı odanın içinden, Cannon'ın başı geriye doğru eğilirken adem elması kahkahayla sallanıyor. Sağ omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor ve benimkiyle çarpışıyor.

Onda okuduğum tek şey meydan okuma. Benimkiyle iletmeyi umduğum tek şey, büyük kötü kurttan korkmadığım. Hayır. O benden korkmalı.

"Sakin çuvallama," dedi bana ve ben de çuvallamayacağım.

Şu anda tek önemsedğim şey bu işi garantiye almak. Saatiye bir göz attıktan sonra, yeni patronum olacak adamı etkileyecek siparişleri vermek için gerekli cam eşyaları topluyorum. Ne kadar

Tesadüfe bakın ki o aynı zamanda ne yapıp edip alaşağı edeceğim adam.

Neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yok, Cannon Freeman. En ufak bir fikrin bile yok.

Buraya tıklayarak ' . istemezsinizKara Koyunu satın alınCannon ve Drew'un hikayesinin geri kalanını kaçırmak .

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜET

[Creole Kingpin](#)

(Mart 2020) [Madam](#)

[Temptress](#) (Nisan

2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

[Scarlett Evi'nin Efsane](#)

[Çöküşü](#)

[The Fight for Forever](#)

(Ocak 2020)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

[Kara Koyun](#)

[Beyaz](#)

[Şövalye](#)

FORGE ÜÇLEMESİ:

[Şeytanla Anlaşma](#)

[Şeytanın Şeytanın](#)

[KalbiŞansı](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

[Günahtan Daha](#)

[Zengin Günah](#)

[Günahtan Zevk](#)

[Kadar Suçlu](#)

[Almak](#)

DAĞ ÜÇLEMESİ:

[Acımasız Kral](#)

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin Altında

Bu Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkleri

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* oksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere neredeyse bir düzine dilde milyonlarca kitap sattı. Kalbi göçebe olan yazar, şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında gerçek hayattaki alfa kahramanıyla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Okurlarından meghanmarchbooks@gmail.com adresinden haber almayı çok seviyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

